

1979 மார்ச் 29]

[பேரவைத் தலைவர்]

என்னுடைய அனுமதியின்றி திரு. சுப்பு அவர்கள் பேசியது அனைத்தையும் நீக்கும்படி உத்தரவிடுகிறேன்.

Thiru K. SUPPU ; * * *

MR. SPEAKER : No, I won't; செயலாளர் பற்றி திரு. சுப்பு கூறின கருத்துக்கள் எல்லாம் நீக்கப் பெறவும் உத்தரவிடுகிறேன். அதையொட்டி மற்றவர்கள் ஏதாவது கூறியிருந்தாலும் நீக்கப் பெற உத்தரவிடுகிறேன்.

The Hon. Thiru S. RAMACHANDRAN ; * * *

(5) வரவு-செலவுத் திட்டம் 1979-80 வாக்கெடுப்பு.

(அ) கோரிக்கை எண். 17—கல்வி—தொடர்ச்சி.

* திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, கல்வித் துறை பற்றி கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மான்யத்திலே என்னுடைய கட்சியின் சார்பிலே ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு முன்வந்திருக்கிறேன். கல்விதான் தேசத்தினுடைய முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமையக்கூடிய ஒன்று. கல்வி சரியாக அமையவில்லை என்றால், நாட்டிலே இதர அமைப்புகள், செயல்முறைகள் சரியாக அமையாது என்பது நாட்டிலே உள்ள அனைவருடைய கருத்து. அந்த நிலையிலே தமிழ்நாட்டிலே கல்விக்காக நாம் அதிகத் தொகை செலவழிக்கிறோம் என்றாலும்கூட, கல்வித் துறையிலே இருக்கின்ற குறைபாடுகளையெல்லாம் நாம் போக்கி விட்டோமா என்றால் போக்கவில்லை. அப்படி நீக்கவேண்டிய குறைபாடுகள் நிறைய இருக்கின்றன என்பதை நான் ஆரம்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முதலிலே, ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், ஆரம்பக் கல்வியிலே 6 வயது முதல் மாணவர்கள் அனைவரும் கட்டாயமாக பள்ளிக்குப் போக வேண்டுமென்று, கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் தமிழ்நாட்டிலே அமுலில் இருக்கிறது. ஆனால், அப்படி கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் அமுலில் இருந்தாலும்கூட, 6 வயது ஆன அத்தனை பேரும் படிக்கிறார்களா, பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிறார்களா என்று பார்த்தால் இன்னும் ஒரு கணிசமான பகுதியினர் பள்ளிக்கூடங்களை எட்டிப்பார்ப்பதே கிடையாது; பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வருவது இல்லை. இதுதான் இன்றைக்கு இருக்கின்ற நிலை. கிராமப்புறங்களிலே இப்படிப்பட்ட நிலை இருப்பதைத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். நகரப்புறங்களிலும், சேரிப் பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்த்தால் இது தெளிவாகத் தெரியும். சேரிப் பிள்ளைகள் தெருவிலே

* * * மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1979 மார்ச் 29]

விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆகவே, கட்டாயக் கல்வி என்று ஒரு சட்டம் போட்டாலும்கூட, அனைத்து பேரும் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தாலும்கூட, இது சரியாக அமுலாக்கப்படவில்லை.

அடுத்து, அப்படிப் படிக்க வருகின்ற மாணவர்களுக்கு நாம் வசதிகள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளை நாம் இன்னும் செய்யவில்லை. கிராமங்கள்தோறும் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களிலே ஆரம்ப, அடிப்படையான வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இட வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்களே தவிர, கட்டிடங்கள் இல்லை. அப்படியே இருந்தாலும், அந்தப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் அங்கே தங்குவதற்கு வசதி இல்லாத நிலைதான் நிலவுகிறது. இன்டிரியர் கிராமங்களிலே வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர்கள், நகரங்களிலே தங்கி, அங்கிருந்துதான் கிராமங்களிலே உள்ள பள்ளிகளுக்கு வந்து வேலை பார்க்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதனால், அந்தப் பள்ளிகளை அவர்களால் சரியாக நடத்த முடிவதில்லை; போதிய கவனம் செலுத்த முடிவதில்லை. அப்படி போதிய கவனம் செலுத்த முடியாத காரணத்தினால், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களிலே உள்ள மாணவர்களின் தரம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது.

ஆகவே, பள்ளிகளில் மாணவர்களுக்கு வேண்டிய கட்டிட வசதிகள், ஆசிரியர்கள் குடியிருப்பு வசதிகள் செய்யவில்லை என்றால் கீழ்நிலையில் இருக்கும் மாணவர்களின் தரத்தை உயர்த்த முடியாது என்பதை அரசு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து இம்மாதிரி ஆரம்பப் பள்ளிகளில் தரம் கம்மியாக இருக்கிறது. மேலே போகப் போக தரம் மிகவும் குறைவாக போகிறது. கல்லூரி மட்டத்திலும், சரி, செகண்டரி எஜுகேஷன் மட்டத்திலும் சரி, அடி மட்டத்திலும் சரி தரம் நிலை நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்ற ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் இன்று வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். எப்படி அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப் போகிறோம் என்று அரசு சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு வாய்ப்பு இல்லையா என்றால் வாய்ப்பு இருக்கிறது. கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்ற ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் மாணவர் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க வேண்டும். ஆறு வயது ஏழு வயது ஆன சிறு குழந்தைகளை 40 அல்லது 50 பேரை ஒரு வகுப்பில் வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது என்றால் எப்படி முடியும்? அப்படி சொல்லிக் கொடுப்பது என்பது ரொம்பச் சிரமமான வேலை. அந்தப்

1979 மார்ச் 29] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

பிள்ளைகளின் படிப்பு தரம் குறைகிறது. ஆகவே, இன்றைக்கு இருக்கிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தும் முயற்சியை அரசு மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர் பயிற்சியைப் பொறுத்து முன்பு லோயர் கிரேடு என்று இருந்தது. அதை எடுத்துவிட்டு லோயர் கிரேடு ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களை எல்லாம் ஹையர் கிரேடாகப் பிரமோஷன் பண்ணினோம். இப்போது ஹையர் கிரேடும் எடுத்து விட்டு செகண்டரி கிரேடு மாத்திரந்தான் இருக்கிறது. 20 வருஷத்திற்கு மேல் செர்வீசில் இருக்கக்கூடிய அந்த ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களை செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாகப் ப்ரொமோட் செய்ய வேண்டுமென்பது ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகளில் ஒன்று. அதனைச் செய்யவேண்டும்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆரம்பப் பள்ளிகளை நிர்வகிக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் நிதிநிலை சரியாக இல்லாத காரணத்தால் அப்போதைக்கப்போது சிறு பழுதுகள் ஏற்பட்டால் கூட பழுது பார்க்கக்கூட பஞ்சாயத்து யூனியனால் முடியவில்லை. அந்தப் பள்ளிகளுக்கு கீத்துக் கூரை போடப்பட்டிருக்கிறது. மழையாலும் புயலாலும் பாதிக்கப்பட்டு மாணவர்கள் இருக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டாலும் கூட உடனுக்குடன் பழுது பார்க்க யூனியன் நிதிநிலை சரியாக இல்லை. செலவழிப்பதற்கும் அதிகாரம் இல்லை. இம்மாதிரி இடங்களில் குழந்தைகள் சுகாதார வசதியுடன் இருந்து படிப்பதற்கு யூனியன்களுக்கு அதிகமான கிராண்ட் கொடுத்து கட்டிடம் கட்ட நிதி வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை தமிழ்நாடு முழுவதும் ஆங்காங்கு மிக அதிகமான அளவுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தி அதிக தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டிய நிலைமை இல்லாமல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆரம்பப் பள்ளிகளை விட உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு கட்டிட வசதி மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. கட்டிட வசதி இல்லாமல் எப்படி பள்ளிகளை ஒழுங்காக நடத்த முடியும்?

அதுமட்டுமல்லாமல் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கிறவர்களுக்கு லாபரடரி வசதி வேண்டும். அநேக புதிய உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் லாபரடரி கிடையாது. அந்த மாணவர்கள் அப்படி உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு படித்து விட்டு மேல்நிலைக்குப் போகும்போது எப்படி தகுதியைப் பெற முடியும்? கிராமப்புறங்களில் எஸ். எஸ். எல். சி. படித்து வருகிறவர்கள் மிகக் குறைந்த மார்க்குகள் வாங்கி கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கும்போது அதிகமான மார்க் வாங்க முடிவதில்லை. அதனால் டெக்னிகல் எஜுகேஷன்—மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம் கிடைப்பதில்லை. எஞ்சினியரிங் கல்லூரியில் இடம் கிடைப்பதில்லை. கிராமப்புற

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1979 மார்ச் 29]

குழ்நிலையில் படித்து வருகிற மாணவர்கள் தரம் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. கிராமப் புறங்களில் இருக்கிற மக்கள் தொகை விகிதாசாரத்திற்குத் தகுந்தவாறு அவர்கள் டெக்னிகல் எஜுகேஷன் படிக்க இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்

[முற்பகல் 9-30]

கொள்கிறேன். ஆகவே, அதற்கு நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்றால் எல்லாப் பள்ளிகளிலேயும் படிப்பதற்கு தகுதியான கட்டிட வசதிகள், பரிசோதனைக் கூடங்கள் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கவிலையென்றால் அவர்களுடைய தரம் கம்பியாக இருக்கும். அதனாலே தான் நகரப் புறங்களிலே படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கும், கிராமப் புறங்களிலே படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. அந்த வித்தியாசம் இல்லாமல் செய்வது என்பது அரசாங்கத்தினுடைய கடமை, ஆகவே அதிலே கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேல் நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக் கொண்டால் பத்தாவது வகுப்புகளிலே தரம் குறையாமல் இருந்தால்தான் மேல் நிலைப் பள்ளிகளுக்குப் போக முடியும். பிளஸ் 2 கொண்டு வருவது நல்லது. ஆனால் மத்தியிலே இன்னும் இதை குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எட்டு பிளஸ் நான்கு வைத்துக் கொள்ளலாமா அல்லது பிளஸ் டுவை வைத்துக் கொள்ளலாமா என்றெல்லாம் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மாநில சர்க்கார் ஒரு ஸ்திரமான முடிவை எடுத்திருக்கிறது. நான் பாராட்டுகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்திலே பிளஸ் டுவைத்தான் செயல்படுத்தப் போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் எதற்காக இதைச் செய்கிறோம் என்று சொல்லுகிறபோது, தொழிற் கல்வி முறையை இதன் மூலம் புகுத்தப் போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். நல்லது. ஆனால், இந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே அவர்கள் படிக்கிறபோது அவர்களுக்கு எந்த எந்தத் தொழில்களைக் கற்பிக்கப் போகிறோம், ஏதோ பெயரளவிற்கு தொழிலைக் கற்பிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்வதிலே பிரயோசனம் சிடையாது. பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் அதிகமாகப் புத்தகங்களைப் படிப்பதைக் குறைத்துக் கொண்டு தொழிலைக் கற்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். தொழிற் கல்வி என்பது, மெக்கானிக்கல், எலக்ட்ரானிக்ஸ் போன்ற தொழிற் கல்வியில் பயிற்சியை அளிக்க வேண்டும். பட்டுப் பூச்சி வளர்த்தல், விவசாயம் பண்ணுவது இவற்றிலே மாத்திரம் அதிகமாகத் தொழிற் கல்வி என்ற பெயராலே கற்பிப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. அதற்கு வேண்டுமானால் நாம் தனியாக அக்ரிகல்ச்சரல் ஸ்கூல்ஸ் வைத்து நடத்தலாம். பல்வேறு வகையான தொழில்களை அவர்கள் படிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை, வசதிகளை செய்து கொடுக்க வேண்டும். மாணவர்கள் எதில் எதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார்களோ அந்த ஆர்வத்திற்குத் தக்கவாறு மேல்நிலையில் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு

1979 மார்ச் 29] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

களைச் செய்ய வேண்டும். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கல்லூரிக்கு அவர்கள் போகலாம், போகாமல் இருக்கலாம். அது வேறு. ஆனால் நாம் ஏற்கெனவே ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்கள் அதிகமாகக் கட்டி அதிலே படித்த லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் இன்றைக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். தொல்லைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் தொழில் பயிற்சி இல்லாதவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறபோது மேலும் மேலும் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களில் அவர்கள் சேருகிற நிலை ஏற்பட்டு அதன் மூலமாக கிளார்க் போஸ்ட்டைத் தவிர வேறு எதிலும் சேரமுடியாது என்ற நிலைக்கு நாம் கொண்டுவர வேண்டிய விட்டால் அது நாட்டிற்கு நல்லது கிடையாது. அது நாட்டிற்குக் கெடுதலாகத்தான் இருக்கும் என்பதால் தொழிற் கல்வியை அதிகமாகக் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஒரு ஆண்டு பி. யூ. சி. என்பதை கல்லூரியிலே வைத்தோம் இப்போது அதை ஹைஸ்கூல்களிலே வைத்து விட்ட காரணத்தால் அதிகமாக மாணவர்கள் படிக்கிற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. 75 ஆயிரம் மாணவர்கள் படித்த நிலைமை போய் இன்றைக்கு 1 லட்சத்து 10 ஆயிரம் மாணவர்கள் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செலவு இல்லாமல் தங்கள் பகுதியிலேயேப் படிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. அவர்கள் டெக்கனிக்கல் கல்விக்குப் போகவேண்டுமே தவிர, ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களுக்குப் போவதற்கு ஊக்குவிக்கக் கூடாது. இங்கிலாந்து நாட்டிலே செகண்டரி எஜுகேஷனில் படித்தவர்களில் 10 சதவீதம் தான் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களுக்குப் போகிறார்களே தவிர பாக்கி 90 சதவீதம் தொழிற் கல்விக்குத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய நாட்டிலே 90 சதவீதம் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களுக்குத் தான் போகிறார்கள். 10 சதவீதம் தான் தொழிற் கல்விக்குப் போகக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் வேறு வழி கிடையாது என்ற நிலைமை தான் இருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கிற ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்கள் எல்லாம் தொழிற் கல்விக்கூடங்களாக மாற்றப்பட வேண்டும். வக்கீல்களுக்கு எவ்வளவு தேவை, கவர்ன்மெண்ட் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனுக்கு என்ன தேவை, கிளார்க் வேலைக்கு என்ன தேவை என்பதைப் பார்த்து அந்த அளவிற்கு மட்டும் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களில் படிக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டு பாக்கிப் பேர்கள் தொழில் கல்வி பயிலுவதற்கான முறைகளை ஏற்படுத்தினால்தான் எதிர்காலம் சுபிட்சமாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் படித்தவர்களுக்கு வேலையில்லை என்ற நிலைமை வந்தால் நாட்டிலே அமைதியே இல்லாமல் போய்விடும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தொழிற் கல்லூரிகளில் இப்போது theory தான் படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பிராக்டிக்கல் கிடையாது. எஞ்சினியரிங் மெக்கானிக்கல் படிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு மெக்கானிசம் பிராக்டிக்கலாகக் கிடையாது, அவர்கள் படித்துவிட்டு

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1979 மார்ச் 29]

வேறு எங்காவது போய்த்தான் அதைப் பயிலவேண்டும். ஆகவே, தொழிற் கல்லூரிகளிலே பிராக்டிக்கலையும் வைக்க வேண்டும். அவர்கள் படித்துவிட்டு வெளியே வந்தவுடன் அந்தக் தொழிலிலே நல்ல பக்குவம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். எலக்ட்ரானிக்ஸ் ஸைப் பொறுத்தவரையில் 500 என்ஜினியர்கள் வேலையில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிராக்டிக்கலாகச் செய்யத் தெரிந்திருந்தால் அரசாங்கத்திடம் வேலை கேட்க வேண்டிய நிலை இல்லாமல், சுயமாகவே தொழில் செய்வதற்கு ஆரம்பித்து விடலாம். இப்படி செய்முறைப் பயிற்சி கொடுக்காத காரணத்தினால்தான் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. எனவே, அதற்கேற்றவாறு கல்வி முறையானது ஆரம்பத்திலேயிருந்தே அமைய வேண்டும். இரண்டாண்டுக் கல்வி முறையில், அதற்குத் தகுதியுடையவர்களாக ஆக்குவதற்கு இதிலேயே ஆரம்பித்து விட்டால் நல்ல தரத்தை ஏற்படுத்துவதாக அது இருக்கும். இதிலே தரம் இல்லாமல் போய்விட்டால் பிறகு மேலும் தரம் இருக்காத நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும்.

பலயிடங்களில் மேல் நிலை கல்வி ஆரம்பிக்கப்பட்டும் பள்ளிகள் கிடையாது, கட்டிட வசதி இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். லேபர்ட்டரி சாமான்களை அனுப்பினாலும் கூட அவைகளை எங்கே வைப்பது என்று அவர்களுக்குப் புரியவில்லை என்ற நிலைமையைப் பத்திரிகை ரிப்போர்ட்டிலிருந்து நாம் பார்க்கிறோம். எனவே, அந்தப் பள்ளிகளிலே இட வசதியையும் லேபர்ட்டரி போன்ற வசதிகளையும் உடனடியாக ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சியெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தொழிற் கல்வியைப் போதிப்பதற்கு இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் போதுமானவர்களாக இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. தொழிற் கல்வி போதிப்பதற்குச் சரியான பயிற்சி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

சென்ற ஆண்டு ஹையர் செகண்டரி கல்விக்குப் புத்தகங்கள் அவசரம் அவசரமாகத் தயார் செய்யப்பட்டன. அதன் காரணமாக அவற்றில் தவறுகள் இருக்கலாம். அவைகள் ஒழுங்காகப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கு அந்தப் புத்தகங்கள் சரியானபடி கிடைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தனியார் பள்ளிகளில் இருக்கின்ற குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். பெரும் பகுதி இருக்கிறது. சுமார் ஏழாயிரம் பள்ளிகளுக்கு மேல் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவ்வாறு உள்ள ஏழாயிரம் பள்ளிகளில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக சட்டம் போட்டோம். ஆனால் அந்தச் சட்டம் சரியாக அமலாக்கப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. ஆசிரியர்கள் வேலைநீக்கம்

1979 மார்ச் 29] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

செய்யப்படுகிறார்கள். வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களைத் திரும்பவும் அந்தப் பள்ளிகளில் வைக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவு போட்டாலும்கூட அதை அவர்கள் அமலாக்குவதில்லை. அவ்வாறு அந்த உத்தரவுகளை அமலாக்காத பள்ளிகளின்மேல் அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது. சட்டத்தைப் போட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது, போட்ட சட்டத்தை அமலாக்கவும் வேண்டுமல்லவா? வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வேலை நீக்கம் செய்தது தப்பு என்று அரசாங்கம் சொல்லி, அவர்களை வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டாலும்கூட, தனியார் பள்ளிகளில் அந்த உத்தரவை அமலாக்குவதில்லை.

தனியார் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கும் அந்த மேனேஜ்மெண்டுக்கும் அந்த நிர்வாகத்திற்கும் — எப்படிச் சண்டை வருகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். வேலையில்லாத ஆசிரியர்கள் ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் இருக்கிறார்கள். தனியார் பள்ளி மேனேஜ்மெண்டாருக்கு ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய அதிகாரம் இருப்பதால் அவர்களே வேலை கொடுக்கிறார்கள். கொஞ்சம் குறைவான சம்பளத்தில் ஆசிரியர்களை அமர்த்துகின்ற சூழ்நிலை வருகிறது. ஆசிரியர்கள் தங்களுக்குச் கொஞ்சம் சர்வீஸ் ஆனவுடனே தங்களுக்கு உரிய சம்பளம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். உடனே மேனேஜ்மெண்டார் ஆசிரியர்கள் மீது வேறு ஏதாவது சார்ஜ் செய்து வெளியே அனுப்புகிறார்கள். ஆகவே நிர்வாகிகளுக்கு ஆசிரியர்களை நியமிக்கின்ற அதிகாரம் இருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை அரசுத் தரப்பிலேயிருந்து, நம்முடைய கஜானாலிலேயிருந்து கொடுக்கிறோம். எனவே, ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்கின்ற அதிகாரம் அரசுக்கே இருக்க வேண்டும். அரசு கொடுக்கின்ற பேனலிலேயிருந்துதான் அவர்கள் ஆசிரியர்களை எடுக்க வேண்டுமே தவிர, அவர்களாகத் தங்கள் இஷ்டத்திற்கு நியமித்துக் கொள்ளும் முறை இருக்கக்கூடாது. அல்லது பயிற்சி பெற்றவர்களின் சீனியாரிட்டி வரியையிலிருந்துதான் ஆசிரியர்களை அவர்கள் எடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட வேண்டும். இப்படியில்லாமல் தனியார் பள்ளி மேனேஜ்மெண்டார்கள் அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு யாரை வேண்டுமானாலும் ஆசிரியர்களாக நியமனம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற அதிகாரம் அவர்களுக்கு இருப்பதால்தான் இம்மாதிரியான தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன.

அது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய விகிதாசாரப்படி ஆசிரியர்கள் நியமனம் தனியார் துறை பள்ளிகளில் நடக்காது. யார் அந்தப் பள்ளிகளை நடத்துகிறார்களோ அவர்களின் சொந்தக் காரர்கள் போன்றவர்களைப் போட்டுக் கொள்வதற்கு முயற்சிப் பார்களே தவிர அரசு முறைப்படி, விகிதாசாரப்படி எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமோ அந்த அளவிற்கு வேலை கொடுப்பது

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1979 மார்ச் 29]

என்பது நடக்காது. எனவே, ஆசிரியர்கள் நியமனம் என்பதில், அரசால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களைத்தான் அவர்கள் நியமித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலையை நாம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல், நியமனம் செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அந்த மேனேஜ்மெண்டுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த அதிகாரம் அந்த மேனேஜ்மெண்டாருக்கு இருக்கக்கூடாது. கல்வி அதிகாரிகளுக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, மேனேஜ்மெண்டார் அந்த ஆசிரியர்கள்மீது சார்ஜ் செய்யும்போது, அது சரியா தப்பா என்று இரு தரப்பினரையும் விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரத்தைக் கல்வி அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்தால் இம்மாதிரியான சங்கடங்கள் தவிர்க்கப்படலாம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதுபோலவே, கல்லூரி ஆசிரியர்களும், பி.டி. ஆசிரியர்களும் தங்கள் குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரியான ஆசிரியர்கள் மத்தியிலிருக்கின்ற குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகளில், தாங்கள் ஓய்வு பெறும் பொழுது பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரியிருக்கிறார்கள்.

[முற்பகல் 9-40]

நான் கூடப் படித்துப் பார்த்தேன், இது என்ன ஓய்வு பெறுகிறவர்களுக்கு ரூ. 10,000 கேட்கிறார்கள். ஏற்கெனவே, கிராச்சு விட்டி வேறு, பென்ஷன் வேறு கொடுக்கப்படும்போது, ரூ. 10,000-ஐ அரசுத் தரப்பிலே எப்படி கொடுப்பது என்று நினைத்தேன். அவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்றால், அரசு கஜானாவிலிருந்து கொடுக்க வேண்டியதில்லை. அரசு ஊழியர்களாக இருந்தாலும், ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் மாதம் ரூ. 10 வீதம், 7½ இலட்சம் ஊழியர்கள் கொடுத்தால், மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 7½ கோடி வரும். அதைக் கொண்டு ஓய்வு பெறுகிறவர்களுக்கு ரூ. 10,000 கொடுத்தால், அரசுக்கு ஒன்றும் இழப்பு ஏற்படாது என்று கூறினார்கள். அதை அரசே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால், எங்களுக்கு அனுமதி கொடுத்து விடுங்கள், நாங்களே தனியாக நடத்திக் கொள்கிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். அதை அரசு பரிசீலித்து அரசே நடத்த முடியும் என்றால் நடத்தட்டும். இல்லாவிட்டால், அவர்களுக்குத் தனியாக பர்மிஷன் கொடுத்தால், இந்தக் கட்டணத்தை வசூலிப்பதில், திட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் சிரமம் கிடையாது, அதனால் லாபம் இருக்கிறது என்று அவர்கள் கூறுகிற காரணத்தால், அந்த பர்மிஷன்

1979 மார்ச் 29] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

கொடுப்பதற்கு சிந்தனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்து கல்லூரி வரையிலும் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்குக் கல்வியின் தரம் குறையாமல் பாடம் போதிக்கின்ற நடவடிக்கையை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணன் : தலைவரவர்களே, கல்வி மானியத் திட்டம் மார்ச்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக ஒருசில கருத்துக்களை கூற முற்படுகிறேன். இன்றைக்கிருக்கிற கல்வி முறையில் ஒரு தெளிவில்லாத நிலைமைதான் இருந்து வருகிறது. குறிப்பாக, இன்றைக்கு ஒரு முறை, நாளைக்கு ஒரு முறை என்ற வகையில், பிளஸ் 2, 8 பிளஸ் 4 பிளஸ் 2 என்று இப்படிப்பட்ட ஒரு குழப்பமான சூழ்நிலை இருக்கிற காரணத்தால், அதை முறைப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்திலே நாம் இருக்கிறோம். ஏதோ புதிய முறை என்று சொல்லிக்கொண்டு தலைவலிக்கு தலையணையை மாற்றுவது போல், எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் இல்லாத வகையில் இது அமைந்திருக்கிறது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

மேல்நிலைக் கல்வி நிலையங்கள் ஒரு ஊராட்சிக்கு ஒன்று என்று வைக்கப்படுவதாக வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டது. வாசுதேவநல்லூரில், 7, 8 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருந்தாலும் சிவகிரியில் ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளி உருவாக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சங்கரன்கோவல் ஊராட்சி ஒன்றியத்திலிருந்து கரிவலம்வந்த நல்லூரில் ஒரு மேல்நிலைப்பள்ளி உருவாக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். வாசுதேவ நல்லூர் தொகுதியிலேயிருந்து மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு 20 கிலோ மீட்டர் தூரம் போக வேண்டியிருக்கிற காரணத்தால், சிவகிரியில் ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளி துவக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில், நாகைப் பட்டினத்தில் சிக்கல் என்ற நகரத்திலே பள்ளிக்கூடம் இருந்தாலும்கூட, மேல்நிலைப் பள்ளி உருவாக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடப்பட்டிருக்கிறது. நிலம், கட்டிடம் இல்லையென்று சொன்னாலும் கூட, அதற்கான முக்கியத்துவத்தைக் கருதி, மேல்நிலைப் பள்ளி ஏற்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டுமென்று நான் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதோடு, பழங்குடியினருக்குக் கல்வியில் நாங்கள் அக்கறை செலுத்துகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். கோவை மாவட்டத்தில் பரங்கிமலைப்பகுதியில் ஒரு செட்டில்மென்ட் இருக்கிறது. 50, 60 வீடுகள் கொண்டது ஒரு செட்டில்மென்ட் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால், அங்கு 72 வீடுகள் இருந்தும் ஒரே ஒரு பள்ளிக்கூடம் தான் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே, அங்கும் பல்வேறு துவக்கப்பள்ளிகளைத் துவக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

[1979 மார்ச் 29]

அதோடு, சில பகுதிகளில், சில பள்ளிக்கூடங்களில், ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்றால், சி.இ.ஓ. அனுமதிக்க வேண்டும். அதிகாரிகளுடைய விருப்பு வெறுப்புப்படி அனுமதி வழங்கப்படுவதாக சென்ற ஆண்டும் குற்றம் சாட்டினேன். குறிப்பாக, கோவில்பட்டியில் இப்படிப்பட்ட முறைகேடு இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினேன். மாவட்ட வளர்ச்சி மன்றக் கூட்டத்தில் கூட இதைப்பற்றி சுட்டிக்காட்டினேன். வாசுதேவ நல்லூரில், 56, 58 மாணவர்கள் டடிக்கக்கூடிய 4 ஆவது வகுப்பில் ஒரே ஒரு ஆசிரியர்தான் பணியாற்றுகிறார் என்று நான் சொல்லும்போது, அவர் உண்மைக்கு மாறாக, இரண்டு ஆசிரியர்கள் டணியாற்றுகிறார்கள் என்று எனக்குக் கடிதம் அனுப்பினார். ஆனால், நான் மீண்டும், சி.இ.ஓ.வுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அது தவறு, அங்கு ஒரே ஒரு ஆசிரியர்தான் இருக்கிறார் என்று. அந்தக் கடிதத்திற்கு இதுவரையில் டதில் வரவில்லை. ஆகவே, எந்த, எந்தப் பள்ளிகளுக்கு, தேவையோ, அந்தந்தப் பள்ளிகளில், ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களுக்கு ஓய்வு ஊதியம் வழங்குவதில் பெருத்த காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. சங்கரன்கோவில் சரகத்தில் பெருமாள்பட்டி கிராமத்தில் பாப்பம்மாள் என்ற மூதாட்டி இருக்கிறார். அவர்களுடைய கணவன் இறந்து 12 வருடமாகியும் இன்னும் 'ஸ்பாமிலி பென்ஷன்' கொடுக்கப்படவில்லை. இது மிகவும் வேதனை அளிக்கக்கூடிய ஒன்று. அதிலே துரித நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பள்ளிகளில் புத்தகங்கள் வழங்கப்படுவதில் காலதாமதம் ஆகிறது. குறிப்பாக மேல் வகுப்புகளுக்கு நவம்பர், டிசம்பர் மாதம் கூட புத்தகங்கள் வழங்கப்படவில்லை. துரிதமாக புத்தகங்களை வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தற்போது மாணவர்கள் படிக்கக்கூடிய பாடங்களில் முற்போக்கான, விஞ்ஞான ரீதியான கருத்துக்களை இடம்பெறச் செய்து, அவர்களுக்கு உரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த ஆண்டு பெரியார் நூற்றாண்டு விழா ஆண்டாக இருக்கிறது. இருந்தாலும் பழைம பத்தாம்பசலிக் கொள்கைகள்தான் பாடப் புத்தகங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, சில நேரங்களில், தோழர் உமாநாத் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல காரல்மார்க்ஸ் தத்துவங்களை தீர்த்து, தவறாக புத்தகங்களில் வெளியிடுகிறார்கள். ஒருவேளை அது 'காமன்ட்' என்று சொல்லுவார்கள். காமன்டாக இருந்தாலும் தவறான கருத்துக்களை அளிப்பதாக இருந்தால் அதைப் புத்தகத்தில் இடம்பெறச் செய்வது சரியல்ல. உதாரணத்திற்குச் சொல்லப் போனால் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கருத்துக்களை

1979 மார்ச் 29]

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

வேறொருவர் தவறாக எழுதி, புத்தகமாக வெளியிட்டால் நாம் நிச்சயமாக அதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். அந்த அடிப்படையில் இப்படிப்பட்ட தவறான கருத்துகளை வெளியிடும் புத்தகங்களை பாடப்புத்தகங்களாக வைக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நூலகங்கள் ஆணைக்குழு இன்றைக்குச் சரியாக இயங்கவில்லை. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான விஞ்ஞான ரீதியான புத்தகங்கள் நூலகங்களில் இடம்பெறவில்லை. அப்படிப்பட்ட புத்தகங்களை வாங்கி வைக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு நூலகங்களில் வைக்கப்படுகின்ற புத்தகங்கள் எல்லாம் மேலதிகாரிகளின் விருப்பு-வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் வாங்கப்படுகின்றன; அது கூடாது. கல்லூரிகளில் 'தி ஹார்வெஸ்ட்' என்ற புத்தகத்தை வைக்க வேண்டுமென்று எஸ். டிஸ். 57871/ஆர்.4/78 டேட், 2-5-1978 ல் உத்தரவு போடப்பட்டது. பிறகு எல்.டிஸ். 95524/ஆர்.4/78 டேட் 20-7-1978 ல் முதலில் போட்ட உத்தரவை ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. அதிகாரிகளின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடங்கொடுக்காமல் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துக்களைக்கொண்ட, விஞ்ஞான ரீதியான தத்துவங்களை விளக்கும் புத்தகங்களை எல்லாம் வாங்கி வைக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு நூலகங்களில் இருக்கக்கூடிய புத்தகங்களில் பெரும்பகுதி பாலுணர்வைத் தூண்டக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. அம்மாதிரியான புத்தகங்களை அனுமதிக்கக் கூடாது.

கன்னிமரா நூலகத்தில் பிபிவியாகிரபி பதவி பற்றி ஏற்கெனவே குறைகூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஆசிரியர்களுக்கு ஜனநாயக உரிமை மறுக்கப்படுகிறது. வேறுசில மாநிலங்களில் அவர்கள் தேர்தலில் நிற்கக்கூடிய உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. குறிப்பாக ஒரு ஆசிரியர் தன்னுடைய ஓய்வு நேரத்தில் சில விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அரசியல் வகுப்புக்குப் போனார் என்பதற்காக அவர்மீது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாது—ஈடுபட்டார் என்றால் தவறு. ஆனால் அரசியல் கருத்துக்களை தெரிந்துகொள்வது கூட தவறா?

செங்கற்பட்டு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் ஆர்.சி. 50718/78, டேட் 9-9-1978 அன்று அரசியல் வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் போனார் என்பதற்காக அவர்மீது குற்றஞ்சாட்டி உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்.

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

[1979 மார்ச் 29]

.....Joint Secretary to Tamil Nadu Elementary School Teachers Federation who is residing at Maduranthakam is reported to be a CPM sympathiser having close contacts with CPM Members and he attended a CPM Party class held at Chengleput on 21-3-1978 என்றும் அதோடு மேலும் சொல்லப்பட்டிருப்பது என்னவென்றால் In the circumstances as stated above as the teacher has attended a CPM party class பார்ட்டி வகுப்புக்குப் போவதற்கு without prior permission of the Director of Rural Development, it has to be construed that the individual has expressed disloyal sentiments and has engaged himself in subversive activities. இதில் என்ன சப்வர்சிவ் என்பது தெரியவில்லை. சில விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு இருக்கக்கூடாதா? அல்லது ஒரு அரசியல் கட்சியின் அனுதாபியாக ஒருவர் இருக்கக்கூடாதா? எல்லோரும் ஏதாவது ஒரு அரசியல் கட்சியின் அனுதாபியாகத் தான் இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இருக்கும் போது அரசியல் வகுப்புக்குப் போனார் என்று குற்றஞ்சாட்டி, 'டிஸ்லாயல்' என்று குற்றஞ்சாட்டியிருப்பது முறைகேடானது. இப்படிப்பட்ட உத்தரவு சட்டவிரோதமானது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, அதை அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[முற்பகல் 9-50]

அடுத்து கல்வி நிலையங்களில் போலீஸ் அடிக்கடி நுழைந்து தாக்குதல் செய்வது என்பது இப்போது அன்றாட நிகழ்ச்சியாக ஆகிவிட்டது. குறிப்பாக, பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை மாநிலக் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளில் காம்பவுண்டிற்குள்ளேயே முன் அனுமதி இல்லாமல் போலீஸ் அத்துமீறி நுழைந்தது சரியல்ல. ஆகவே இதற்கெல்லாம் முறையான, தெளிவான ஒரு உத்தரவை போலீஸ் அதிகாரிகளுக்குப்போடுவது மிகஅத்தியாவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பொதுவாக, இன்றைக்கு போலீஸ், மாணவர்களிடம் ஆத்திர உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்ற வகையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்போது ஏற்கெனவே செமஸ்டர் முறையில் அதாவது இன்டர்னல் அசெஸ்மென்ட் முறையில் வீரப்புவெறுப்புக்கேற்ற வகையில் சில இடங்களில் முறைகேடுகள் நடப்பது குறித்து மாணவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்து வருகிறார்கள் என்று பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்கான எந்த விதமான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை.

அடுத்து பல்கலைக் கழகத்தின் செனட், சிண்டிகேட் போன்றவைகளில் மாணவர்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப் படவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். பக்கத்திலே உள்ள மற்ற மாநிலங்களாகிய கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திரம் போன்ற மாநிலங்களிலே எல்லாம் செனட், சிண்டிகேட்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

களில் மாணவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. மாணவர்களுக்குரிய பிரச்சினைகள் குறித்தும், கல்வி முறைகள் குறித்தும் மாணவர்களும் கருத்துச் சொல்லுகின்ற விதத்தில் அவர்களுக்கும் செனட், சிண்டிகேட்டுகளில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து கல்வி நிறுவனங்களை இன்றைக்குத் தனியார் வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதாவது அவை சிறுபான்மையோருக்குரிய கூடமாக பல இடங்களில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மை நிலையினைப் பார்க்கின்றபோது அரசாங்கம்தான் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு மானியம் கொடுக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களுக்கும் அரசாங்கம்தான் ஊதியம் வழங்குகிறது. இப்படி இருந்தும் அந்த நிறுவனங்களைத் தனியார்களிடம் கொடுப்பது சரியல்ல. ஆகவே அப்படிப்பட்ட நிலையினை மாற்றுகின்ற வகையில் கல்லூரிகளையும், கல்லூரி நிறுவனங்களையும் அரசே ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையிலே ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆனால் தனியார்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் தங்களது சிறுபான்மையோர் உரிமை பாதிக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதாவது அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கக் கூடிய முறைகளுக்கு மாறுபாடான முறை இது என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வாறு சொல்வது சரியல்ல. முறைகேடுகளைத் தடுப்பதற்குரிய வகையிலே கல்வி நிறுவனங்களை அரசுடைமையாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வீரகேரளம்புதூர் என்ற இடத்தில் அண்ணா நடுநிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அங்கே அண்ணா பெயரால் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பல்வேறு முறைகேடுகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் அதிகாரி முன்னால் தாக்கப்பட்டும் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை. 7-2-1979 அன்று பள்ளி நிர்வாகியின் மகனும் மகளும் பள்ளிக்கு வந்த ஆசிரியை பழனியம்மாளை * காலனியால் தாக்கியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியில் பணியாற்றிய ஆசிரியர் மரியலு, யிசை அந்தப் பள்ளியின் நிர்வாகியின் மனைவி கத்தியால் குத்தி கொலை செய்ய முயற்சி செய்திருக்கிறார். அந்த ஆசிரியரின் உடம்பில் பல பாகங்களில் குத்தப்பட்ட குத்துக்களின் காரணமாக குத்துயிரும் கொலை உயிருமாக மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார். இப்படி இருந்தும் கூட காவல் துறை அங்கே சரியான நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருக்கின்றது, இது மட்டுமல்ல பல்வேறு முரண்பாடுகள் அங்கே காணப்படுகின்றன.

*மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க திருத்தப் பெற்றது.

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

[1979 மார்ச் 29]

ரீஜினல் டைரக்டர் நியமிப்பதற்கு இந்த அரசு ஒத்துக் கொண்டது. அதன்படி துரிதமாக நியமிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அடுத்து ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை அரசாணை தெளிவாக இல்லை என்று கூறப்படுகிறது, அரசாணை என்றாலே தெளிவல்லாத நிலை என்று இருக்கக்கூடாது. அதிலே பல வதமான குழப்பங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது செலக்ஷன் கிரேடு சம்மந்தப்பட்ட ஷஷ்யத்திலும் நடுநிலைப்பள்ளி தலைமையாசிரியர் நியமனம் சம்மந்தப்பட்ட விஷயத்திலும் பல குழப்பங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அரசு ஆணைகளைப் பொறுத்தவரையில் தமிழிலே தெளிவாகப் போட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசாணை எண் 2502-ன் உத்தரவுப்படி 1 : 20 என்ற முறை அமல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து பள்ளி சீரமைப்பு மாநாடு என்று சொல்லிக்கொண்டு பல இடங்களில் பள்ளி துணை ஆய்வாளர்களுடைய முறைகேடுகள் நடப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது, யாராவது ஒரு ஆசிரியரை லீவு போடச் சொல்லிவிட்டு, அந்த இடத்திலே வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களைப் போட்டு அவர்கள் வாங்குகின்ற சம்பளத்தில் பாதிச் சம்பளத்தை நன்கொடையாகப் பெற்றுக்கொண்டு இப்படிப் பள்ளி சீரமைப்பு மாநாடுகள் நடத்தப்படுகின்றன.

குறிப்பாக புனியாங்குடி துணை ஆய்வாளர் என்னைக் கேட்காமலேயே நிகழ்ச்சியில் என்னுடைய பெயரையும் சேர்த்து போட்டிருக்கிறார். நான் போகின்ற போது அந்த மாநாடு ரத்தாகி இருக்கிறது என்பது தெரிய வந்தது. இது குறித்து நான் புகார் கொடுத்தும் எனக்கு இதுவரை ஒரு பதிலும் வரவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஆசிரியர்கள் இயக்கங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத அளவில் அவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கப்படுகிறது. அதாவது அவ்வாறு பங்கெடுத்துக் கொண்டால் வேலை நீக்கம் செய்யப் படலாம் என்று எழுதி வாங்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட முறைகேடுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அத்தோடு ஐ. டி. ஐ.-ல் சர்வே டிரெயினிங் இரண்டு ஆண்டு கோர்ஸ் இருக்கிறது, அதை அங்கீகாரம் செய்யாத காரணத்தால் அந்தக் கோர்ஸ் படித்தவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு வழியில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அத்தோடு பேரறிஞர் அண்ணா தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அங்கே பணி புரிகின்றவர்கள் நான் டீச்சிங்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்]

ஸ்டாப், முதலில் சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் பணி புரிந்தவர்கள். ஆகவே அவர்கள் தாங்கள் ஏற்கனவே சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் செய்த பணியையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அது மறுக்கப்படுவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் ஒரு பாரத்தில் கையெழுத்து வாங்கப்பட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அது சரியில்லை. அத்தோடு அங்கே பேரறிஞர் அண்ணா தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், அதற்குத் துணைவேந்தராக இருப்பவர் முன்னாள் ஒரு இன்ஜினியராக இருந்திருக்கிறார். அவர் ஏற்கனவே ஒரு கட்டடம் அவருடைய பொறுப்பில் கட்டப்பட்டதாகவும் அந்தக் கட்டடம் இடிந்து விழுந்து 16 தொழிலாளிகள் செத்துவிட்டதாகவும் அது குறித்து, விசாரணை நடத்துகிற போது (மணி அடிக்கப்பட்டது)

ஒரு நிமிடத்தில் முடித்துக் கொள்கிறேன். அங்கே சீனியாரிட்டி அடிப்படையில் பதிவாளர் பதவி தரப்படவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும், ஜெனரல் போர்மன் நியமனத்திலும் ஊழல் நடந்திருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அதை இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்து கேர் சிஸ்டத்துக்கு 10 பைசா அரசும், 5 பைசா ஊராட்சி ஒன்றியமும் கொடுத்து வருகிறது. 5 பைசா கொடுப்பதில் அந்த ஒன்றியத்தில் பெரிய ஊழல் நடைபெற்று வருவதாக புகார் வந்திருக்கிறது. அந்த முறையை மாற்ற வேண்டும். இப்போது கொடுக்கும் 15 பைசாவிற்குப் பதிலாக 25 பைசா கொடுக்க அரசு முன் வர வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய சமையல்கூடங்கள் எல்லா மாவட்டங்களிலும் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்து நர்சரி பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில்....

(மணி அடிக்கப்பட்டு திரு. மார்க்கப்பந்து அவர்கள் பேச அழைக்கப்பட்டார்.)

திரு. ரா. மார்க்கப்பந்து : பேரவைத் தலைவரவர்களே.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தங்களுக்கு 15 நிமிஷங்கள் கொடுக்கப்படுகிறது, சீக்கிரமாக முடிக்க வேண்டும்.

*திரு. ரா. மார்க்கப்பந்து : பேரவைத் தலைவரவர்களே, எழுத்தறிவத்தவன் இறைவனாகும் என்பது பழமொழி. நம் முடைய அறிவுக்கெல்லாம் யாரோ ஒரு ஆசிரியர்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்.....

[1979 மார்ச் 29]

திரு. க. மருதாசலம் : தலைவர் அவர்களே, கிருஷ்ணன் அவர்கள் பேசுகிறபோது வீரகேரளத்தில் ஏதோ ஒரு ஊழல் நடந்ததாகக் குறிப்பிட்டார்கள். என்னுடைய தொகுதியிலும் ஒரு வீர கேரளம் இருக்கிறது. எதைக் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் குறிப்பிட வேண்டும். என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணன் : தலைவர் அவர்களே, நெல்லை ஆலங்குளம் பகுதியில் வீரகேரளப்புதூர் என்று ஒன்று இருக்கிறது அதைப்பற்றித்தான் சொன்னேன்.

திரு. ரா. மார்க்கப்பந்து : இந்த நேரத்தைக் கழித்து என்னைப் பேச அனுமதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இடைநிலை ஆசிரியர்கள் தமிழகம் பூராவும் சமீபத்தில் உண்ணா விரதம் இருந்தார்கள். தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதியில் இருக்கிற பல்லாயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் தமிழக அரசாங்கத்தை வேண்டியிருக்கிறார்கள். 16 கோரிக்கைகளை வைத்து அந்தக் கோரிக்கைகளின் நகலை தங்கள் அனுமதியோடு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். அவர்களது கோரிக்கை சாதாரணமான கோரிக்கைகள்தான். ஹெயர் கிரேடு டீச்சர்ஸ் என்ற நிலையை மாற்றி செகண்டரி கிரேடு டீச்சர்ஸ் என்று மாற்றித் தாருங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குரிய காரணத்தைச் சொல்கிறபோது அவர்கள் சொல்கிறார்கள், செகண்டரி கிரேடு டீச்சர்ஸ் டிரெயினிங் இப்போது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள் ஆகையால் அவர்களை செகண்டரி கிரேடு டீச்சர்ஸ் பதவியாக மாற்றித் தாருங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

[முற்பகல் 10-00]

என்சினியரிங் டிப்பார்ட்மென்டில் ஜூனியர் எஞ்னியர் என்பதை மாற்றி அவர்கள் எல்லோரையும் அஸிஸ்டன்ட் என்சினியர்கள் என்று மாற்றியிருக்கின்ற காரணத்தினால், அந்தக் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அதில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு எந்தவிதமான சங்கடமும் இருக்காது.

அதே நேரத்தில், புதிய சம்பள நிர்ணய குழுவில் அவர்களுக்கு இன்கிரிமென்ட் அடிப்படையில் 5 சதமனம் பெனிஃபிட்ஸ் ஒன்று இருக்கிறது. அவர்கள் வைக்கின்ற கோரிக்கை அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்கின்ற நேரத்தில் இன்கிரிமென்ட் ஒன்றி ரண்டு சேர்ந்த பிறகு அவர்கள் ஆப்ஷனலாக புதிய சம்பள விகிதத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்று சொல்வதின் மூலமாக ஆசிரியர்களின் ஓய்வு பெறுகின்ற நேரத்தில் பென்ஷனில்—ஓய்வு ஊதியத்தில் அடிப்படையில் சற்று ஊதியம் அதிகமாக கிடைக்கும் என்ற கோரிக்கையை வைத்து ஏழை ஆசிரியர்கள் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை ஏற்றுக் கொள்வது இந்த அரசாங்கத்திற்குப் பயன் உள்ளதாக இருக்கும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1979 மார்ச் 29] [திரு. ரா. மார்க்கபந்து]

குறிப்பாக, மருத்துவப்படி வழங்குவதில், கிராமப் புறங்களில் வேலை செய்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு நான் கேள்விப்பட்ட வரை எந்த ஆசிரியர்களுக்கும் மருத்துவப்படி அலவன்ஸ் அல்லது ரீஇம்ப்ரீஸ்மென்ட்—டோ கிடைப்பதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். மெடிகல்ஸ் ரீஇம்ப்ரீஸ்மென்ட் அரசாங்கத்தில் இருக்கின்ற பிற ஊழியர்களுக்கு ஏதோ ஒரு விதத்தில் கிடைத்து வருகிறது. ஆனால் இந்த கிராமப் புறங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை என்ற குறை இருந்து வருகிறது. அண்ணா அவர்கள் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு ப்ளாட் ரேட்டாக சம்பளத்தில் 2 சதவீதம் 3 சதவீதம் என்று நிர்ணயித்து கொடுக்கப்பட்டு வந்தது, அதே மாதிரி, இப்போது குறைந்தது 10 ரூபாய் அல்லது 15 ரூபாய் என்ற அளவில் தரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை ஆசிரியர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு ப்ளாட் ரேட்டாக மெடிக்கல் அலவன்ஸ் என்ற அளவில் கொடுப்பது தேவையானது. அதை அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போலவே கிராமப்புறங்களில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டுவாடகைப்படி இல்லை என்பது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. வீட்டுவாடகைப்படி கிராமப்புறங்களில் சென்று உழைக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு நிச்சயம் கொடுக்கவேண்டும். நகரப்புறத்தில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு பலவிதமான சலுகைகள் தரப்படுகிறது. ஆனால் கிராமங்களில் சென்று பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டுவாடகைப்படி தரப்படாத காரணத்தினால் தான் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் நகர்புறங்களுக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். ஆனால் கிராமங்களில் வாயில்லாப் பூச்சிகளாக இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு மருத்துவப்படி வீட்டுவாடகைப்படி போன்றவை தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத்தலைவர் (திரு. எஸ். ஜே. இராமசாமி) தலைமை]

தற்போது அரசாங்கத்தின் நிலவரப்படி 10, 15 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து வேலை செய்து வந்தால் அந்தத் தரத்தில் டதன் உயர்வு இல்லை என்று வந்தால் அவர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேட் தருகிறார்கள். அந்த முறையில் 20 ஆண்டுகள் பணியாற்றினால் அவர்களுக்குச் சிறப்பான ஊதியம் அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு முறை நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள்—மற்றவர்களுக்கு ஏணிப்பட்டிகளாக இருக்கிறார்களே தவிர ஏறுகின்றவர்களாக இல்லை. ஆகவே தான் இந்தக் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றும், இந்தத் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு தனி ஊதியம் வேண்டும் என்றும், தகுதிக்கு ஏற்ற ஊதியம் வேண்டும் என்றும் கோரப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்க

[திரு. ரா. மார்க்கபந்து] [1979 மார்ச் 29]

ளாகப் பணியாற்றும்போது அவர்கள் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் வொர்க் செய்கிறார்கள். அதிகமான அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் வொர்க் செய்வதால் அவர்களுக்குச் சிறப்பு ஊதியம், கொஞ்சம் கூட தருவதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கும் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் இருக்கிறது. இதைப்போக்கி தலைமை ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றவர்களுக்கு மதிப்பு தருகின்ற வகையில் அவர்களுக்கு தனி ஊதியம் தருவது சிறப்பாக இருக்கும். அதை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் எர்ன்ட் லீவ்—அவர்கள் 200 நாட்கள் வேலை செய்கிறார்கள். எர்ன்ட் லீவாக 3 நாட்கள் தான் தந்திருக்கிறார்கள். அதை உயர்த்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் ஓய்வு பெறும்போது 10 ஆயிரம் ரூபாய் தரவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். அரசாங்கத்திடம் அவர்கள் நீங்கலும் கொஞ்சம் தாருங்கள், நாங்களும் கொஞ்சம் தருகிறோம், அதன் மூலம் பிற்காலத்தில் ஓய்வு பெறுகிற நேரத்தில் மொத்தமாக ஒரு செலவுக்குப்போதுமான அளவில், ஓய்வு பெறுகின்ற நேரத்தில் பாதுகாப்பு நிதியாக 10 ஆயிரம் தாருங்கள் என்று கேட்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ரயில்வே துறையிலே வேலை செய்கின்ற ஊழியர்கள், வேலை முடிந்து ரிடையர்ட் ஆகின்றபோது அவருடைய குடும்பத்திலே உள்ள ஒருவருக்கு வேலைவாய்ப்பு தருகிறார்கள். அதே போல், இந்த ஆசிரியர் குடும்பங்களிலே ஆசிரியர்கள் பதவியை விட்டு ரிடையர்ட் ஆகின்றபோது, எனது மகன் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறான், அவனுக்கு வேலை வாய்ப்பு வேண்டுமென்று கேட்டால், அப்படி வேலை கொடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு பிரையாரிடி கொடுக்கவேண்டும். அதையும் இந்த அரசாங்கம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஆசிரியர்கள் ஏற்கனவே மாற்றுதல் செய்வது என்ற அதிகாரத்தின் அடிப்படையில், எந்தவிதமான குற்றமும் செய்யாமல் இருக்கும்போது, அரசாங்கத்தாலோ அல்லது இந்த இலாகா அதிகாரிகளாலோ மாற்றப்படுகிறார்கள். இதிலேயும் இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்காவது குற்றம் குறைகள் இருந்தாலோ அல்லது ஒழுக்கக் கேடுகள் நேர்முகமாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ இருந்தால், அப்போது அந்த ஆசிரியர்களை மாற்ற வேண்டுமே அல்லாமல், ஒரு குறைபாடும் இல்லாத ஆசிரியர்களை மாற்ற வேண்டாம் என்ற கோரிக்கையையும் இந்த அரசு கவனிக்க வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தை அதிகப்படுத்துவதற்காக இப்போது இருக்கின்ற இந்த 1:40, ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 மாணவர்கள் என்ற விகிதத்தை மாற்றி,

1979 மார்ச் 29] [திரு. ரா. மார்க்கபந்து]

ஒரு ஆசிரியருக்கு 20 மாணவர்கள் என்ற முறையிலே நீங்கள் இந்த மாணவர்கள் விகிதத்தை மாற்றியமைத்தால், மாணவர்களின் கல்வியின் தரம் அதிகமாகும். அது மட்டுமல்லாமல் செகண்டரி கிரேடு பாஸ் செய்துவிட்டு, 1969, 1970—லிருந்து வேலை இல்லாமல் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு ஏற்படும். எனவே இதிலேயும் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்திலே, பாலிடெக்னிகுகளை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு மாணவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு, ஒரு ஆண்டு பி.யூ.சி. படித்துவிட்டு, பி.இ., படிப்பு படிக்க வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால், இப்போது இந்த ஹையர் செகண்டரி கிரேடு வந்தபிறகு, அந்த வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எனவே, பாலிடெக்னிக் மாணவர்கள் நேரடியாக பி.இ. செல்வதற்கு முடியாமல் நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த 4 ஆண்டு காலங்களில், பாலிடெக்னிக் கோர்ஸை அதிகமாக்கி இருக்கின்ற காரணத்தால், இரண்டு ஆண்டுகள் முடித்துவிட்டு, பி.டி.சி. அதாவது பிரிடெக்னிகல் கோர்ஸ்போல் இதை ஈக்குவேட் செய்து, அவர்கள் பி.இ., சென்று படிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை இந்த அரசாங்கம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல், இன்றைக்கு இந்த ஐ.டி.ஐக்களையும், பாலிடெக்னிகுகளையும் அதிகமாக்க வேண்டும். காரணம், இந்த அரசாங்கத்தின் நோக்கம் ஜாப் ஓரியன்டேட்ட எஜுகேஷன் கொடுக்க வேண்டுமென்பது. எனவே, அந்தப் படிப்பு பயனுள்ள படிப்பாக இருக்கவேண்டும். ஏட்டுச் சுரைக்காயாக இருக்கக்கூடாது என்ற காரணத்தால், படித்துவிட்டு வெளிவந்தால் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கக் கூடிய காரணமாக அமைகின்ற வகையிலே, இந்த பாலிடெக்னிகுகள், ஐ.டி.ஐ.க்கள் எண்ணிக்கைகளை அதிகமாக்க வேண்டும்.

கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் 2, 3 நாட்களுக்கு முன்பு என்னுடைய தொகுதியிலே பேசுகின்றபோது சொன்னார்கள். ஹையர் செகண்டரி கல்வி நிலையங்களில் செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸை இன்ட்ரொட்யூஸ் செய்திருக்கிறோம் என்றார்கள். அதன்மூலம் அதிகமான மாணவர்கள் படிக்க வாய்ப்பு இருக்கின்றது என்றும் சொன்னார்கள். அது வரவேற்க வேண்டியது. ஆனால், அதே நேரத்தில் இந்த ஹையர் செகண்டரி கோர்ஸிலே, இன்னும் அதிகமான பாடங்களைச் சேர்த்து, எப்படி ஐ.டி.ஐ. மாணவர்களுக்கு சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அதேமாதிரி இதிலே உள்ளவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி கொடுத்தது, வேலை வாய்ப்பிலே இவர்களுக்கு ப்ரிஃப்ரென்ஸ் கிடைக்கின்ற வகையிலே இந்த சர்ட்டிபிகேட்டுகள் கொடுக்க உத்தரவிடவேண்டும்.

[திரு. ரா. மார்க்கபந்து] [1979 மார்ச் 29]

அதே நேரத்திலே ஹையர் செகண்டரி எஜுகேஷனிலே செமிஸ்டர் முறை தேவைப்படுகிறது. அந்த செமிஸ்டர் சிஸ்டத்தை நீங்கள் அமுல்படுத்தவேண்டும். குறிப்பாக, பள்ளிக்கூடங்களிலே அமினிடீப்பண்டு என்றிருக்கிறது. அந்த அமினிடீப்பண்டு எதற்காக இருக்கிறது என்று சொன்னால், பள்ளியிலே ஏதாவது ரிப்பேர் தேவைப்பட்டால் செய்துகொள்வதற்காக. ஆனால், அதை அங்குள்ள இலாகா அதிகாரிகள் மூலம்தான் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னால், அவரிடமிருந்து சாங்ஷன் ஆகி வருவதற்கு 6, 7 மாதங்களுக்கு மேல் ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே, அந்தக் காரணத்தால் உரிய காலத்திலே ரிப்பேர் செய்ய முடியாமல் போய்விடுகிறது. எனவே, குறிக்கோள் நிறைவேறாமல் போய்விடுகிறது. இதிலே ரெட்டேபிசம் வேறு விளையாட ஆரம்பிக்கிறது. ஆகவே, 'ஆன்—தி ஸ்பாட் ஸ்டடி' என்ற முறையிலே அங்குள்ள சி.இ.ஓ., டி.இ.ஓ.சி, பி.டபிள்யூ.டி. எக்சிகியூட்டிவ் இன்சினியர், அந்தத் தொகுதி எம்.எல்.ஏ., ஆகியோர் சேர்ந்த ஒரு குழுவை ஏற்படுத்தி, அந்தக் குழுவினர் 'ஆன் தி ஸ்பாட் ஸ்டடி' செய்து, அங்கே என்னென்ன தேவைகள் இருக்கின்றனோ அந்தத் தேவைகளை எல்லாம் உடனடியாகச் செய்யக்கூடிய அளவிலே நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கு, அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நிர்வாகத்திலே, ஆசிரியர்களுக்கு பிரமோஷன் கொடுப்பதிலே 'கான்ஃபிலிக்டிங்' ஜீ.ஓ.க்கள் போடப்படுகின்றன. இன்றைக்கு ஒரு ஜீ.ஓ. போடப்பட்டு, பிறகு மறுதினமே அதற்கு 'கான்ஃபிலிக்டிங்'காக ஒரு ஜீ.ஓ. போடப்படுகிறது..

(முற்பகல் 10-10)

ஆகையால் பலவிதமான அவசர உத்தரவுகள்—கான்ஃபிலிடிங் ஈச் அதர்—ஒரு சாராருக்குச் சாதகமாக இருக்கும் அரசாங்க உத்தரவு மற்றொரு சாராருக்கு பாதகமாக ஆகும் நிலைமை இருப்பதால் பலவிதமான ரிட் பெட்டிஷன்கள் ஹைகோர்ட்டில் தேங்கிக் கிடக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. ஆகையால் எல்லாவிதமான அரசாங்க ஜி.ஓ.க்களையும் ஒருங்கிணைத்து திருத்தி இதன்படிதான் ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்படும். ப்ரொமோஷன்கள் கொடுக்கப்படும் என்ற முறையில தீவிர கவனம் செலுத்தி மாற்றம் செய்ய வேண்டும்.

ஆசிரியர்களை நியமிப்பதைப் பொறுத்தவரை இப்போதிருக்கும் அச்சம் எல்லாம் அதிகாரிகளிடத்தில் அதிகமான பொறுப்பைத் தந்திருக்கும் காரணத்தால் பலவிதமான தவறுகள் ஏற்பட இடம் இருக்கிறது. இந்த முறைகளிலே சீர்திருத்தம் செய்வது சிறப்பானதாக இருக்கும்.

1979 மார்ச் 29)

[திரு. ரா. மார்க்கபந்து]

ஐ.டி.ஐ. யை தனியார் நிறுவ முன்வரும்போது அவர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டும். தனியார் ஐ.டி.ஐ. ஆரம்பிப்பதன் மூலம் வேலை வாய்ப்புக்கான கல்வியில் நாட்டு மக்களுக்கு அதிகமான வாய்ப்பு கிடைக்கும், அரசாங்கத்தில் வேலை வேண்டுமென்று கோருகிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறையும், ஆகவே, ஐ.டி.ஐ.யை தனியார் ஏற்று நடத்த வாய்ப்பினை இந்த அரசாங்கம் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். நன்றி.

திரு. கே. கந்தசாமி : தாற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, கண் போன்ற கல்விக்காக மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் நான்கில் ஒரு பங்கை ஒதுக்கி எதிர்கால சந்ததியினர் அறிவாளிகளாக, தமிழகத்தின் கண்களாக விளங்கவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தோடு அரசு நிதி ஒதுக்கியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன் என்றாலும் நாம் விரும்புகிற அளவுக்கு விளைவுகள் கிடைக்கின்றனவா என்பதைப் பற்றி மிகவும் கவனமாக நோக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம்—மிக வறுமையும், பஞ்சமும், எதிர்பாராத இயற்கைக் கோளாறுகளினால் நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருத்த பாதிப்பும் உள்ள நிலைமையில் வருவாயை மிக சிரமப்பட்டுச் சேர்த்து அதில் மிகப் பெரும் பகுதியை இந்த ஒரு துறைக்காக ஒதுக்கியிருக்கும்போது எந்த ஒரு நல்ல நோக்கத்திற்காக ஒதுக்கினோமோ அந்த நல்ல நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை மிகவும் உன்னிப்பாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்: We are having quantitative education and not qualitative education; I beg to say this with due respect to Education Department. என்று குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இப்படிச் குறிப்பிடும்போது நான் கல்வித் துறையில் இருக்கிற அதிகாரிகளை அல்லது கல்வியமைச்சர் அவர்களைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்று பொருள் அல்ல. இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் இருக்கிற நிலை இதுதான்.

இன்று நல்ல முறையில் கல்வி பயனளிக்க வேண்டுமென்ற முறையில் ஹையர் செகண்டரி சிஸ்டம், ஐ.டி.ஐ. போன்ற தொழிற் கல்வி ஆகியவற்றைப் புகுத்த முயன்று வருகிறோம். என்றாலும் அது போதாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. எவ்வளவோ துறைகளுக்கு மிஷன்களைப் போடுகிற நம்முடைய அரசு சமுதாயத்தின் மிக முக்கியமான, மனிதனின் அவயங்களில் முக்கியமான கண் போன்று உள்ள கல்விக்கு அந்த கல்வியில் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு ஒரு குழுவைப் போட்டுப் பரிசீலிக்க வேண்டும். நல்ல கல்வி நிபுணர்கள், ஓய்வு பெற்ற டள்ளிக் கல்வி கல்லூரிக் கல்வி டைரக்டர்கள், வைஸ் சான்சலர்கள் போன்ற மூத்த அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்ட கமிஷனை அமைத்து அவர்கள் தரும் சிபாரிசுகளை அரசு மறுபடியும் பரிசீலனை செய்து எந்த முறையில் கல்வித்

[திரு. கே. கந்தசாமி] [1979 மார்ச் 29]

திட்டத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தால் நாட்டில் நல்ல நிலைமையை ஏற்படுத்தும் என்ற வகையில் சிந்தித்து செயலாற்றுவது மிகவும் அத்தியாவசியம் என்று கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அப்படி இல்லையென்றால் இப்போது பள்ளிகளைப் பார்க்கிறோம். நல்ல நோக்கத்தோடு, அறியாமையைப் போக்குவதற்கு படிப்பது தலையாய கடமை என்பதை உணர்ந்து பள்ளிகளைப் பெருக்குகிறபோது, ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிறபோது அதனுடைய விளைவு என்ன? படித்தவர்களாக ஆகிறார்கள். அது மட்டும் போதாது. அவர்கள் சமுதாயத்தில் வாழ்வு தொடர்வதற்கும், வாழ வைப்பதற்கும் அமைப்புகளாக அவைகள் அமையவேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கம். அவர்களை வாழ வைக்கிறோமா என்றால் அது கேள்விக்குறியாக இருக்கிறது. மிக துரதிருஷ்டமான ஒன்று, வெஸ்ட் ஜெர்மனியில் இருந்து டார்லிமென்டரியன்கள் வந்து இருந்தார்கள். அவர்கள் சபாநாயகர் சேம்ட்ரில் இருந்தபோது எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். நாஞ்சிலார் அவர்களோடு சேர்ந்து நாங்களும் அவர்களோடு விவாதம் செய்தோம். நீங்கள் அங்கே வேலை இன்மையைப் போக்க என்ன திட்டங்களை வைத்து இருக்கிறீர்கள். அவர்கள் சொன்னார்கள், எங்களுக்கும் அது ஒரு பிரச்சனையாகத்தான் இருக்கிறது. இது ஒரு துரப்பாக்கியமான பிரச்சனை என்று சொன்னார்கள். இந்த வேலையின்மை என்பது நம்முடைய நாட்டில் மட்டுமல்ல, எல்லா முன்னேறிய நாடுகளிலும் அந்தப் பிரச்சனை இருக்கிறது. ஆனால், இந்த அளவிற்கு இல்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். ஆகவே, அவர்களெல்லாம் படிப்பதற்கு, அவர்களுக்கு எல்லாம் எழுத்தறிவிப்பதற்கு நம்முடைய நாட்டில் ஏழைகள் கிராமங்களில் வாழ்கிறார்கள். வறுமையில் வாடுகிறார்கள் என்கிற நிலையை உணர்ந்து தான் நம்முடைய பள்ளிகளில் பெரும்பகுதியில் மதி உணவு இலவசமாகவும் சீருடை, புத்தகம் ஆகியவற்றை இலவசமாகவும், மான்யமாகவும் கொடுக்கிற நிலையை நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம். இலவசக் கல்வி கொடுப்பதே அவர்களுக்கு இருக்கும் வறுமையை உணர்ந்து தான் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. அப்படி வறுமையில் வாடுகிற மாணவர்கள், இப்படி இலவசமாக படிக்கும் மாணவர்கள் அவர்களது குடும்பங்கள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் மிகவும் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசு மானியம் ஓரளவு கல்வி பெற ஒத்துழைக்கிறது. மற்றவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்றால் கொஞ்சம் நிலபுலங்களையும் விற்றுவிடுகிறார்கள். அரசு அதிகாரிகளாக இருந்தால் வருகிற வருவாயை வைத்துக் கொண்டு அதில் சிக்கனப்படுத்தி மேல்படிப்பு படிக்க வைக்கிறார்கள்.

பட்டம் பெற்ற பிறகு அவர்களுடைய கதி என்ன? நான் சமீபத்தில் ஆண்டிப்பட்டியில் நடைபெற்றதை சட்டமன்றத்தில் குறிப்பிட்டேன். ஆண்டிப்பட்டி பஞ்சாயத்து

1979 மார்ச் 29] [திரு. கே. கந்தசாமி]

யூனியனில் ஆசிரியர் தேர்வு நடந்தபோது மிகக் கணிசமாக லஞ்சம் கொடுக்கப்பட்டது. அப்படி வாங்கப்பட்டது என்று சட்ட மன்றத்தில் நான் சொன்னவுடன் அமைச்சர் அவர்கள் கலெக்டரிடத்தில் அதைச் சொல்லி விசாரணை வைத்து இருக்கிறார்கள். அங்கேயிருக்கும் பி.ஏ. அதிகாரிகளை சரியான வகையில் சாட்சி சொல்லக்கூடாது என்று மிரட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார். இந்த நிலைமை ஏன் அங்கே நடந்தது? அங்கே தேர்வு நடந்த நேரத்தில் 1965 லேயே ஹையர் கிரேடு சர்ட்டிபிகேட், செகண்டரி கிரேட் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிய ஆசிரியர்கள் எல்லாம் இருந்தார்கள். அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. அப்படி ஏன் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை என்று கேட்டேன், அவர்களுக்கு எல்லாம் பிரியாரிட்டி கொடுக்க வேண்டாமா சீனியாரிட்டி முறையில் தேர்வு இருக்க வேண்டாமா என்று கேட்டேன். அதற்கு அதிகாரிகள் சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட அவசியம் இல்லை. படித்து விட்டு ஆசிரியர் பதவிக்கு லாயக்கு உள்ள எல்லோரையும் அழைத்து தேர்வு நடத்துகிறோம். அதிலே யார் அதிகமான மார்க்குகளை வாங்குகிறார்களோ அவர்களை நியமிக்கிறோம்.

பின்னர், முன்பே டாஸ் செய்தவர்களின் நிலை என்ன என்று கேட்டேன், அவர்களுடைய தலையெழுத்தை அவர்கள் தான் முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இதை அவர்கள் சொன்னபோது ஏதோ கேலி செய்வதற்காகவோ அல்லது நிந்தனை செய்வதற்கோ சொல்லவில்லை. மிக வேதனையோடு சொன்னார்கள். அரசாங்க ஆணையில் இல்லாத ஒன்றை நாங்கள் செய்யமுடியாது என்று சொன்னார்கள். இப்படி படித்து விட்டு வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்களே என்று வேதனை பட்டார்கள். இருக்கிற நிலபுலங்களை விற்றுவிட்டு, நாம் பள்ளி செல்கிறோம் கற்கிறோம், நல்ல முறையில் வாழப்போகிறோம் என்று எண்ணி, அவர்கள் அந்தப் பணியை, பயிற்சியை மேற்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே, நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறது என்னவென்றால் ஆசிரியர் பயிற்சியை ஒரு தொழில் கல்வியாகவே வைக்கலாம். அப்படி தொழில் கல்வியாக வைத்தால் தற்போதுள்ள பதட்ட நிலை குறையும். தற்போது படித்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, ஐ.டி.ஐ. படித்தவர்களுக்கு, இன்ஜினியர், டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு வேலை இல்லாதபோது, பள்ளி எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவதால் என்ன லாபம். இட் ஈஸ் எ லாஸ்டு டு பப்ளிக் ரெவின்யூ. இது அவசியமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்படிச் சொல்கிறபோது, பள்ளிகளை நிறுத்தி விடலாமா என்றால் ஆம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. பள்ளிகள் கல்வி தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்கு மிகவும் அவசியம்தான். ஆனால், எப்படி அந்தக் கல்வி போதிக் கப்பட வேண்டும், எப்படி போதிக்கப்பட்டால் சமுதாயத்தில் அவர்கள் வாழ்வதற்கு வகை தேடித்தரும் என்டதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

[திரு. கே. கந்தசாமி] [1979 மார்ச் 29]

[முற்பகல் 10-20]

எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு ஒரு கியாரண்டி கொடுக்கக்கூடிய ஒரு கல்வியாக அமையவேண்டும். அதற்கு நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்களோடு கலந்துபேசி, அருள் கூர்ந்து, அவர்கள் எதிர்காலத்தில் சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபடாமல், அவர்கள் விரக்தி அடையாமல் அவர்கள் பலவிதத் தவறுகளுக்கு இலக்காகிவிடாமல் சில இடங்களில் நடப்பதைப்போல அவர்கள் தற்கொலை செய்து இறந்துவிடுகிற அளவுக்கு ஒரு துர்ப்பாக்கியமான நிலைமையை அனுமதிக்காமல் அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு ஒரு கியாரண்டி கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை, கற்றறிந்த நிபுணர்கள், அனுபவம் மிக்க நிபுணர்கள், சமுதாயத்திலே அக்கறை கொண்ட நிபுணர்களை எல்லாம் வைத்து ஒரு கமிட்டி போட்டு ஒரு சுற்றுப் பயணம்கூட அவர்கள் செய்து பலருடைய கருத்துக்களைக் கேட்டு ஒரு நல்ல திட்டத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, குவாலிடேய்வு எஜுகேஷன் இல்லை என்று சொன்னேன். இன்றைக்கு ஆசிரியர்கள், பலதிறப்பட்ட ஆசிரியர்கள் பலதரப்பட்ட கோரிக்கைகளை வைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லாத்துறைகளிலேயும் உள்ளவர்கள் இன்றைக்கு; It has become the fashion of the day or order of the day to put forth grievances by everybody every individual and organisation என்று சொல்லக்கூடிய துர்ப்பாக்கியமான ஒரு நிலைமையைத் தான் நாம் பார்க்கிறோம். ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு எங்களுடைய கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும், இல்லையென்றால் இந்த நேரத்திலே இந்த இடத்திலே நாம் போராட்டம் நடத்தினால் தான் சாதிக்க முடியும் என்று தான் திட்டமிடுகிறார்களே ஒழிய—நான் பொதுவாகச் சொல்கிறேன், யாருக்கும் விரோதமாக சொல்லவில்லை—அந்த மாணவர்களை அவர்கள் சிறந்தவர்களாக உருவாக்க, வில்வித்தையில் தேர்ந்தவர்களாக, விளையாட்டுப் போட்டிகளிலே ஆற்றல் மிகுந்தவர்களாக, கற்றறிந்தவர்களாக எதிர்காலத்திலே அவர்கள் நல்ல பிரஜைகளாக விளங்கக் கூடிய பிரச்சினையைக் கவனிப்பதை விடுத்து போராட்டங்களிலே—மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சரைப் போல் சிலம்பு விளையாட்டு என்றால் தற்காப்புக்காகத்தானே தவிர பிறரைத் தாக்குவதற்காக அல்ல—என்ற முறையிலே சிந்தனையைச் செலவிடாமல் போராட்டங்களிலே பல தரப் பினரும் ஈடுபட்டிருப்பது உண்மையிலேயே வருந்தத்தக்கது..

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. எஸ். ஜே. இராமசாமி); சீக்கிரம் முடித்துவிடுங்கள்.

1979 மார்ச் 29]

திரு. கே. கந்தசாமி: முக்கியமான பிரச்சினை. என் தொகுதிக்கு கூட நான் வரவில்லை.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. எஸ். ஜே. இராம சாமி).—நீங்கள் சிலம்பத்தை விட்டு கருத்துக்கு வாருங்கள்.

திரு. கே. கந்தசாமி: அடுத்து என்.சி.சி. பயிற்சியில் எல்லா மாணவர்களும் ஈடுபட்டாக வேண்டும். ஒவ்வொரு மாணவனும் துப்பாக்கியைத் ஏந்த வேண்டும். All able-bodied persons should learn the National Service in a disciplined way. தேசத்தை அழிக்கக்கூடிய திட்டங்களை நாம் நடைமுறையிலே செய்துகொண்டு தேசியம் எங்கே இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தை மாணவர்கள் உள்ளத்திலே வளர்த்தால் என்ன ஆகும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

உ.பி.யிலே இருக்கிறவன் இங்கே வரவேண்டும், இங்கே இருக்கிறவன் உ.பி.க்கு போகவேண்டும். காலையிலே 4 மணிக்கு அவன் எழுந்து பூட்லை துடைத்து ரெடியாகி துப்பாக்கியைத் தூக்கவேண்டும். அந்த முறையிலே எல்லோரும் என்.சி.சி. படிக்கக்கூடிய முறையிலே கட்டாயமாக்க வேண்டும். அவர்கள் உத்தியோகத்திற்குப் போகிறபோது ஒரு கணிசமான மார்க் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைப்பதற்கு அது பயன்பட வேண்டும்.

அடுத்து பிரைவேட் மேனேஜ்மெண்ட் பள்ளிகளிலே உள்ளவர்களுக்கு நேரடியாக சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய முறையை நாம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். என்னுடைய தொகுதியிலே சிலர் அமைச்சரோடு கூடப் படித்தவர் என்று மேடையிலே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் திரு. இராஜா முகமது, மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களோடு படித்தோம் என்று சொல்கிறார், அண்ணன் என்று சொல்கிறார், அண்ணன் தம்பி என்றெல்லாம் பேசுகிறார். அவர் அப்படிப் படித்திருக்க முடியாது, காரணம் அவர் வயது முதிர்ந்தவர், அந்த அளவிற்குப் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்களே தவிர அவர்கள் கடமையாற்றுவதாகத் தெரியவில்லை.

It will amount to virtual taking over of the institution itself 5 லட்சம், 10 லட்சம் ரூபாய் என்று இன்வெஸ்ட் பண்ணி மேனேஜ்மெண்ட் காலேஜ் ஸ்டார்ட் பண்ணி அவர்களை அப்பாயின்ட் பண்ணக்கூடிய பவர் இருக்கிறதா, அவர்கள் டியூட்டி சரியாகச் செய்கிறார்களா என்று பரிசீலிக்கக்கூடிய பவர் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அவர்களுக்கு அந்தப் பவர் இல்லை என்றால் என்ன பயன் Government may very well pass a resolution saying எல்லா மேனேஜ்மெண்ட்களையும் எடுத்துவிட்டேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால்.....

[1979 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மேனேஜ்மெண்டைச் சேர்ந்தவர்கள் மக்களுக்காகக் கல்விப் பணியாற்ற வேண்டுமென்று பள்ளிக்கூடங்களையும் கல்லூரிகளையும் நடத்துகிறார்களோ அந்த உணர்வோடுதான் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் அறிவு, ஆற்றல் வளர்ச்சிக்காகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இரு சாராருக்கும் முரண்பாடுகள் அல்லது மோதல்கள் வருவதற்கு எந்த விதமான அடிப்படையும் இல்லை. அப்படி வருவதாக இருந்தால் அதை எடுப்பதற்கான முயற்சியில் அரசு ஈடுபடுகிறதே தவிர, விரிவுபடுத்தி கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் சரியாக இயங்காத அளவிற்குச் செய்வதில் ஈடுபடவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. கந்தசாமி: அரசின் நன்னோக்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். விளைவுகள் இப்படி வந்துவிடும் என்பதை நினைவூட்டுவதற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்ற நிலையில் சொன்னேனே தவிர வேறல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஹையர் செகண்டரி பள்ளிகளில் லைப்பரரிகள் வெல்—ஈசுபைட் லைப்ரரிகளாக இருக்க வேண்டும். லைப்ரரியன்கள் படித்தவர்களாகப் போடப்பட வேண்டும்.

ஆண்டிப்பட்டியில் ராஜதானி என்ற இடத்தில் ஒரேயொரு ஹைஸ்கூல் தான் இருக்கிறது, அதுகூடக் கூரை வசதியில்லாமல், இட வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

பிற்பட்ட நலத்துறையில் ஆண்களுக்கு ஒன்றும், பெண்களுக்கு ஒன்றுமாக இரண்டு ஹாஸ்டல்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உசிலம்பட்டியில் 'டைரக்டர் ஆஃப் பேக்வார்ட் கிளாசஸ்' பார்வையிட்டபோது 800 மாணவர்களை, 200 மாணவர்கள் தங்கங்கூடிய இடத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை பார்த்திருப்பார்கள்.

சில பள்ளிகளில் கூரை வசதி இல்லை. அவைகளைச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

'டைரக்டர் ஆஃப் மெடிகல் எஜுகேஷன்'-ன் வயதைக் கூட்டியிருக்கிறோம், அவருடைய தொழில்நுட்பமும், அறிவாற்றலும், சேவையின் மூலம் பயன்பட வேண்டுமென்று வயது வரம்பை உயர்த்தியிருக்கிறோமோ அதைப்போல, கல்வி நிபுணர்களுடைய வயதையும் உயர்த்த வேண்டும். குறிப்பாக,

1979 மார்ச் 29] [திரு. கே. கந்தசாமி]

‘டைரக்டர் ஆஃப் காலேஜியேட் எஜுகேஷன்’ ‘டைரக்டர் ஆஃப் செகண்டரி எஜுகேஷன்’ ஆகியவர்களின் வயதையும் உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவர்களுடைய அறிவுத்திறனும், அனுபவமும் நாட்டிற்குப் பயன்படும் என்று நான் கருதுகிறேன். இதையும் அரசு சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவசியம் ஏற்பட்டால் அதையும் செய்ய வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொண்டு பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்கள் அவையில் வைத்திருக்கின்ற கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கடந்த ஆண்டு ஓரளவிற்கு ஆசிரியர்கள் பிரச்னைகளும், மாணவர்கள் பிரச்னைகளும், சமூகமாகத் தீர்வு காணப்பட்டு, மாணவர்களின் கல்வி அதிக அளவிற்குப் பாதிக்காமல் இருந்த நிலைமைகளை எண்ணும் போது, இந்தத் துறை பல்வேறு பிரச்னைகளை நல்ல முறையில் அணுகி முடிவு கண்டிருக்கிறது என்பதனை நான் வரவேற்கிறேன். பெரிய பிரச்னைகள் எழுந்தன, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் பிரச்னை பெரிய அளவில் எழுந்து வந்தன. அவற்றையெல்லாம் சமூகமாகத் தீர்த்து வைத்தமைக்காக ஆசிரியர்கள் மனநிறைவோடு இருக்கிறார்கள் என்பதனை உண்மையிலேயே நான் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பிரச்னைகள் அனைத்தும் தீர்க்கப்பட்டனவா என்று எண்ணும்போது, இன்னும் பல்வேறு பிரச்னைகள் இருக்கின்றன.

ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் சில நாட்களுக்கு முன்பு கோட்டை முன் உண்ணாவிரதம் என்ற விளம்பரத்தைப் போட்டு உண்ணாவிரதம் இருக்க வந்ததையும் மறக்க இயலாது. ஆகவே ஏற்கனவே பல பிரச்னைகளைத் தீர்த்ததைப் போல, இப்பொழுது ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்ற பிரச்னைகளையும் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஏறக் குறைய 209 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறையில் இந்த ஆண்டு நாம் செலவு செய்ய இருக்கிறோம். அனைத்துத் தலைப்புகளிலும் பார்க்கும் பொழுது 264 கோடி ரூபாயை மாநில அரசு செலவு செய்கிறது. அதற்கு மேலாக 1.54 கோடி ரூபாயை மத்திய அரசும் தமிழ்நாட்டில் கல்வித் துறைக்காகச் செலவு செய்ய இருக்கிறது. ஆக, இந்த மாநில அரசு வருவாயில் ஏறக் குறைய நான்கில் ஒரு பங்கு பணத்தைக் கல்வித் துறைக்காகச் செலவு செய்கிறோம் என்றால் எந்த அளவிற்கு இதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறோம் என்பதனை உண்மையிலேயே நாம் மறுக்க இயலாது.

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்] [1979 மார்ச் 29]

இருந்தாலும் செலவு செய்கின்ற பணத்திற்குக் தக்க இலாபம் ஏற்படுகிறதா என்று பார்க்கும் பொழுது வருந்தத் தக்க நிலைதான் இருக்கின்றது என்பதை நான் கூறிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த அவையில் பல்வேறு புள்ளிவிவரங்களை இலாக்கா தந்திருக்கிறது.

(முற்பகல் 10-30)

அவற்றைப் பார்க்கின்ற பொழுது, 1978-79 வது ஆண்டு மொத்த மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 64.95 இலட்சம். அதில், பள்ளிகளில் சேர்க்கப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 61.21 இலட்சம்—அதாவது 6 முதல் 11 வயது வரம்பில் உள்ள பிரிவைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் என்ற விவரம் தெரிகிறது. அதுபோன்று, 11-14 வயது குழுவில், 29.23 இலட்சம் மாணவர்கள் மொத்தம் இருக்கிறார்கள். ஆனால், சேர்க்கப்பட்ட மாணவர்கள் 16.95 இலட்சம் என்ற புள்ளி விவரத்தை இங்கே தந்திருக்கிறார்கள். அதுபோல், 14-17 வயது குழுவில், மொத்தம் உள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 24.12 இலட்சம். அதில், கல்லூரிகளில் சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 7.27 இலட்சம் என்று பார்க்கும்பொழுது மொத்தத்தில் 61.21 இலட்சம் மாணவர்கள் சேர்ந்து, கடைசியில் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் சேர்ந்திருக்கின்ற மாணவர்கள் 7.27 இலட்சம் என்று வந்தால், மொத்தமுள்ள மாணவர்களில் ஏறத்தாழ 80 சத வீதம் டிராப் அவுட் ஆகிப் போகிறார்கள், 20 சதவீதம் மாணவர்கள் தான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலும் வந்து சேருகிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, இந்த நாட்டில் உள்ளவர்களின் வருவாய், ஏழை, எளிய மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக நாம் செலவழிக்கின்ற பணம், விழலுக்கு இரைத்த நீராகப் போகிறது என்பதை நான் இங்கே கூறிக் கொள்ள கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

நமது மாநிலம் கைக் கொண்டிருக்கிற கல்வி முறை ஆரம்பக் கட்டாயக் கல்வி. ஆரம்பக் கட்டாயக் கல்வியை ஆரம்பித்த பொழுது மாணவர்களெல்லாம் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு வராத பொழுது, அனைத்து மாணவர்களையும் பள்ளிகளில் சேர்க்க இலவச மதிய உணவு, இலவச புத்தகம் போன்ற நல்ல திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால், கட்டாயக் கல்வி என்றால், இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகியும் 1965-66 ஆம் ஆண்டு 29.65 சத வீதம் மாணவர்கள் தான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி படித்தார்கள் என்ற புள்ளி விவரம் இங்கே இருக்கிறது. அதுபோல், இந்த ஆண்டு 1978-79 ஐப் பார்க்கும்போது 30.1 சத வீதம் மாணவர்கள் தான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும் போது, இந்த மாநிலத்தில் கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் அமுலில் இல்லை என்பதனை உண்மையிலே நான் வருத்தத்தோடு சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஆக, கட்டாயக் கல்வி தோல்வி யுறுவதற்கு என்ன காரணம் என்பதை இந்த அரசு சிந்திக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டுகிறேன்.

1979 மார்ச் 29]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

பள்ளிகளில் மாணவர்கள் வருவதற்காக கட்டாயக் கல்வி ஆரம்பித்து, மாணவர்கள் வராமல் இருக்கிறார்கள். எனவே, மதிய உணவு அளித்தால்தான் மாணவர்கள் வருவார்கள் என்ற அடிப்படையில் மதிய உணவுத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. ஆனால், மாணவர்கள் மத்தியானத்தில் உண்ணக் கூடிய விதத்தில் உணவைப் பள்ளிகளில் கொடுத்தால், மாணவர்கள் படிப்பார்கள். இத் திட்டத்தின்கீழ், அரசு ஒரு மாணவனுக்கு 10 காசு கொடுக்கிறது, பஞ்சாயத்து யூனியன் 5 காசு கொடுக்கிறது. பல பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அந்தக் காசைக் கொடுப்பதில்லை. அங்கே இருக்கிற ஆசிரியர்கள் ஏதோ முறையில் சமாளித்து, ஏதோ உணவை அளிக்கின்ற காரணத்தால் தான் மாணவர்கள் இந்த உணவைப் பிடிக்காமல், வீட்டில் தங்கிவிடுவது மேலென்று வீட்டில் தங்கிவிடுகிறார்கள். தங்கள் வீடுகளில் கிடைக்கும் உணவைவிட மோசமான உணவை பள்ளிகளில் தருவதால், உணவை அடிப்படையாக வைத்து மாணவர்களைத் தருவிக்க முடியாமலிருக்கிறது.

அது மட்டுமல்ல, ஏழைகள் குடிசைகளில் வாழ்கிறார்கள். ஆனால், அதைவிட மோசமான பள்ளிக் கூடங்களில் நிச்சயமாக அவர்கள் படிப்பதற்கு விரும்பமாட்டார்கள். அதுவும் ஒரு சூழ்நிலை என்பதை இங்கே கூட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆக, ஆரம்பக் கல்வி, கட்டாயக் கல்வி வெற்றிகரமாக நடக்க வேண்டுமென்றால், மாணவர்களை கவர்க் கூடிய வகையில் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும், மதிய உணவு நல்லமுறையில் கொடுக்கப்பட வேண்டும், பள்ளிக் கூடங்கள், கட்டிடங்கள், சிறப்பாக அமைக்கப்பட வேண்டும்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கும் முறை கூட, இப்போது 16.95 லட்சம் மாணவர்கள். 14 முதல் 17 வரையுள்ள குருப்பில் பார்க்கிற போது, இங்கே படித்து விட்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வருவது 7.27 என்று சொன்னால், அந்த மாணவர்கள் எங்கே போகிறார்கள் என்பதை அரசு சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்குத் திரும்புகிற வழியில் 2 பக்கம் இருக்கும் சினிமா போஸ்டரில் இருக்கும் கவர்ச்சிப் படங்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் பள்ளிக்குப் போவார்களா, அல்லது அந்தப் படங்களைப் பார்க்கும் சினிமா தியேட்டருக்குச் செல்வார்களா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இன்றையதினம் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களை பாழ்படுத்தும் சினிமா ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு வேளை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சினிமா உலகில் சிறந்த நடிகர், புரட்சி நடிகர் என்று பெயர் பெற்று, புரட்சித்தலைவராக அரசியலுக்கு வந்து, முதலமைச்சராக வந்ததற்குப் பிறகு இப்போது எல்லாம் சினிமாவுக்கும், திரை உலகத்திற்கும் தான் அதிகமாக வளர்ச்சி அடைவதற்கு வழிவகை செய்து கொண்டு இருப்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். இந்த நிலையில்

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்] [1979 மார்ச் 29]

அவர்கள் பள்ளிகளைப் பார்க்கிறார்களா அல்லது சினிமாவை வளர்க்கிறார்களா என்கிற ஐயம் எழாமல் இல்லை. இளம் தலைமுறையினர் மீது இந்த அரசுக்கு அக்கறை இருக்குமானால் இந்த நாட்டின் மாணவர்களை இளைஞர்களைப் பாழ் படுத்திக் கொண்டு இருக்கும் தரக் குறைவான சினிமா படங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பள்ளிகளில் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அப்படிப் படித்து விட்டு வருவதால் என்ன நிலைமை? வேலை இல்லை அவர்களுக்கு என்கிற ஒரு டெஸ்பரேட் நிலை. படித்த பிறகும் வேலை கிடைக்கவில்லை என்கிற நிலைமை இருப்பதால்தான், பள்ளிக்குப் போனால் என்ன, வேறு இடத்திற்குப் போனால் என்ன என்கிற மனநிலை ஏற்படுகிறது. அந்த எண்ணத்தைப் போக்குகிற வகையில் ஜாப் காரண்டி ஸ்கீம் வைத்து இருக்கிறீர்கள். அது உண்மையிலேயே எல்லா படித்த இளைஞர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் வகையில் இருக்கும் என்கிற உத்தரவாதம் செய்தால், நிச்சயமாக மாணவர்கள் இப்போது இருப்பது போல் டெஸ்பரேட்டாக இருக்க மாட்டார்கள், இறுதி வரையில் படிப்பார்கள், கல்லூரி படிப்பு வரையில் படிக்க வருவார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆரம்பப் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் வராமல் இருப்பதற்குக் காரணம், இந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்கும் வறுமை என்பதை இந்த அரசு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இளைஞர்கள் பள்ளிகளுக்கு வருவதற்கு பதிலாக பெற்றோர்கள் அவர்களை சிறு சிறு பாக்கடிகளில் வேலைக்கு அழைத்துச் சென்று விடுகிறார்கள். குழந்தைகளை வேலைக்கு வைக்கக் கூடாது என்று சட்டம் இருந்தாலும் பெருவாரியான குழந்தைகள் வறுமையின் காரணமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்படுகின்றனர். வறுமையின் காரணமாகத்தான் பள்ளிகளுக்கு குழந்தைகளை அனுப்பாமல் வேலைக்கு பெற்றோர்கள் அனுப்பி விடுகிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இவ்வளவு தூரம் அதிகம் பணம் செலவு செய்தும் கூட, இந்த பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பார்க்கிற போது 76 பள்ளிக் கூடங்கள் தான் கடந்த 1978-79 ஆம் ஆண்டில் கூடுதலாகக் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல, ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கிறபோது அதற்கு முந்திய ஆண்டைவிட 6551 ஆசிரியர்கள் குறைவாகத்தான் இப்போது இந்த இலாகாவில் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 1965-66-ல் ஆசிரியர்-மாணவர்கள் விதிதங்கள் பார்க்கிற போது 27 என்ற விவரம் தான் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் 1978-79ல் பார்க்கிற போது 38 ஆக உயர்ந்து இருக்கிறது. மாணவர்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

களின் தரம் கூட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் விகிதாச்சாரங்கள் நிச்சயமாக மாற்றப்பட்டு, அதிகமாக மாணவர்கள் நல்ல முறையில் படிக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பல்வேறு பள்ளிகளில் ரிசல்ட் மோசமாக இருக்கிறது. சில பள்ளிகளில் சென்ட் பர்சென்ட் ரிசல்ட் வருகிறது. சில பள்ளிகளில் நல்ல ரிசல்ட்டும், சில பள்ளிகளில் மோசமான ரிசல்ட்டும் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? இம்மாதிரி குறைந்த ரிசல்ட் வரும் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் மீது அரசு என்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு இருக்கிறது. அப்படி நடவடிக்கை எடுக்கவில்லையென்றால் அந்தப் பள்ளிகளின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு என்ன நடவடிக்கை மேற்கொண்டு இருக்கிறது. இப்படி பட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அரசு முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சில ஊர்களில், சில இடங்களில், தனியார்கள் பள்ளிகளை நடத்துகின்றனர். நர்சரி பள்ளிகளை நடத்துகின்றனர். இப்படி அவர்கள் நடத்துவதன் மூலம் கல்வியை ஒரு கமர்சியல் வென்சராக, வியாபார நோக்கமாக வைத்துச் செயல்படுகிறார்கள் என்பதை அரசு நன்றாக உணர வேண்டும். அதைத் தவிர்க்க என்னென்ன நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்கவேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் நான் இங்கே விரிவாகக் கூறவிரும்பவில்லை, அது நிச்சயமாகத் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் தான் நான் இங்கே வலியுறுத்திக் கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[முற்பகல் 10-40]

அதுமட்டுமல்ல, இப்போது நாம் மேல்நிலைப் பள்ளிகளை ஆங்காங்கே ஆரம்பித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்குப் போதுமான பள்ளிகள் இருக்கின்ற இடத்தில் கூட அரசியல் நோக்கத்தோடு மேலும் புதிதாகப் பள்ளிகளை ஆரம்பிக்கின்ற காரணத்தால் ஏற்கனவே நடந்துகொண்டிருக்கிற பள்ளிகளில் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை குறைகிறது. அதனால் அரசாங்கத்திற்கு வீணாக செலவு ஏற்படுகிறது. இருக்கின்ற பள்ளிக்கும், புதிய பள்ளிக்கும் போதுமான மாணவர்கள் கிடைக்காமல் அவதியுறுகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஏற்கனவே தனியார் பள்ளிகள் இருக்கின்ற இடங்களில் அரசுப் பள்ளிகளை ஆரம்பிக்கின்ற சூழ்நிலை இதற்கு முன்னதாக இருந்த அரசின் கொள்கை காரணமாக, பல தனியார் பள்ளிகள் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை இல்லாமல், பல ஆசிரியர்களை சுமமா வைத்து சம்பளம் கொடுக்கின்ற நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது.

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1979 மார்ச் 29]

குறிப்பாக, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் காட்டாத்துறை தனியார் பள்ளியில் 30 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். வகுப்புக்கு 7 அல்லது 8 மாணவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். இந்த மாணவர் எண்ணிக்கையை வைத்துக் கொண்டு இந்த ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் அங்கே இருந்த ஒரு அரசு பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றினார்கள். அதனால் ஏற்கனவே இருந்த பள்ளிக்கூடத் திற்கு 'ஸ்ட்ரெங்க்த்' இல்லாமல் இந்த நிலை ஏற்பட்டது. நான் ஏற்கனவே அரசின் கவனத்திற்கு இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இந்த தனியார் பள்ளியை அரசு ஏற்று எடுத்து, இந்த இரண்டு பள்ளிகளையும் ஒன்றை ஆண்கள் பள்ளியாகவும், ஒன்றை பெண்கள் பள்ளியாகவும் மாற்றினால் நல்ல பலன் அளிப்பதாக இருக்கும். தனியார் பள்ளியில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் அவர்களை சும்மா வைத்து சம்பளம் கொடுக்கிறோம் என்ற நிலை மாறும். ஆகவே, அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்த படியாக சோவையில் இருக்கின்ற பிச்சனூர் இன்டர் நேஷனல் ஹைஸ்கூல் ரெகக்னைஷனை 1-6-76 முதல் அரசு சாங்கம் 'வித்ட்ரா' செய்திருக்கிறது. நிர்வாகத்தில் இருக்கிற தோளாறு காரணமாக ரெகக்னைஷன் வித்ட்ரா செய்யப் பட்டதாக சொல்கிறார்கள். அப்படி வித்ட்ரா செய்யும் போது அங்கே இருக்கிற நிரந்தர ஆசிரியர்களுக்கு மாற்று வேலை உடனடியாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகியும் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்காமல் அவர்கள் அனாதைகளாகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பல்லாண்டு காலம் அந்தப் பள்ளியில் பணியாற்றிய 8 ஆசிரியர்கள் இன்று வரையில் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தனியார் பள்ளிகளுக்கு 'மெயின்டனன்ஸ் கிரான்ட்' கொடுக்கிறார்கள். அதைக் சாலாகாலத்தில் கொடுத்தால் நல்லது. அதுபற்றி பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால், இந்த ஆண்டுக்கூட இதுவரையில் கொடுக்கவில்லை என்ற முறை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளை ஆரம்பிப்பதைப்பற்றி திடீரென்று முடிவெடுத்தோம். எடுத்த முடிவைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இப்படி திடீரென்று முடிவெடுக்கும்போது எந்த அளவுக்கு சீர்கேடு இருக்கிறது என்பதை அரசு நன்றாக அறியும். போதுமான அளவில் தகுந்த படிநிலை பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லை. மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு உறிவிக்கப்பட்டிருக்கிற சிலபஸைப் பார்த்தால் ஏற்கனவே இருந்த உயர்நிலைப்பள்ளி சிலபஸ், பி. யு. சி. சிலபஸ், அதோடு பி. ஏ. பட்டப் படிப்பு படிக்கும் மாணவர்களுக்கு இருக்கிற ஒரு பகுதி சிலபஸ் அனைத்தையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு தரத்தை

979 மார்ச் 29]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

உயர்த்தியிருக்கிறோம். ஆனால், அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆசிரியர்கள் இல்லை; அதற்குப் போதுமான கட்டடங்கள் இல்லை; அதற்குப் போதுமான பாடங்கள் இல்லை; அதற்குப் போதுமான லேபரட்டரி இல்லை; இந்த நிலையில் இரண்டு ஆண்டு இந்தப் படிப்பை முடித்தவர்கள் கல்லூரிக்குச் செல்லும் போது அல்லது எம்.பி., பி.எஸ்., என்சினீயரிங் போன்ற ப்ரொஃபஷனல் கோர்ஸுக்குச் செல்லும்போது அவர்களுடைய தரம் குறைந்து காணப்படும் அபாயத்தை நீக்க என்ன முறையை மேற்கொள்ளப் போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அவர்களை எல்லாம் அனுமதிக்க அரசு தேவையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழில் கல்வியை நாம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். தொழில் கல்வியை சொல்லிக் கொடுக்கக்கூட அந்தப் படிப்பைத் தெரிந்த ஆசிரியர்கள் இப்போது இல்லை. அது மட்டுமல்ல. ஏற்கனவே இருக்கின்ற தொழில்களை இந்த பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுத்தால், இந்த மாணவர்கள் சென்று அந்தத் தொழில்களைத்தான் ஆரம்பிப்பார்கள். அப்படியானால் ஏற்கனவே அந்தத் தொழில்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் நஷ்டம் ஏற்படுவதோடு இவர்களுக்கும் பலனளிக்காது. ஆகவே இந்தப் பள்ளிகளில் ஏற்கனவே இருக்கின்ற தொழில்களை சொல்லிக் கொடுக்காமல், புதிதாக நவீன முறையில் புதிய தொழில்களைக் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படியானால்தான் புதிய தொழில்களைத் தொடங்கி, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை வளமானதாக ஆக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இப்போது பி. டி. ஆசிரியர் ட்ரெயினிங் முடித்தவர்கள்; செகண்டரி கிரேடு ட்ரெயினிங் முடித்தவர்கள்; தமிழ் பண்டிட்ஸ் எல்லாம் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பணம் செலவிட்டு, அவர்களுக்கு ட்ரெயினிங் கொடுத்த பிறகு வேலையில்லாமல் இருப்பது நம்முடைய தேசத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நஷ்டம் என்பதை உணர்ந்து அவர்களுக்கு எல்லாம் வேலை வாய்ப்பளிக்க உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பத்மநாபபுரம் பேலஸ் இருக்கிறது. அதிலே, ஏற்கனவே ஒரு மியூசியம் இருந்தது. அதனை மாற்றி அமைப்பதற்கு, அதிலே பழுதுபார்ப்பதற்கு 8 இலட்ச ரூபாய் அளவில் ஒரு மதிப்பீடு தயார் செய்யப்பட்டது. சமீபத்திலே கேரளா சட்டசபையிலே கூட அது விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அப்போது தமிழ்நாடு பாதித் தொகை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அதன் பிறகு தமிழக அரசு அங்கீகாரம் கொடுக்க முன்வராத காரணத்தால் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட முடியாமல் இருக்கிறது என்று

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1979 மார்ச் 29]

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே நான் ஒன்றைக் கேட்க விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டிலே இருக்கின்ற ஒரு மியூசியத்தை பழுதுபார்ப்பதற்கு கேரள அரசுக்கு என்ன அக்கறை வேண்டி இருக்கிறது. ஆகவே, முழு உரிமையையும் தமிழ்நாடு அரசுதான் எடுத்து அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்..... (மணி அடிக்கப்பட்டது).

இன்னும் தமிழ் பண்டிட் சம்பந்தமாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் பண்டிட்களுக்கென்று ஒரு ஜி. ஓ. வந்தது. அதாவது ஜி. ஓ. எண் 1132—நாள் 27-12-76 என்ற அந்த ஜி. ஓ. வின் அடிப்படையில் தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற தமிழ் பண்டிட்களுக்கு உரிய பிரமோஷன் வழங்கப் பட்டது. ஆனால், அந்த ஜி. ஓ. வில் அரசுப் பள்ளியில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் சேர்க்கப்படாமல் ஏறத்தாழ 26 ஆசிரியர்கள் விடுபட்டுப் போய் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கும் இந்த ஜி. ஓ. பயனாகக் கூடிய அளவில் மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து டென் எ 1 ஆசிரியர்கள் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு சர்வீஸ் கமிஷனிலே இருந்து ஒரு டெஸ்ட் வைப்பதற்கு ஒரு ஜி. ஓ. பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால், இதுவரையில் டெஸ்ட் வைக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக வேறு வேலையும் அளிக்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்கள் நியமிப்பது முறையாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்து பென்ஷன் கொடுக்கப்படுவதை மணியார்டர் மூலமாக கொடுக்க வேண்டும் என்றும், அதுவும் குறைந்த அளவு 150 ரூபாயாவது கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பரிசீலனை செய்து விரைவாக அவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டு விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்.

*திரு. க. அன்பழகன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, தமிழக அரசினுடய கல்வி வளர்ச்சிக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் நான் பேசுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு பெற்றிருப்பதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு, கல்வியிற் சிறந்த தமிழ்நாடு என்று பாடிப் பாடி பழக்கப்பட்டவர்கள் நாம். ஆனால் கல்வியின் உயர்ந்த நோக்கம் சிந்தனையாளர்கள் சிவரால் அவ்வப்போது உரைக்கப் பட்டாலும் கூட அந்தக் கல்வியின் உயர்ந்த நோக்கம் மாணவர்களால் உணரப்படுவதற்குச் சூழ்நிலை இடம் தரவில்லை என்பதையும் கல்வி கல்விக்காக என்றோ, கல்வி ஒழுக்கத்திற்காக என்றோ, கல்வி பண்பாட்டிற்காக என்றோ சொல்ல முடியாத அளவுக்கு கல்வி, வாழ்க்கையினுடைய ஒரு தேவை என்ற அளவிலே

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

தான் இன்றைக்கு இருக்கிறது என்பதையும், அந்தத் தேவைக்குப் பயன்பட வேண்டிய கல்வியும், மக்கள் அனைவருக்கும் நல்வாழ்வு அளிக்கக்கூடிய அளவுக்கு வளர்க்கப்பட முடியவில்லை என்பதையும் நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஆண்டும், அதற்கு முதல் ஆண்டும் கல்வி நிதி ஒதுக்க அடிப்படையிலே—மானியம் என்ற சொல் மாறி உச்சரிக்கப்பட்டு மாணிக்கமாகவும் வேறு சொற்களாகவும் மாறிவிடக்கூடிய நிலை உள்ளது, ஆகவே நான் நிதி ஒதுக்கம் என்றே சொல்கிறேன். நிதி ஒதுக்கம் என்று சொல்வதே பொருத்தமாக இருக்கும் என்றும் கருதுகிறேன்—அப்படி கல்விக்காக நிதி ஒதுக்குவதற்கு நாம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்கிறபோது கடந்த ஆண்டும் அதற்கு முதல் ஆண்டும் நான் என்னென்ன கருத்துக்களை எடுத்து வைத்தேனோ அந்தக் கருத்துக்களிலே பல கருத்துக்கள். இந்தத் துறையினரால் தகுந்த முறையிலே பரிசீலிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அதிலும் கடந்த ஆண்டு மேல்நிலை கல்விக்காக ஒரு புதிய திட்டம் செயல்பட வேண்டியநிலை ஏற்பட்டபோது பொதுவாக அந்த மேல்நிலைக்கல்வியைச் செயல்படுத்துவதை வரவேற்கிறேன் என்றாலும், அது செய்ய வேண்டிய ஒன்றுதான் என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும் கூட ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதாவது இதனைச் செயல்படுத்துகின்ற போது ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தின் காரணமாக ஏற்படுகின்ற இழப்புகள் முழு இழப்பாக ஆகிவிடாமல் பாதுகாக்கவேண்டிய முறைகளையும் நான் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் விவரமாக எடுத்துச் சொன்னேன். அவைகளை எல்லாம் இந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் தகுந்த அளவில் எண்ணிப்பார்த்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதக்கூடிய நிலை இன்றைக்கும் இல்லை. முன்பெல்லாம் சட்ட மன்றத்திலே பல்வேறு உறுப்பினர்கள் நிதி ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையிலே விவாதிக்கின்றபோது அவர்களால் எடுத்துச் சொல்லப் படுகிற கருத்துக்களுக்கெல்லாம், கண்டனங்களுக்கெல்லாம் கேள்விகளுக்கெல்லாம் தகுந்த விடையை அந்தந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு அந்தந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் சில மாத காலத்திற்குள் பதில் எழுதி அனுப்புவது ஒரு வழக்கமாக இருந்தது.

[முற்பகல் 10-50]

ஆனால் அப்படி எழுதுகிற முறை இப்போது அடியோடு இல்லை என்று கருதுகிறேன். கல்வி இலாகா சார்ந்தவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் சட்ட மன்றத்திலே எழுப்பப் படுகிற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும், எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் பல்வேறு விதமான காரண காரிய விளக்கங்களுக்கும் தகுந்த பதில் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் எழுத்து மூலமாக மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் மூலமாகப் பதில் தருவார்களேயானால் பல குறைகளை

[திரு. க. அன்பழகன்] [1979 மார்ச்]

களையக் கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படும். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பல்வேறு துறைகளைக் காட்டிலும் கல்விக்கு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காக அவர்கள் ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சி அடையலாம். ஆனால் தேவைப்படுகிற அளவிற்கு அந்தக் கல்விக்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், அது மகிழ்ச்சியைத் தருவதற்குப் பதிலாகத் துக்கமாகத்தான் மாறும். இன்றைக்குக் கல்விக்கு நிதி ஒதுக்கியதைப் பற்றி ஒரு சில புள்ளி விவரங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1938-39 ஆம் ஆண்டில் மொத்த வருவாய் ரூ. 16.13 கோடியாக இருந்தபோது கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டது ரூ. 2.62 கோடி. அவ்வாறு ஒதுக்கப்பட்டது 16.2 சதவிகிதமாகும். 1969-70 ஆம் ஆண்டில் கழக ஆட்சி நடைபெற்றபோது ரூ. 280.91 கோடியாக மொத்த வருவாய் இருந்தது. அதில் கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்டது. ரூ. 66 கோடி. விழுக்காடு 23.5 ஆகிறது. கடந்த ஆண்டு கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்டது ரூ. 175.69 கோடி. ஆனால் மொத்த வருவாய் ரூ. 680 கோடி. விழுக்காடு 25.8 ஆகிறது. ஆக ஆண்டுக்கு ஆண்டு கல்விக்காக விகிதாசார அடிப்படையில் ஒதுக்கப்படுகிற தொகை அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. அது மட்டுமல்ல, கல்விக்காக அரசு தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்தி வருகிறது என்று கூறப்பட்டாலும் இந்த ஆண்டு விழுக்காடு குறைந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆண்டு மொத்த வருவாய் 849.83 கோடி. அதாவது ரூ. 850 கோடி. ஆனால் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ரூ. 208.53 கோடியாகும். தொகை அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்தாலும், விழுக்காட்டைப் பார்க்கிறபோது அது 24.6 ஆகிறது. எனவே, கல்விக்காக அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொன்னாலும், விழுக்காடு குறைந்திருக்கிறது என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த விழுக்காடு குறைந்ததற்குக் காரணம் என்ன? காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் இந்த விழுக்காட்டை அதிகமாக்குகின்ற முறையில் சிறந்த முறையில் அந்த நிர்வாகம் தீவிரமாகச் செயல்படவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மேல்நிலைக் கல்வியில் வளர்ச்சி காண வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அந்த முறையில் முதல் ஆண்டில் 1.14 லட்சம் மாணவர்களைச் சேர்த்திருக்கிறோம். ஏற்கெனவே கல்லூரி முதல் வகுப்பில், அதாவது பி.யு.சி.யில், 77,802 மாணவர்கள் இடம்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகவே, 36,000 மாணவர்கள் அதிகம் மேல்நிலைக் கல்வி பெறுகின்றனர் என்று கல்வி அறிக்கையில் காணப்படுகிறது. கல்லூரி முதல் ஆண்டு எண்ணிக்கையோடு இதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு பதில்—பதினோறாவது வகுப்பு எண்ணிக்கையுடன் இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் உண்மை நிலை தெரியவரும்.

கடந்த ஆண்டு 11-வது வகுப்பு படித்து விட்டு, அதாவது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்து விட்டு வந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

கிறேன். கடந்த ஆண்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. 11-வது வகுப்பை முடித்து விட்டு பரிட்சை எழுதிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 2.17 லட்சம் ஆகும்.

அவர்களில் சிலர் 69-ஆம் ஆண்டு திருத்தப்பட்ட பாடத்திட்டத் தின்படி தேர்வு எழுதினார்கள் என்ற அடிப்படையில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஏறத்தாழ ஒன்றரை லட்சம் பேர்கள் அந்த 11-வது வகுப்பில் படித்திருக்கக்கூடும் என்று கருதுகிறேன். அதற்கான புள்ளிவிவரம் தனித்தனியாகத் தரப்படவில்லை. அப்படி ஒன்றரை லட்சம் பேர் படித்திருப்பார்களேயானால், இந்தப் புதிய 11-வது வகுப்பில் ஒரு லட்சத்து 14 ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றால் இந்தப் புள்ளிவிவரத்தின்படி 36 ஆயிரம் பேர்கள் குறைந்திருக்கிறார்கள் என்று கணக்குத் தரவேண்டிய அரசு, இப்போது 36 ஆயிரம் பேர்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று, பி.யு.சி.வகுப்பை ஒப்பிட்டுக் காட்டு வதிலிருந்து இப்போது கல்லூரிகளில் வந்திருக்கின்ற முதலாவது வகுப்போடு ஒப்பிட்டு அந்த வகுப்பை உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டு வருகின்ற நேரத்தில், பரவலாக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி, ஏழைமக்களின் படிப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி, கிராமப்புற மக்களுக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகின்ற நேரத்தில் 188 கல்லூரிகள் என்றிருக்கின்ற எண்ணிக்கையுடன் 912 மேல்நிலைப்பள்ளிகளை என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அல்லது ஒப்பிட்டுக் கணக்கைக் காட்டுவது, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது என்பதைக்கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன் 36 ஆயிரம் குறைந்திருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல. 1977-78 ஆம் ஆண்டு வரை உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் படிக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வளர்ந்து கொண்டே வந்து கடந்த 1977-78-இல் 18.31 லட்சமாக உயர்ந்து, உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் மேல்நிலைப் வகுப்புகளிலும் அதாவது 14-வது வயதிலிருந்து 17-வது வயது வரை என்றிருக்கிற கட்டத்தில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வளர்ந்து 1977-78இல் 18.31 லட்சம் மாணவர்கள் ஆகி ஆனால் இப்போது 3,058 பள்ளிகள் இருந்த இடத்தில் 50 பள்ளிகள் இந்த ஆண்டில் அதிகமாகத் துவக்கப்பட்டு, 3108 பள்ளிகளாக ஆக்கப்பட்டும், இதே மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 18 லட்சமாகக் குறைந்திருக்கிறது. உயர்நிலைப்பள்ளிகள் 50 அதிகமாக்கப்பட்டும் 34 ஆயிரம் மாணவர்கள் குறைந்திருக்கிறார்கள். கல்வி வளருகிறது, கல்விக்காகச் செலவிடப்படுகிற தொகை வளருகிறது, இதன் மூலமாகக் கல்வியைப் பரவலாக்க முயற்சிக்கிறோம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகின்ற இந்த நேரத்தில் அவையெல்லாம் பயன்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் சேர்ந்திருக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 34 ஆயிரம் குறைந்திருக்கிறது. இது ஏன் குறைந்தது என்பதற்காகக் கல்வித்துறை அறிக்கை தந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை, அதற்கான காரணங்களும் இந்தக் குறிப்பேடுகளில் இல்லை.

[1979 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தலைவர் அவர்களே, மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்திருப்பது ஒரு மிகப் பெரிய குற்றச்சாட்டாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. பேராசிரியர் அவர்களுக்கு நான் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஒரு வகுப்பை எடுத்திருக்கிறோம். அதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஏன் குறைந்தது என்பது தெரியவரும். அதல்லாமல் எதையும் மூடி மறைக்க வில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன் : அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கின்ற குறிப்புகளைப் படித்துப்பார்க்கவேண்டுகிறேன். ஒரு வகுப்பை எடுத்திருக்கிறோம், ஒரு வகுப்பை வைத்திருக்கிறோம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அதைத்தான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப்பள்ளியில் எடுத்திருக்கிறோம், மேல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஒரு வகுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அதையும் சேர்த்துத்தான் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. க. அன்பழகன் : நான் மறுபடியும் குறிப்பைப் படித்து பார்க்கவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் 17.9 என்று எண்ணிக்கையைச் சொல்லும் போது..... "This included 1.14 lakhs students of First Year to Higher Secondary course." என்றிருக்கிறது. தந்திருக்கின்ற குறிப்புகளிலுள்ள விவரங்களைப் பார்த்தால், 1.14 லட்சம் மாணவர்கள் மேல்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்திருப்பதையும் சேர்த்து 17.97 லட்சம் என்றாகிறது—இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கூறுவது பெரிய குற்றச் சாட்டு கூட அல்ல. அரசாங்கத்தினுடைய துறை, எந்தக் கோணத்தில் இதைப் பார்க்கவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காக, உங்கள் சார்பாகத்தான் நான் பேசுகிறேன். அமைச்சரவர்கள் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய, எல்லாவற்றையும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய, எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு இருக்க முடியாது, நான் உட்பட. அந்தந்த துறையைச் சார்ந்தவர்கள் எந்தெந்த முறையில் இவை இயங்குகின்றன என்று தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள், ஏன் குறைந்து இருக்கின்றது என்றால், அதற்குக் காரணம் அரசாங்கம் தான் என்றோ அல்லது ஆளும் கட்சி தான் என்றோ நான் சொல்ல முன்வரவில்லை. சமுதாயத்தினுடைய நிலைமை மாறியிருக்கிறது என்பதைக் கவனித்துப் பார்த்து 18.31 என்றிருந்தது, 18.61 ஆகவோ, 18.71 ஆகவோ பெருகுவதற்குப் பதிலாக 17.97 என்று குறையும்போது 80 ஆயிரம் குறைவு என்று மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை அந்த மாணவர்களுக்கு இந்தக் கல்வியின் மீது நம்பிக்கையற்ற நிலை உருவாகியிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன்.

1979 மார்ச் 29] [திரு க. அன்பழகன்]

அது மட்டுமல்ல, இந்த வயதுவரம்புள்ள மாணவர்கள் எந்த அளவுக்கு விகிதாச்சாரத்தில் பள்ளிக்கூடங்களில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[முற்பகல் 11-00]

1973-74-லே இந்த உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே 22.38 லட்சம் பேர்களிலே, 7.39 லட்சம் பேர்கள் படித்தார்கள்—அதாவது 33 சதவீதம். 1976-77-லே இந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே 23.46 லட்சம் பேர்களிலே, 8.02 லட்சம் பேர்கள் படித்தார்கள்—அதாவது 34.1 சதவீதம் படித்தார்கள். 1977-78-லே 22.80 லட்சம் பேர்களிலே, 7.93 லட்சம் பேர்கள் படித்தார்கள்—அதாவது 33.4 சதவீதம் படித்தார்கள். 1978-79-லே 24.12 லட்சம் பேர்களிலே 7.27 லட்சம் பேர்கள் படித்தார்கள்—அதாவது 30 சதவீதம் படித்தார்கள். இந்தக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கடந்த 1977-78-லே 33.4 சதவீதம், 1978-79-லே 30.1 சதவீதம். இந்தச் சதவீதம் குறைந்திருக்கிறது. எனவே, குறைகின்ற நிலை உருவாகி இருக்கின்றது. இந்தச் செய்தி, The proportional number of students admitted in school of that age group is only 30% என்ற குறிப்பில் காணப்படுகிறது. எனவே, 14 வயதிலிருந்து 17 வயதுவரை உள்ளவர்களில் உள்ளியில் சேர்ந்து படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் 34 சதவிகிதத்திலிருந்து 30 சதவீதம் ஆகும் நம்முடைய கல்வியின் தரம், மக்களுக்குப்பயன்படாத அளவுக்குக் குறைந்து வருகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. இந்தக் கல்வி என்பது பள்ளிக் கல்வியிலே இருந்து, கல்லூரிக் கல்வி வரை படிப்படியாக அமைந்து வருகின்ற ஒன்றாகும். இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடங்களில் அதிகப்படியான மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகின்றார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதன்படி, தொடக்கப் பள்ளிகளிலே 94 சதவிகிதம் மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகின்றார்கள் என்றும், ஆனால் அப்படிப் படித்து விட்டு, 5-வது வகுப்புக்குப் போகிறபோது இந்த 94 சதவிகிதம் என்பது 58 சதவீதமாகக் குறைந்து விடுகிறது என்றும், அதற்கு மேலே மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு வருகின்றபோது இது மேலும் 30 சதவிகிதமாகக் குறைந்துவிடுகிறது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இது நாடெங்கிலும் இருக்கக்கூடிய நிலையாக இருந்தாலும், இந்த குறைந்து வரும் விழுக்காடு வேகமாக வளரக்கூடாது. இது எவ்வளவு வேகமாகக் குறைந்து வருகின்றது என்பதைப் பார்த்தால், 90 சதவிகிதம், 60 சதவிகிதம் ஆகவும், பின் 30 சதவிகிதம் ஆகவும் குறைகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்த மாணவர் தொகை வகுப்பு உயர உயரக் குறைந்து போகின்ற நிலைமையைப் பார்க்கின்றபோது, வேகமான சரிவு ஏற்படுகிறது. இதைப் பார்க்கும் போது, இதிலே கவனம் செலுத்தக்கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும், நிர்வாகமாக இருந்தாலும், அரசாக

[திரு. க. அன்பழகன்] [1979 மார்ச் 29]

இருந்தாலும், மேற்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றவர்களாக இருந்தாலும் இதிலே போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. இன்றைக்கு அரசாங்கம் தந்திருக்கின்ற ஆசிரியர் மாணவர் விகிதாசாரக் கணக்குப்படி, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே 1965-66ல் உள்ளதைப் பார்க்கும்போது தொடக்கப்பள்ளிகளில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 27 மாணவர்கள் என்றும், உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 மாணவர்கள் என்றும், உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு ஒரு ஆசிரியருக்கு 31 மாணவர்கள் என்றும் விகிதாச்சாரம் இருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து இந்த ஆண்டுக் கணக்கு இன்னொரு பக்கத்திலே இருக்கிறது. இந்த ஆண்டும் 1975-76, 1976-77-ஆம் ஆண்டும் இருக்கிறது. அப்படி நம்முடைய அறிக்கையிலே இருக்கின்ற இந்த விவரங்களைப் பார்க்கின்றபோது, 1978-79ல் தொடக்கப் பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 38 மாணவர்கள் என்றும், உயர் தொடக்கப் பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 36 மாணவர்கள் என்றும், உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 24 மாணவர்கள் என்றும் இருக்கிறது. கல்லூரிகளில் ஏற்கெனவே பி.யூ.சி. யும் சேர்ந்து நான் கணக்கிட்டபடி ஒரு ஆசிரியருக்கு 17லிருந்து 20 மாணவர்கள் என்றும் ஆகிறது. இப்போது புகு முகவகுப்புக் கல்வியை எடுத்தவுடன், அந்த ஆசிரியர்களின் பணியை மேல்நிலைக் கல்வியிலும் ஈடுபடுத்த இயலாதது காரணமாக, இந்தக் கல்லூரிகளில் பணியாற்றிய புகுமுகவகுப்பு 3,800 ஆசிரியர்கள் பட்டப் படிப்புத் துறையிலே கலந்து பணி செய்ய இசைந்திருக்கிறோம். அப்போது என்ன விகிதாச்சாரம் வருகின்றது என்றால், ஒரு ஆசிரியருக்கு 10, 12 மாணவர்கள் என்றுதான் ஆகிறது.

நான் கடந்த ஆண்டே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னேன். ஒரு நாள் தான் சொல்ல முடியும். தினமும் சொல்ல முடியாது. கல்லூரிகளில் புகுமுக வகுப்பை நீக்குவது என்று ஏற்றுக்கொண்டாலுங்கூட, அப்படி நீக்குவதைப் படிப்படியாகச் செய்யுங்கள், மேலும், இந்த ஆசிரியர்களை அந்தத் துறையிலேயே பயன்படுத்திக் கொண்டு, பட்டதாரி மேல் வகுப்புக்களுக்கு மாற்றுவதையும் படிப்படியாகச் செய்யுங்கள், இடையிலே இருக்கின்ற 3 ஆண்டுகளுக்கு இந்த பி.யூ.சி. ஆசிரியர்களுக்கு தருகின்ற சம்பளம் பயன்படுமாறு செய்ய மேலும் 3 ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்து அந்த வகுப்பு நீடிக்கும் என்ற நிலைமையில் ஏற்படுத்துங்கள், பி.யூ.சி-யில் முதலாண்டு 80,000, பின்பு 50,000, பின்பு 30,000 என்று மாணவர்களைக் குறையுங்கள், அதே காலத்தில் நீங்கள் ஏற்படுத்துகின்ற மேல் நிலைக் கல்வியைத் தரமுள்ளதாக, முழு வசதியுள்ளதாக, மாணவர்களுக்கு நிறைவுள்ளதாக ஆக்குங்கள் என்று கேட்டேன்.

அதை உள்ளபடியே அந்தத் துறையில் உள்ளவர்கள் உய்த்து உணரமுடியவில்லை. ஏற்கனவே அந்த மேல்நிலைக் கல்வியைப் பற்றித் தரப்பட்டிருக்கும் ஆலோசனையிலே கூட—“For another 5 years P. U. C. should continue to exist and it may be abolished at the end of the period of 5 years” என்ற குறிப்பு இருக்கிறது. அது எந்தக் காரணத்தாலோ ஏற்றுக்.

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

கொள்ளப்படவில்லை. இப்போது என்ன நிலைமை என்றால் 3,800 ஆசிரியர்களுக்குப் பதவி, பணிப் பாதுகாப்புத் தரவேண்டிய கடமை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டு வாக்குறுதி அளிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. பணிப் பாதுகாப்புக் கொடுத்ததைப் பாராட்டுகிறேன். பணிப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தால் அந்த ஆசிரியர்களின் பணியை முழுவதும் பயன்படுத்திக் கொள்ள இந்த அரசாங்கத்திற்கு என்ன வழி? பட்டதாரி வகுப்புகட்கு ஆசிரியர்களாக இந்த ஆண்டு 500 அல்லது 600 ஆசிரியர்களை இணைக்கலாம். இல்லையென்றால் 1,200 பேரை இணைக்கலாம். கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள் ஒரு ஆசிரியருக்கு 10 அல்லது 12 மாணவர்கள் என்னும் அளவுக்கு விகிதாச்சாரம் வர இருக்கிறது. இதை நாம் மட்டும் சொல்வதாக நினைக்க வேண்டாம். ஆங்கிலத்தில் Dynamic Education என்னும் வெளியீட்டில் ஏற்கெனவே கல்வித் துறையில் இயக்குநராக இருந்தவர் அதிலே எழுதுகிறார்—

In Colleges the proportion of teachers, to students was 1:15. When the P.U.C. is dropped the teachers involved in that sector become surplus. It is estimated that 3890 teachers will become surplus because in most of the colleges the P.U.C. number is nearly 70% of the total. The salary to be paid to the P.U.C. teachers amount to Rs. 4.5 crores. The figures for the non-teaching staff should also be taken into consideration. If the present strength of teachers is retained in Colleges after dropping P.U.C. the teacher, student proportion will be 1:10.

அதற்கு மேல் இன்னும் பல விளக்கங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு ஆசிரியருக்கு 10 மாணவர்கள் என்ற விகிதாச்சாரம் ஏதாவது ஒரு சில வகுப்புகளில் ஏற்படத்தான் செய்யும்; எம். ஏ., எம். எஸ். சி. ஆராய்ச்சித்துறை வகுப்புகளில் ஏற்படத்தான் செய்யும். அதைப் பெரிய குற்றமாக இப்போதும் சொல்லவில்லை. ஆனால் 3,800 பி. யு. சி. வகுப்பு நடத்திய ஆசிரியர்கள் பட்டப் படிப்பு வகுப்புக்கு ஆசிரியராகச் செல்வது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கக்கூடிய ஒன்றுதான். ஆனால் அவர்களுடைய பணியை தகுந்த முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய நிலை இருக்கிறதா? ஆகவே, பி. யு. சி. வகுப்பை மேலும் 2, 3 ஆண்டுகள் நீடிக்கவில்லை என்பதால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைவூட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் விகிதாச்சாரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் தலைகீழ் மாற்றத்தையும் நினைவுகூறாமல் இருக்க முடியாது. கல்லூரியில் சாதாரணமாக ஒரு வகுப்புக்கு 80, 100 மாணவர்கள் இருக்கலாம், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஒரு வகுப்பில் 40, 50 மாணவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் தொடக்கப் பள்ளியில் அந்த விகிதாச்சாரம் 20 அல்லது 25 மாணவர்கள் என்றுதான் இருக்க வேண்டும். இப்போதுள்ள நிலைமை தலைகீழாக இருக்கிறது. தொடக்கப்பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 38 மாணவர்கள்; உயர் தொடக்கப்பள்ளிகளில் 36 மாணவர்கள்; உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 24 அல்லது 25 மாணவர்கள். ஆனால் கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்—மாணவர்கள் விகிதாச்சாரம் 12, 13 என்ற அளவுக்கு இருக்கிறது. இந்த விகிதாச்சாரத்தை வைத்து

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். தொடக்கக் கல்வியில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி அதிக ஆசிரியர்களை வேலையில் ஈடுபடுத்த முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நிதி வசதியை அதற்கேற்ற வகையில் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டுமென்று நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்த ஆண்டு அறிக்கையில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ ஆயிரம் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் இடைநிலை ஆசிரியர்கள் 200 பி. டி. ஆசிரியர்கள் 200 பகுதி நேர ஆசிரியர்களை முழு நேர ஆசிரியர்களாக நியமிப்பது என்ற வகையில் எல்லாம் 1600-இல் இருந்து 1,800 ஆசிரியர்கள் வரை வேலை தருவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். தொடக்கப்பள்ளியின் கல்வி தரத்தைச் செம்மைப்படுத்திட அந்த ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானால் மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரத்தைக் குறைத்தால் அதன் காரணமாக நல்ல பலன் ஏற்படும். தொடக்க நிலையில் 100-க்கு 90 மாணவர்கள் படிக்கின்ற நிலை உயர் தொடக்க நிலையில் 60 ஆகவும், மேல் நிலைக் கல்வியில் 30 ஆகவும் குறைகிற நிலை மாறும். ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்பதற்காக நான் சொல்லவில்லை. கல்வித் துறையில் மேலே போகப் போக மாணவர்கள் எண்ணிக்கை குறைவது பேரிழப்பாகும். ஆகவே, இந்த மாற்றத்தின் காரணமாக உயர்நிலைக் கல்வி படிக்க வரும் நிலையில் தொடக்கப் பள்ளியில் சேர்ந்தவர்களில் 100-க்கு 50 என்ற விகிதாசாரமாவது ஏற்படக்கூடும். ஆகவே, தொடக்கப்பள்ளி, உயர் தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைக் கல்வி என்ற முறையில் முன்னுரிமை தந்து ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்து ஆசிரியர்—மாணவர்கள் விகிதாசார எண்ணிக்கையைக் குறைத்தால் படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் விழுக்காடு போகப் போகக் குறைந்து வரும் நிலை எதிர்காலத்திலாவது மாறும்.

[முற்பகல் 11-10]

அதுமட்டுமல்ல, அடுத்து நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். மேல் நிலைக் கல்வியிலே அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிற முறையில் இந்த ஆண்டு 1 லட்சத்து 14 ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்றாலும் அவர்களிலே 24 ஆயிரம் பேர்கள்தான் வொக்கேஷனல் பேஸ் என்ற அடிப்படையிலே தொழில் கல்விப் பயிற்சி என்ற முறையில் பயில்கிறார்கள். நான் இதை அமைச்சரே கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கல்வித் திட்டத்தைத் தொடங்குகிறபோது யுனெஸ்கோவினுடைய அறிக்கையை எடுத்துக் காட்டி தொழில் மனப்பான்மையை ஏற்படுத்துவதற்காக, ஒரு தொழிலிலே அவர்கள் ஈடுபட வேண்டுமென்பதற்காக ஏதாவது ஒரு தொழிலிலே அவர்களுக்குப் பயிற்சியை அளிப்பதற்காக, அரசாங்கத்தில் வேலை தேடிப் போகாமல், கிளார்க் வேலைக்கு அதிகமான அளவில் விண்ணப்பங்கள் வராமல் இருப்பதற்காக இந்தத் திட்டம் கொண்டுவரப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கருத்தை நீங்கள் தெரிவித்

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

திருக்கிறீர்கள். துறையைச் சேர்ந்தவர்களும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இங்கே ஒரு குறிப்பு இருக்கிறது. அந்தக் குறிப்பினை நான் படித்துக் காட்டுவது பயன்தரும் என்று நம்புகிறேன்.

“தொழிற் கல்வி—பயிற்சி அடிப்படை: கல்வித் துறையில் செய்யப்பட்டுள்ள இச் சீர்திருத்தம் தொழிற்கல்வியையே சாரமாகக் கொண்டுள்ளது. பொருத்தமான தொழில்கள் அல்லது வாழ்க்கைக்கான தொழில்களைப் பற்றிய விவர அறிவு, அவைகளை உணர்ந்து செயல்பாற்றுதல், திறமை பெறுதல், தொழில் வகையான மனப்போக்கை வளர்த்தல் ஆகியவற்றைத் தழுவியே தொழிற்கல்விப் பயிற்சி அமைய வேண்டும் என யுனெஸ்கோ வரையறுத்துள்ளது. தொழிற்கல்வி என்பது வெறும் தொழிற் பயிற்சியாக இராமல் பொதுக் கல்வியின் கூறுகளையும் அடக்கியதாக இருக்கும். தொழிற்கல்வியின் நோக்கத்தை ஆராய்ந்தால் அதன் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம்” என்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்போது ஒரு லட்சத்து 14 ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்ந்திருக்கிற 1 லட்சத்து 14 ஆயிரம் பேர்களில் 24 ஆயிரம் பேர்கள்தான் தொழில் கல்வியைப் பெறுகிறார்கள், மற்றவர்கள் புதிய கல்வி என்ற பெயரால் ஏற்கனவே பி. யு. சி. யில் படித்ததையும், ஏற்கனவே 11 வது வகுப்பிலே படித்ததையும் இப்போது விஞ்ஞானக் கூறுகள் அமைந்த கல்வியாகப் படிக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். இப்படி 24 ஆயிரம் பேர்கள் மட்டுமே தொழில் கல்வி பயில, மிச்சம் இருக்கிற மாணவர்கள் பழைய முறையிலான கல்வியையே படித்துக் கொண்டிருக்கிற நிலைமை இருக்கிறது. மிச்சம் இருக்கிற அந்த 90 ஆயிரம் மாணவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட இழப்பு ஏற்படுகிறது, அவர்களுக்குத் தொழிற்கல்வி கிடைக்கவில்லை. ஏற்கனவே இருந்த பி. யு. சி என்ற முறையிலே படிக்காத காரணத்தால் அவர்களுக்குத் தொழில் கல்வியாவது கிடைக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் அந்த வாய்ப்பு இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையிலே புதிய கல்வித் திட்டம் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கும் தொழில் கல்வித் திட்டம் என்று சொல்லி 4 மாணவர்களுக்கு ஒருவர்தான் அவ்வகையில் பயன்பெறக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அந்தக் கல்வியும் கூட எவ்வளவு குறைபாடுகள் உள்ளதாக இருக்கிறது என்று பார்த்தால் தொழில் கல்விக்குத், தேவையான தொழிற்கூடப் பயிற்சிக்கு அமைப்புகள் இல்லை, தகுந்த ஆசிரியர்கள் இல்லை, அதற்கான லேபரட்டரிகள் இல்லை, விஞ்ஞானக் கூடங்கள் ஏற்கனவே இருந்தவைதான் இருக்கின்றனவே தவிர, அதற்குத் தேவையான டெக்னிக்கல் லேபரட்டரிகளை ஏற்படுத்த முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை என்று நான் ஏற்கனவே சொன்னேன். ஆனால் இன்றைக்குப் பார்த்தால் கூட டெக்னிக்கல் லேபரட்டரி என்ற பேச்சே இல்லை. யாராவது தொழிற்சாலை வைத்திருந்தால், அங்கே போய்ப் பயிலுங்கள்,

[திரு. க. அன்பழகன்] [1979 மார்ச் 29]

பக்கத்திலே பெரிய மருத்துவ மனை இருந்தால் அங்கே போய்ப் பயிலுங்கள் என்ற அளவிற்குத்தான் இருக்கிறதே தவிர அதற்கான வசதிகள் செய்து தரப்படவில்லை. கடைசியிலே பார்த்தால் வகுப்பறைதான் மிச்சம் என்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வசதிகள் இல்லாதபோது அது வெறும் தொழில் கல்வி என்று பெயருக்குத்தான் இருக்கிறதே தவிர வேறு தகுந்த பயன் இல்லை. 24 ஆயிரம் மாணவர்கள்தான் தொழிற்கல்வி பெறுகிறார்கள் என்றால் மிச்சம் 90 ஆயிரம் மாணவர்கள் இன்றைக்கும் பழைய பாட்டையிலேயே தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் எதற்காக இவ்வளவு பெரிய செலவு? நான்கு பேர்களுக்கு ஒருவர்தான் புதிய முறையில் பயன் பெறுகிறார் என்றால் பழைய திட்டத்தை அடியோடு கைவிட்டு விட்டு, புதிய திட்டத்தை எதற்காகக் கொண்டுவர வேண்டும்? அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்குத் தொழிற்கல்வியிலே படித்த மாணவர்கள் பின்னர் தாமதமாக ஒரு தொழிலுக்குப் போவார்கள் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்கிறதா? தொழிற்கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் பின்னர் என்ன செய்வது என்பது பற்றிப்பல்கலைக் கழகத்தோடு தொடர்பு கொண்டு அதற்காக உரிய போர்டு தீர்மானிக்கும் மார்ச் அடிப்படையில் பல்கலைக் கழக வகுப்பில் சேரலாம் என்று கூறப்படுகிறது அந்த போர்டுதான் அதைத் தீர்மானிப்பார்கள். மாணவர்களுக்குத் தொழிலில் ஈடுபட உதவியாக செல்ப் சஃபிஷியன்ட் கோர்ஸ் என்று என்ன இருக்கிறது? நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், எல்லாருக்குமே இது தெரியாது என்றோ அல்லது அந்தத் துறைக்கே தெரியாது என்றோ நான் சொல்லவில்லை. இவ்வளவு பெரிய மாற்றம் செய்தபின் நான்கு பேர்களுக்கு ஒருவர்தான் பயன்பெறுவார் என்ற நிலைமை வருமானால் இதற்கு இவ்வளவு பெரிய இழப்பா? அதற்காக இவ்வளவு பெரிய செலவா? இதுதான் பி. யு. சி. யை உடனடியாக நிறுத்தித்தற்கான நோக்கமா? இப்படிப்பட்ட இழப்பிற்குப் பிறகும் கூட 15, 20 கோடி ரூபாய் அதிகச் செலவு ஏற்படுவதன் காரணமாகச் சாதாரணமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே கிடைக்க வேண்டிய விஞ்ஞானக்கூடங்களை அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் அமைக்காத நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்குமேல் ஒதுக்க முடியாத நிலை. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பல இடங்களில் இல்லாத குறையை நீக்க முடியாத நிலை. இங்கே தந்திருக்கின்ற வெட்டுத் தீர்மானங்களில் ஏறக்குறைய 30, 35 உறுப்பினர்கள் பள்ளிக்குக் கட்டிடம் தேவை என்று தந்திருக்கிறார்கள். அதைக் கூட்டிப் பார்த்தால் அதற்கு 5 கோடி ரூபாய் தேவை. அதே நேரத்திலே விளையாட்டு, உடற்பயிற்சி ஆகியவற்றிற்கு ஒதுக்கிய பணம் குறைந்திருக்கிறது. அதற்காக திரு. சந்திரன் ஜெயபால் அவர்கள் வெட்டுத் தீர்மானம் கொடுத்திட்டுப் பேசினார்கள். அவர்கள் பேச்சின் மதிப்பைக் கணக்கிட்டால், அந்த வெட்டுத் தீர்மானத்தின் மதிப்பு 10 கோடி ரூபாய் வரும், அவ்வளவு தொகைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அந்த பத்து கோடி ரூபாய் இல்லை என்றாலும் நான்கு

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

அல்லது மூன்று கோடி ரூபாயாவது ஒதுக்க வேண்டும் வரும். அதைச் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் இவ்வளவு பணத்தை மேல் நிலைக் கல்விக்காகக் கொடுத்து அவர்கள் படித்து முடித்து விட்டால், மேலும் படிக்க வாய்ப்பும், ஒரு தொழிலை நடத்துவதற்கான தன்னம்பிக்கையும் பெறுவதற்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தால் தான் அது சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றும்.

நான் முன்பு சொன்னதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து போயிருக்கிறது என்று சொன்னால், படித்து விட்டு என்ன செய்வது என்ற மனப்பான்மை, கவலை, படித்துவிட்டால் மட்டும் எங்கே வேலை கிடைக்கிறது, படித்தால் கல் லூரியில் எம். ஏ., படிக்க வேண்டும்., பி. ஏ., படிக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் வேலை இல்லை என்ற மனப்பான்மை இருக்கிறது. பட்டம் பெற்றாலும் வேலை இல்லை என்றும் எண்ணும் நிலைமை வளருகிறது.

படிக்க வேண்டும், முக்கியமாக அறிவையும் பெற வேண்டும், தொழிலும் நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இவ்வளவு பெரிய செலவில் மேல்நிலைக் கல்வியை நடத்தும் பொழுது, இங்கே சேர்கின்ற மொத்த மாணவர்களில் 100-க்கு 60 அல்லது 70 பேர் தொழிற் கல்வி பயின்றால் அதை வரவேற்கத் தயார். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

தொழிற் கல்விப் பயிற்சிக்காக, அதற்குத் தேவையான கட்டிடங்களுக்காக ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் இங்கே விஞ்ஞானத்திற்காக 1.47 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதைப் போல கருவிகளுக்காக ஆறாயிரம், பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் என்று ஒதுக்கியிருப்பதைப் போல் இந்தத் தொழிற்கல்வியில் பயிற்சி பெறுகின்ற மாணவர்களுக்காக ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் ஒன்றரை இலட்சம், இரண்டு இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி அதற்கு வழிகாண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடந்த ஆண்டு அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மேல்நிலைப் பள்ளிக்கும் 5 ஏக்கர் நிலம் இருக்க வேண்டும், 10 ஏக்கர் நிலம் இருக்கவேண்டும் என்று. நான் இப்பொழுது கேட்கிறேன், அந்தப் பள்ளிக்கட்டிடம் உள்ள இடம் தவிர வேறு இடமில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர்கள் தான் பலயிடங்களில் இருக்கின்றன, பலயிடங்களில் தகுந்த கட்டிடமே கிடையாது. இப்படி இருந்தால் எப்படி அந்தத் தொழிற் கல்வியை நடத்தப்போகிறோம் என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

நான் மேலும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மொத்தம் துவங்கியிருக்கின்ற 912 மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் 709 பள்ளிகளில் தான் தொழிற்பாடங்கள் உள்ளன. இந்த 709

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

பள்ளிகள் தவிர மீதம் இருக்கின்ற 203 பள்ளிகளில் தொழிற்பாடம் இல்லை. இப்படித் தொழிற்பாடம் இல்லாமல் எப்படி மேல் நிலைக் கல்வியைத் தொடங்கலாம்? மேல் நிலைக்கல்வியைத் தொடங்கவேண்டிய நெருக்கடி ஏன் ஏற்பட்டது? பி. யு. சி. எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. எஸ். எஸ். எல். சி. க்கு ஈடாக பத்தாவது வகுப்பிலேயே பாடத்திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்படி இல்லாமல் எஸ். எஸ். எல். சி. 11-வது வகுப்பு வரை அந்தப் பள்ளிகளில் தொடர்ந்து அனுமதிக்கப்பட்டு பி. யு. சி. யின் ஒரு சேனல்-ஒரு பாதை-திறந்து இருக்குமேயானால் அதனால் புதிய செலவு வராது. 203 பள்ளிகளில் தொழிற்படிப்பு இல்லை. ஏறக்குறைய 709 பள்ளிகளில்தான் இருக்கின்றன. அநேக பள்ளிகளில் ஒரேயொரு தொழிற்பாடம் தான் இருக்கிறது. ஏறக்குறைய 34 அல்லது 35 வகையான தொழிற்பாடங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் தொழிற்பாடங்களில் ஒரேயொரு தொழிற்பாடம் தான் அந்தப் பள்ளிகளில் இருக்கிறது. 50, 60 மாணவர்கள் தொழிற்பாடம் படிக்கிறார்கள் என்றால் அந்த 50, 60 மாணவர்களும் ஒரேயொரு தொழிற்பாடத்தைத் தான் படிக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. மிச்சமிருக்கின்ற பள்ளிகளில் இரண்டு அல்லது மூன்று தொழிற்பாடங்கள் தான் இருக்கின்றன. அப்படி இருக்கும் தொழிற்பாடங்களிலும் செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் படிப்பவர்களே அதிகம். தொழில் படிப்பில் ஏறக்குறைய 24,000 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அதில் 11,000 மாணவர்கள்—நான் சொல்லுகின்ற புள்ளிவிவரத்திலே சிறு வேற்றுமை இருந்தாலும் இருக்கலாம்—11,000 மாணவர்களுக்குமேல் காமர்ஸ் அண்ட் செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் படிக்கின்ற நிலைமையே உள்ளது. ஏற்கனவே நான் மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே கூட செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் இருந்தது. 11,000 மாணவர்கள் செக்ரட்டேரியல் கோர்ஸ் படிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் மறுபடியும் அரசாங்கத்திடமோ அல்லது இன்னொரு நிறுவனத்திலோ வேலைக்கு விண்ணப்பம் போட்டுக் கொண்டு தான் இருக்க வேண்டும். டைப்ரைட்டிங், ஷார்ட்ட்ஹாண்ட், மற்றும் புக்கிப்பிங் ஆகிய இவைகள் பாடமாக இருக்கக்கூடும். அவைகளும் பயனுள்ளவை தான். ஆனால் தொழில் பயிற்சி என்ற கருத்துக்கு அவை ஒத்து வராது. ஆகவே, (புரொப்போர்ஷனேட்டாக)—வகிதாசார முறைப்படி பார்த்தால் தொழிற்பாடங்கள் இந்த அளவிற்குக் குறைந்து போகின்றன. இந்தத் தொழிற்பாடங்களை நடத்தக் கூடிய ஆசிரியர்கள் போதிய அளவிலே இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் சிலயிடங்களில்தான் இரண்டு தொழில் பாட ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 660 பள்ளிகளில் ஒரு தொழில் பாட ஆசிரியர்கள்கூட இல்லை. எந்த, தொழிற்பாடமானாலும் சரி, ஏறக்குறைய ஆங்கிலத்திற்கு 4 பிரிவு வேளை, தமிழுக்கு 4 பிரிவு வேளை, 4 பாடங்களுக்கு 6, 6 பிரிவு வேளை என்றாலும், ஒரு பாடம் தவிர மற்ற 18 பிரிவு வேளை தொழிற்பாடங்களுக்கு 18 பிரிவு வேளை தொழிற்பாடங்களுக்கு இரண்டு பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் எந்த வகையில் நல்ல முறையில் சொல்லிக் கொடுக்க

1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

முடியும்? 18 பிரிவு வேளைகளிலும் ஒழுங்காகப் பாடம் நடத்துவதற்கு அக்கறை செலுத்த அவர்களால் முடியுமா? நான்கு பாடப் பிரிவு வேளைகளுக்கும் பகுதி நேர ஆசிரியர்களை வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

[முற்பகல் 11-20]

18 பிரிவு வேளை, அதாவது மற்ற ஆசிரியர்களை விட பகுதிநேர ஆசிரியர் உழைப்பு அதிகம்—அவருக்குப் பெயர் பகுதி நேர ஆசிரியர்; அவர் அந்த மாணவர்களுக்கு அக்கறையாகப் பாடம் நடத்துவாரா? நாம் கேட்க விரும்புவது, அதை எப்படிச் செய்வது என்பதை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டாமா? பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் சில இடங்களில் கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. சென்னையிலே உள்ள ஒரு உயர்தரமான பள்ளிக்கூடம், நல்ல சம்பளம் வசூலிக்கின்ற பள்ளியில், பி.காம் படித்தவர் கிடைக்கவில்லையென்பதற்காக, அங்கே இருக்கிற மாணேஜரைப் பாடம் நடத்தச் சொல்லி, வழக்கமாக 100-க்கு 80 மதிப்பெண்கள் வாங்குகிற மாணவர்கள், 100-க்கு 5—10 வாங்கியிருக்கிறார்கள். அதுபற்றிக் கேட்டபோது, பள்ளிக் கூடத்து மாணேஜரைப் பாடம் நடத்தச் சொல்லிவிட்டோம், பி. காம். படித்த பட்டதாரிகளோ, மற்றவர்களோ, யாரும் முன் வரவில்லை, பி. காம். படித்த பட்டதாரிகள் பாங்கு வேலைக்குத் தான் போகிறார்கள், கிடைக்கவில்லை, ஆகவேதான் இந்த நிலை என்று தலைமையாசிரியர் சொன்னதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன்.

இனி, மற்றத் தொழிற்பாடங்களை நடத்தக்கூடிய திறமையுள்ளவர்கள் கிடைப்பார்களா? பயிற்சிக்குப் போட்டிருக்கிற சிலபஸ்படி, பாடங்களை நடத்த ஆசிரியர்கள் கிடைப்பார்களா? சிலபஸ் முழு அளவு சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்படவில்லையென்று கடந்த ஆண்டு சொன்னேன். 34 வகையான தொழிற்பாடங்கள் உள்ளன. அவற்றில் ஒரு பாடம் மாணவர் படிக்காலம் என்று சொன்னபொழுது, 18 பிரிவு வேளை, அதில் 6 அல்லது 8 பிரிவு வேளை பயிற்சிக்காகவே போகலாம், வேளாண்மைத் துறையிலே பண்ணைக்கான பயிற்சி என்கிறீர்கள். வேளாண்மைக்குத் தேவையான பண்ணைக்கு வழி செய்திருக்கிறீர்களா? பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பது என்று சொல்கிறீர்கள். தர்மபுரி, ஓசூர் தவிர, வேறு எங்கு பட்டுப்பூச்சி வளர்ப்பைச் சொல்லித் தரமுடியும் என்று கருதுகிறீர்கள்? தேனி வளர்ப்பு என்கிறீர்கள். தனியாகப் பாடம் நடத்தித்தான் மாணவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமா, தேனி வளர்ப்பை? தேனி வளர்ப்பது என்பது 4 வார பாடம். தேனியைப் பற்றி 'சூவாலஜி' முறையிலா பாடம் நடத்தப் போகிறீர்கள்? ஆக, இரண்டு, இரண்டு தொழிலாகச் சேர்த்துப் பயிற்றுவித்தால் தவிர எந்த ஒரு மாணவனுக்கும் அதற்குப் பின்னாலே தொழில் நடத்தி வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படாது. இவற்றையே பேசிக் கொண்டு போனால், நேரம் இராது. தொழில் பாடங்கள்,

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

இரண்டு இரண்டு பாடங்களை இணைத்து, அல்லது ஒரு தொழில் பாடத்திற்கு இன்னொரு தொழில் பாடத்தைத் துணைப் பாடமாக அமைத்து, அதன்மூலமாக அந்தப் பயிற்சியைத் தரமுள்ளதாக ஆக்குவதற்கு, பயனுள்ளதாக ஆக்குவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

‘பால்பண்ணை, கோழிப்பண்ணை, சிறு பண்ணை நிர்வாகம் வேளாண்மையை மையமாக கொண்ட தொழில்கள், உழவு முறை இயந்திரவியலும் அறுவடைக்குப் பிந்திய தொழிலியலும் ... இவைகள் எல்லாம் படிக்கிறபொழுது நன்றாக இருக்கிறது. ஆக, ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் கற்றுக்கொண்டு, வேளாண்மையிலே ஈடு பட்டு வேண்டுமென்றால், முடியுமா? ஒரு ஏக்கரோ, இரண்டு ஏக்கரோ ஒருவனுக்கு இருக்கட்டும், அல்லது இன்னொரு பண்ணைக்குப் போகட்டும், அவன் தனியாக, சுயமாக, ஒரு தொழிலை மட்டும் கற்றுக்கொண்டதன் காரணமாக, வாழ வழிகிடைக்குமா?

வேண்டுமென்றால், வணிக இயலும் வர்த்தக நடைமுறையும் என்ற பாடத்தைப் படிப்பதன்மூலம், அவர்கள் வேறு பணிகளில் சேரும்போது, துணையாக அது இருக்கும். அல்லது அதன்மூலம் தாங்களே தொழில்நடத்த முயற்சிக்கலாம்.

மற்றொரு பாடம், உணவுப் பக்குவப்படுத்தல், பாதுகாப்பு, இன்னொரு பாடம், உணவு விதிமுறை, சத்துணவு, உணவு தயாரித்தல். சத்துணவு, உணவு தயாரித்தல் ஆகியவை வாழ்க்கையிலே பயன்படும். ஆனால், இவையெல்லாம் சேர்ந்து “சுக்கிங் டெக்னாலஜி” ஆகுமா? மற்றொன்று, உணவு தயாரித்துப் பரிமாறும் கலை, மேல்நிலைப் பள்ளியிலே உணவு தயாரித்துப் பரிமாறும் கலையைச் சொல்லித் தர முடியுமா? ‘காட்டரிங் டெக்னாலஜி’ என்று சொல்லிக் கொடுத்தும், அவர்களே, எதை எப்படிச் செய்வது என்று தெரியாமல் குழம்புகிறார்கள். சிறு குறைகள் வருகின்றன. இவை வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஏதாவது ஒரு தொழில் என்ற பெயரிலே பெறுகிற அறிவை விட, தொடர்புடைய இரண்டு தொழில்களைப் பயில்வதன் மூலம் பெறுகிற அறிவு, ஏதாவது இரண்டு தொழில்களை அவர்கள் படித்து, தங்கள் வாழ்க்கையிலே பின்பற்றுகிற அளவு, அந்தத் தொழில் பாடங்களை இணைப்பதற்கான ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நான் தெரிவிக்க விரும்புவது, இன்றைக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பாக வெளியிடப்பட்ட இந்த அறிக்கையிலே காணப்படுகிற ஒரு கருத்து, “பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகள்”—

[1979 மார்ச் 29] [திரு. க. அன்பழகன்]

அருள்கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டும் — என்ற தலைரீதியுடைய கொடுக்கப்பட்டிருப்பது, 'பள்ளிகளில் உள்ள வசதிகளைப் பெருக்கும் நோக்குடன் மக்கள் முயற்சியையும் ஆர்வத்தையும் தூண்டும் வகையில் 1978 செப்டம்பர் முடிய பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகள் 578 நடந்துள்ளன. பொதுமக்களிடமிருந்து ரூ. 14.32 கோடி மதிப்புள்ள பொருள்கள் பெறப்பட்டுள்ளன' என்பதாகும். ரூ. 14.32 கோடி மதிப்புள்ள பொருள்கள் பெறப்பட்டது எந்தக் காலத்திலே ஆரம்பித்து? அதை ஆரம்பித்தவர் கிழவர் ஆகிஷ்டார். 1978 செப்டம்பர் வரையிலே என்று சொல்கிற பொழுது, இந்த அரசு வந்த பிறகு, ஓராண்டு, இரண்டாண்டு ஆன பிறகு, ரூ. 30 இலட்சம், ரூ. 40 இலட்சம் வசூலித்திருக்கிறோம் என்றால், அது பெருமை. அந்த முறையிலே, மாநாடு எப்படி நடந்தது என்று மற்றொரு உறுப்பினர் இங்கே எடுத்துக் காட்டினார். ஏதோ பொருள் வருகிறது ரூ. 20,000, ரூ. 30,000 மதிப்புள்ள பொருள்கள் வசூலாகிறது என்று சொன்னார். ஆனால், இங்கே, ஏதோ இந்த அரசாங்கம், ரூ. 15 கோடி பெறும் அளவுக்குப் பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடுகள் நடத்தியதைப் போலக் கருத்தைத் தருவது எந்த வகையில் பொருத்தம்?

அந்தத் தவறான நோக்கம் இந்தத் துறையின் அறிச்சையில் இருக்கிறது. 1978 செப்டம்பர் வரை ரூ. 303 கோடி செலவில் 41.22 இலட்சம் மாணவர்களுக்கு இலவசமாகச் சீருடை வழங்கப்பட்டுள்ளது. 41 இலட்சம் மாணவர்களுக்கு 3 கோடி செலவில் சீருடை வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது 1978 செப்டம்பர் வரை என்று சொன்னால், அந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்து அப்படிச் சீருடை வாங்கியவர்களில் பெரும்பாலோர் இன்றைக்குப் பெரியவர்களாகி இருப்பார்கள். அறிக்கையில் புள்ளி விவரங்கள் தரவேண்டும் என்றால் எந்தக் காலத்தில் இருந்து என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். 1965-ல் பார்க்கிறபோது 1962 முதல் 1965 வரை எவ்வளவு கொடுக்கப்பட்டது என்பதைப் பார்த்து நான் மேலவையில் உறுப்பினராக இருந்தபோது பேசியிருக்கிறேன். ஆனால் இந்த அறிக்கையில் அப்படிப்பட்ட முறையில் புள்ளி விவரங்களைத் தரவேண்டியது அவசியம் என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். நீங்கள் இப்போது 50,000 பேருக்குச் சீருடை வழங்கியிருக்கிறோம் என்று சொன்னால் கூட அதற்கு என் பாராட்டுகள்.

மதிய உணவு என்பது கல்விக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அந்தத் திட்டம் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்ததை விட மேலும் மேலும் செம்மையாக நடந்து வருகிறது. ஆனால் அந்தத் திட்டத்திற்கு என்று ஏற்கனவே 10 பைசா அரசு மானியமாகவும், 5 பைசா உள்ளாட்சித் துறையும் கொடுப்பது என்ற முறையில் 15

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

பைசா வீதம் கொடுத்தார்கள். இந்தத் தொகை நிர்ணயம் பல ஆண்டுகட்கு முன் செய்யப்பட்டது, எவ்வளவோ விலைவாசிகள் ஏறியிருக்கிறபோது இன்னும் அந்த 15 பைசா என்று சொன்னால் அது எப்படிப் பொருந்தும்? நான் மாணவனாக இருந்தபோது ஒரு ஆசிரியருக்குச் சம்பளம் ரூ. 14, நான் கல்லூரியில் படித்து, டியூட்டராக வேலைக்கு வந்தபோது ரூ. 75. தற்போது டியூட்டருக்கு என்ன சம்பளம் என்றால் 750. பண வீக்கத்தால், பணத்தின் மதிப்பு வீழ்வதால் அல்லது மற்றச் சூழ்நிலைகளால் அது பத்து மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட உயர்வு தேவை. அப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகள் வந்து கொண்டதான் இருக்கும். நாமும் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் இந்த மதிய உணவுக்காகக் கொடுக்கும் தொகை உதவித் தொகை 15 பைசா என்று வைத்தது அப்படியே இருந்தால், மாணவனுக்கு ஒரு குவளை உணவு கொடுப்பதற்குப் பதிலாக $\frac{1}{2}$ குவளை உணவு தான் கொடுப்பார்கள். ஏழைகளுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு, வீட்டில் சோறு உண்ண வழியில்லாமல் வரக்கூடியவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதற்காக மேலும் 2 டீக்காடி ரூபாய் ஒதுக்கினாலும் இந்த நாடு தாங்கும். ஆகவே தற்போது கொடுக்கப்படும் தொகையை 25 பைசா என்ற அளவிற்கு உயர்த்தவேண்டும். 18 பைசா அரசு 7 பைசாவை உள்ளாட்சித் துறையிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். 25 பைசா என்ற அளவிற்குக் கொடுத்தால், நிச்சயமாக அந்தத் திட்டம் பயன் உள்ளதாக இருக்கும். 1 குவளை சோறு என்பதை $\frac{1}{2}$ குவளை என்று மாற்றாமல் போடமுடியும். ஆசிரியர் பெருமக்களை தர்மஸ்தாபனங்கள் நடத்துபவர்கள் என்று கருதக்கூடாது. இது குறித்து இங்கே பல்வேறு கட்சி அங்கத்தினர்கள் பேசிய கருத்துக்களையும் நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

BOARDING HOUSES AND ORPHANAGES.

The institutions which are primarily Homes for children having facilities for the education of the inmates are admitted to aid from State Funds.

இந்த வகை அனாதைக் குழந்தைகள் இல்லங்கள் பராமரிக்கும் குழந்தைகளுக்குக் கல்வியும் வசதியும் வழங்கும் அளவுக்கு மாநில அரசின் நிதி உதவி பெறுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தலைப்பில் அவர்களுக்குத் தரப்படுகிற பணத்தைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறபோது, ஒரு மாதத்துக்கு ஏறத்தாழ ஒரு குழந்தைக்கு ரூ. 14, சென்னையில் உள்ளவர்களுக்கும், 13 ரூபாய் மற்ற இடங்களில் உள்ளவர்களுக்கும், 18 ரூபாய் மலைப்பகுதிகளில் இருப்பவர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு மலைப்பகுதியில் ஒரு குழந்தையை வைத்துப் பராமரிக்க ரூபாய் 18 போதுமா? அரசாங்க நிலையங்களில் வைத்து

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

அந்தத் தொகையில் காப்பாற்ற முடியுமா? சென்னை நகரத்தில் ரூபாய் 14 ஒரு குழந்தைக்கு என்று சொல்கிறார்கள். அமைச்சர் வீட்டில் நான் நான்கு குழந்தைகளை கொண்டு வந்து வட்டத்தயார். ரூபாய் 60 தரத்தயார். அவர் வளர்க்க முடியுமா? அந்தக் காலத்தில் இப்படி இருந்து இருக்கலாம். இந்தக் காலத்தில் அதற்கு மாற்றம் கொண்டு வரவேண்டும். அதைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கழக ஆட்சி காலத்தில் தொழு நோயாளிகளைப் பராமரிக்கும் தனியார் இல்லங்களுக்கு ஒரு தொழு நோயாளிக்கு ரூ. 15:16 தான் கொடுத்தார்கள். ஒரு தொழுநோயாளியை கிருஸ்துவ சகோதரிகள் நடத்தும் தொழு நோயாளிகள் இல்லத்தில் வைத்துக்கொண்டு சிகிச்சை அளித்தால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ரூ. 15 தான் கொடுக்கும். ஆனால் ஒரு அரசாங்க மருத்துவ மனையில் அந்த ஒரு நோயாளிக்காக மாதம் ரூ. 100 செலவாகலாம். அப்படிப்பட்ட நிலைகள் இருந்தால் எப்படி அவர்கள் சரியான முறையில் அந்தச் சமூகத் தொண்டினைச் செய்ய முடியும். ஆகவே தான் சொல்கிறேன். அன்று இல்லாட்டாலும், இன்றைக்கு அதைச் செய்யுங்கள். அனாதை இல்லங்களில் இருப்பவர்களைச் சென்னையில் இருந்தால் மாதம் ரூ. 25-ம் மற்ற இடங்களில் இருந்தால் ரூ. 22-ம் மலைப்பகுதிகளில் இருந்தால் ரூ. 30-ம் என்றும் அரசாங்கம் அளிக்க முன்வர வேண்டும்.

[முற்பகல் 11:30]

நான் பேசுவதற்கு நேரம் அதிகமானாலும் அரசாங்கத்திற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய கருத்துக்களைச் சொல்கிறேன் என்பதால் சிறிது நேரம் அதிகம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தலைவரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதுவும் நான் குறைகளைக் களைய வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்கிறேனே தவிர குற்றங்களைச் சொல்லி மகிழ்வதற்காகச் சொல்லவில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்குத் தொடக்க நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் வேண்டுமோள் விடுகிறார்கள். கல்லூரி ஆசிரியர்கள், எம். ஏ. படித்தவர்கள், சிறைக்குப் போனால் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கிறார்கள்; நாங்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தால் கேட்க மாட்டேன் என்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, இப்போது அவர்கள் சில இடங்களில் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள். உண்ணாவிரதம் இருப்பது நியாயம். ஏனென்றால், வீட்டிலும் வசதி கிடையாது. சிறைக்குச் செல்லும் நிலையும் கிடையாது என்றால் அவர்களுக்கு உண்ணாவிரதம்தான் நியாயமாகத் தோன்றுகிறது. மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைகளை நிறைவேற்றுவதில் உள்ள குறைபாடுகளையும், பரிந்துரைகளிலுள்ள குறைபாடுகளையும் நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 2]

கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டக் குறைபாடுகள் வரும் போது அதற்கு 'ஒன் மேன் கமிஷன்' அமைப்பது வழக்கம். ஆனால் அதை அமைக்கப் போவதில்லை என்று ஏற்கனவே மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். அவர்களுக்கு குறைகள் அதிகமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஊதிய உயர்வு சலுகைகளைப் பலருக்குக் காட்டும்போது சிலருக்கு அது காட்டப்படவில்லை என்றால் அது பெரிய குறையாகத்தான் இருக்கும், அந்தக் குறைபாடுகளைப் போக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அகவிலைப்படி வழங்குவதுபற்றி நிதி அமைச்சரவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எப்போது என்பதை மத்திய அரசு அறிவிப்பு வந்ததற்குப் பின்னால்தான் தெரிவிப்பேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள், அந்தக் கருத்தை கைவிட்டு, விரைவில் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இளநிலை ஆசிரியர்களாக இருக்கிறவர்கள் இப்போது குறைந்து தேய்ந்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டது. மீதி இருக்கிற 10 அல்லது 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பணியில் சேர்ந்த இளநிலை ஆசிரியர்கள் இன்றைக்கு இடைநிலை ஆசிரியர்கள் பெறும் ஊதியத்தைப் பெறும் கட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களை எல்லாம் இடைநிலை ஆசிரியர்களாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது இளநிலை ஆசிரியர் என்ற நிலைக்கு சற்று மேலாக ஒரு புதிய நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு தனி ஊதியம் அந்தப் பொறுப்பின் காரணமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அதைப் போன்று தொடக்கநிலைப்பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் ஊதியத்தை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களின் குழந்தைகள் கிராமப்புறங்களிலிருந்து உயர் படிப்பிற்காக வெளியூர் போய் படிக்கும்போது அல்லது வெளியூரில் படிக்கும்போது அவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி பெற வாய்ப்பு வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள், அந்த வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பணி வரன்முறைப்பற்றிச் சொல்கிறார்கள். 1—4—1970க்குப் பிறகு பணியிலே சேர்ந்த இடைநிலை ஆசிரியர்களை பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு வரன்முறை செய்திருப்பதைப் போல பணி வரன்முறை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். 1973ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னால் பணியில் சேர்ந்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்குப் பணி வரன்முறை செய்யப்படவில்லை என்று பட்டதாரி ஆசிரியர் சொல்கிறார்கள். இந்த 'ரெகுலரை

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

சேஷன்' என்பது வேறுபல உரிமைகளுக்கு அடைப்படையாக இருக்கின்ற காரணத்தால பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷன்—பணித் தேர்வாணைக் கழகத்தின் மூலமாக நியமனம் செய்யப்பெற்ற நாளிலிருந்து இரண்டாண்டுகள் கழித்துதான் பணி வரன்முறை செய்யப்பட வேண்டிய நிலையை மாற்றி, பணியில் சேர்ந்த நாளிலிருந்தே வரன்முறை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சில மாநிலங்களில் மருத்துவப்படி வழங்கப்படுகிறது. மகாராஷ்டிரத்திலே ஒரு ஆசிரியருக்கு மாதம் 20 ரூபாய் மருத்துவப்படி வழங்கப்படுகிறது. மற்றொரு மாநிலத்தில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 70 ரூபாய் மருத்துவப்படியாக வழங்கப்படுகிறது. இதில் எது உங்களுக்கு ஏற்றதாக இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு மருத்துவப்படி வழங்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேல்நிலைப்பள்ளிகளைத் தொடங்கும்போது தமிழாசிரியர்கள் வித்வான் படிப்பு முடித்து, அதற்குப்பின் பயிற்சியும் பெற்று 11ஆவது வகுப்பிற்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி வகுப்பில் பாடம் நடத்த தகுதி பெற்றவர் அல்ல என்று எந்தக் காரணத்தாலோ ஒரு தவறான எண்ணம் ஏற்பட்டு, முதுகலை—எம்.ஏ. படித்தவர்கள்தான் மேல்நிலைப்பள்ளி வகுப்புக்குப் பாடம் நடத்தத் தகுதி படைத்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்ற கருத்து இருக்குமானால் அதை விட பைத்தியக்காரத்தனம் வேறு இருக்க முடியாது என்பது என்னுடைய கருத்து. நானும் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவன் தான், எம்.ஏ. படித்தவன்தான், வித்வான் படிப்பை முடித்து, 11ஆவது வகுப்புக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற தமிழாசிரியர் மேல்நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளுக்கு பாடம் நடத்த தகுதியற்றவர் என்பது பெறும் தவறு. கல்லூரியில் எம்.ஏ. படித்தவர்களைவிட வித்வான் பட்டையம் பெற்றவர்கள் எந்த வகையிலும் தமிழ்த் தேர்ச்சியில் குறைந்தவர்கள் அல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவர்களைவிட நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் வித்வான் பட்டம் பெற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களது உரிமையைத் தடுக்கக் கூடாது. வேண்டுமானால் இரண்டு ஆசிரியர்களும் இருந்தால், அவர்களில் யார் அதிகமான ஆண்டுபணி 'சர்விஸ்' ஆற்றியவராக இருக்கிறாரோ அவரை மேல்நிலைப்பள்ளி வகுப்புக்குப் பாடம் எடுக்கச் சொல்லலாம், அதில் தவறு இல்லை. தமிழ் படித்தவர் என்பதால் அவருடைய தரத்தைக் குறைக்கும் நிலை நிச்சயமாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு பி.டி. படித்தவர்கள் தங்களுடைய குறைகளை எல்லாம் அரசுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பி.டி. தேர்வில் வெற்றி பெற்று, தேர்வாணைக் குழு கழகத்தின் மூலம் அரசாங்கப் பணிக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டு, நியமனம்

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

செய்யப்படும்போது 1970-க்கு பின்னால் பணிக்கமர்த்தப்பட்ட பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ஏற்கெனவை எத்தனை ஆண்டு பணியாற்றி இருந்தாலும் சர்வீஸ் கமிஷன் எந்த நாள் முதல் தேர்வு செய்கிறேனோ அதன்பிறகு சில தேர்வுகள் எழுதிய பிறகு இரண்டாண்டுகள் கழித்துதான் பணி உறுதி செய்யப்படுகிறது. இந்த நிலையை மாற்றி அவர்கள் பணியாற்றத் தொடங்கிய நாள் முதல் பணி வரன்முறை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசு சார்பாக அவர்களுடைய பணிகள் எல்லாம் அந்த முறையில் வரன்முறை செய்யப்படும் என்று 1975-லே தெரிவிக்கப் பட்டது. அதற்குப் பின்னர் 1976-லே சொன்னார்கள்; 1977-லே யும் சொன்னார்கள்; 1978-லும் உரிய அதிகாரிகள் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் இன்னும் வரன்முறை செய்யப்படவில்லை. அப்படிச் சொல்லப்பட்டது செய்யப்படாமல் இருந்தால் அது ஒரு குறை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.]

அடுத்து அரசுப் பள்ளிக்கூடங்களிலே இருக்கின்ற அந்த நிலைமை களுக்கு அடுத்தபடியாக தனியார் பள்ளிக்கூடங்களிலே இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் போதிய ஊதியம் தரப்பட வேண்டும் என்று கோருகிறபோது ஆசிரியர் அல்லாதார் வகையைச் சேர்ந்த கண்டிஜென்சி ஸ்டாபைப் பற்றி அந்தக் குற்றேவலர்களைப்பற்றியும் இரண்டாவது ஊதியக் குழுவிலே அவர்களுக்கு கடைநிலை ஊழியர்களைப் போன்று சம்பளம் தரப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது ஊதியக் குழுவிலேயும் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் செய்யப்படவில்லை. ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்கின்ற விடுப்பும், இதர சலுகைகளும் இவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. எல்லாவற்றையும்விட ஒரு துயரமான நிலையை ட்ராஜடியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1,500 மாணவர்களுக்குக் குறைவாகப் படிக்கின்ற பள்ளிகளிலே டனியாற்றுக்கின்ற வாட்ச்மேன், கார்டனர் போன்ற குற்றேவலர்களுக்கு வெறும் 18 ரூபாய்தான் சம்பளமாகத் தரப்படுகிறது. மற்றவர்கள் எல்லாம் 250 ரூபாயிலிருந்து 400 ரூபாயும் 150 ரூபாயிலிருந்து 300 ரூபாயும் ஊதிய உயர்வு பெறுகின்றபோது இந்தக் குற்றேவலர்கள் மட்டும் வெறும் 18 ரூபாய்தான் பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேறு அலவன்ஸ் கிடையாது. இப்படி 18 ரூபாய்க்கு ஒருவர் பணியாற்ற வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாமா. ஆகவே இதனைக் குறைந்தது 100 ரூபாயாகவாவது வழங்க வேண்டும். மேலும், ஊதியக் குழுவின் சிபார்சின் அடிப்படையிலே தர முன்வர வேண்டும். அவர்கள், தங்களது கஷ்டங்களையும் வேதனைகளையும் எடுத்துச் சொல்லத் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் ஒன்று சேர

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

முடியாதவர்கள், அங்கங்கே சிதறி இருப்பவர்கள். அந்தக் குற்றவேலர்கள் இன்றைக்குக் குற்றயிராக இருக்கிறார்கள். பரிதாபத்திற்குரியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை அப்படிப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரிய நிலைக்குத் தள்ள வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து இங்கே கூட எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது பென்ஷன் பற்றி. இந்தப் பென்ஷனை ஓய்வு ஊதியத்தை ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாக அவரவர்கள் வீட்டிற்கு மணி ஆர்டர் மூலமாக அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அதிலே செலவு அதிகம் ஏற்படும் என்று பார்க்காமல் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களின் நிலையினைக் கருதி அவர்களுக்கு அவ்வாறு மணியார்டர் மூலமாக பென்ஷனைக் கொடுக்க இசைய வேண்டும்.

அடுத்து மேல்நிலைக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் உரிய படிப்புப் படித்தவர்களை நியமிக்க வேண்டும். எந்த பாடத்தை நடத்த வேண்டுமோ அதை குறைந்த அளவு டீட்டப் படிப்பு வகுப்பில் படித்தவர்களையாவது போட வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் எம். ஏ. (வரலாறு) ஹிஸ்டரி படித்தவரை அவர் எம். ஏ. படித்திருக்கிறார் என்ற காரணத்தால் பட்ட படிப்பில் வேறு பாடத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவரை வரலாற்றுக்கு ஆசிரியராகப் போடக் கூடாது எம். ஏ. லிட்ரேச்சர் அதிகமாக இல்லாத காரணத்தால் ஆங்கிலத்திற்கு வேண்டுமானால் அப்படி போட்டுக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாமல் மற்ற பாடங்களுக்கும் அந்த பாடத்தில் அடிப்படை பட்டம் இல்லாதவர்களை நியமித்து கொண்டிருப்பது சரியல்ல என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தொழில் கல்வியைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த டெக்னிகல் எஜுகேஷன் அதாவது பஸ்தொழில் நுட்பப் பயிற்சி—பஸ்தொழில் நுட்பப் பயிற்சி கழகம் என்று இன்றைக்கும் இதற்குப் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. இதனைப் பல தொழில் நுட்பக் கழகம் என்றாவது சொல்லுவார்கள். உண்மையிலே சொல்லப் போனால் இதனை தமிழில் பஃறொழில் நுட்பக் கழகம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்வது கிரமம் என்றாலும் இதனை பல தொழில் நுட்பக் கழகம் என்றாவது சொல்லுவார்கள்—தொழில் நுட்பக் கல்லூரியிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற ஊதியத்திற்கும், கலைக் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற பேராசிரியர், துணைப் பேராசிரியர் போன்றவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற ஊதியத்திற்கும் வேற்றுமை இருக்கிறது. ஏன் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட வேண்டும்? இரண்டு பேருமே கிராஜுவேட் தானே. அதிலேயும் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் தொழில் பயிற்சி அளிப்பதற்கான முக்கிய பொறுப்பிலே பணியாற்றுகிறார்கள். ஆனால், இப்போது இருக்கின்ற நிலைமை என்ன? ஆனால், அங்கே இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு இப்போது 700—40—1100—50—1,300 என்று வழங்கப்படுகிறது. ஆனால்

[திரு. க. அன்பழகன்] [1979 மார்ச் 29]

கலைக் கல்லூரியில் உள்ளவர்களுக்கு 1100—50—1,500 என்று வழங்க உறுதி கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள் நீக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் ஒரே வகையான படிப்பு படித்தவர்களாக இல்லாவிட்டாலும் ஏறத்தாழ ஒரே தகுதி பெற்றிருப்பவர்கள்தானே.

[முற்பகல் 11-40]

அப்படிப்பட்ட நிலை உள்ளது என்பதை மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு 200, 300 மொத்தத்தில் குறைந்து விடுகிறது. பி.ஈ. படித்தவர்கள், டெக்னிகல் கோர்ஸ் படித்தவர்கள், டிப்ளமா படித்தவர்கள், அதோடு டிச்சர்ஸ் டிரெயினிங் சர்ட்டிபிகேட் பெற்றவர்கள் எல்லாம் இந்தக் குறைகளைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழ் வளர்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இந்த அரசு பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு, அதற்கான செயல்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறது. 1977-78 ஆம் ஆண்டில் சிறந்த தமிழ் நூல்களுக்கான பரிசுத் தொகைக்காக 45,000 ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால், இந்த 1977-78லே ஒதுக்கப்பட்ட பணம் அதற்காகச் செலவழிக்கப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சிறந்த நூல்களை ஊக்குவிப்பதற்காக அரசு இந்த ஆண்டு அவ்வாறு எந்தத் தொகையும் ஒதுக்கியதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் நூல்களில் பல்வேறு நூல்கள் அதாவது தொழிற் கல்வி சம்பந்தமான நூல்கள், கதை நூல், கட்டுரை நூல், பல்வேறுபட்ட பொருளாதார நூல், வரலாற்று நூல், அரசியல் நூல், சட்ட நூல் என்று இப்படி பத்து, பன்னிரெண்டு நூல்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்படாத நிலைமை இருப்பதுடன் இந்த ஆண்டு பணம் ஒதுக்கியிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அரசவைக் கவிஞருக்கு ஊக்கம் ஏற்பட எத்தனையோ வழி இருக்கிறது. ஆனால் மற்ற எழுத்தாளர்கட்கு நூல் எழுத ஊக்கம் ஏற்படுத்த இது தவிர வேறு என்ன வழி இருக்கிறது?

அடுத்து, ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழகத்திலே திரு. அவினாசிசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள், அமைச்சராக இருந்த காலத்திலே தமிழில் கலைக் களஞ்சியம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான நல்லெண்ணத்தோடு, பொதுமக்கள் இடத்தில் நிதி பெற்று, இன்னும் பல்வேறு இடத்தில் நன்கொடை பெற்று, இந்தக் கலைக் களஞ்சியத்தை ஆரம்பித்தார்கள். ஐந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இந்தக் கலைக் களஞ்சிய வேலை முடிவு பெற்று, அதற்குப் பிறகு குழந்தைகள் கலைக் களஞ்சியம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அதுவும் முடிவுபெற்று, பிறகு இந்தக் கலைக் களஞ்சியத்தின் மறு பதிப்பு வர வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதிலே, சேர்க்கப்பட வேண்டிய பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. சர். பி. டி. தியாகராஜ செட்டியார் அவர்கள் பற்றியும், முதல் பிரதமராக இருந்த பனகல் அரசரைப் பற்றியும்,

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

இன்னும் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றவர்கள் பற்றியும் அதிலே இடம் பெறவில்லை. மிகப் பெரிய சீர்திருத்தவாதியும், உலகத் திலேயே தலை சிறந்த பகுத்தறிவாதி என்று பாராட்டப் பெற்ற பெரியார் அவர்களைப் பற்றியும் அதிலே இடம் பெறவில்லை. அதுபோல், நாம் எல்லாம் போற்றக்கூடிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பெயரும் இடம் பெறவில்லை. எனவே, இந்தக் கலைக் களஞ்சியம் எனபது அடியோடு நின்றுவிடக்கூடிய ஒன்றல்ல; தொடர்ந்து சேம்பர்ஸ் டிக்ஷனரிபோல், ஆக்ஸ்போர்ட் டிக்ஷனரிபோல், தொடர்ந்து செயல்படும் வகையில் மேலும் பல ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டிய ஒரு அமைப்பாகும். அப்படி மேலும் தொடர்ந்து நடப்பதற்காக இந்த அரசு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்; அதற்கு பாராட்டுகிறேன்; அப்படி ஐந்து லட்சம் பணம் ஒதுக்கினாலும், நிர்வாகத்திலே உள்ளவர்கள் அதிலே சில சலுகைகளைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறது அவர்களால் ஏற்கெனவே கலைக் களஞ்சியத்திற்காக திரட்டப்பட்ட ஐந்து ஆறு லட்சம் ரூபாய் வேறு எதற்கோ முடக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், இந்த ஐந்து ஆறு லட்ச ரூபாய் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் என்ற இன்னொரு அமைப்பிற்குப் போய்விட்டதாகவும், இந்த பணியிலே இருபது ஆண்டு காலமாக உழைத்துத் தேய்ந்தவர்களுக்கு எந்தப் பாதுகாப்பும் தரவில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

விஞ்ஞானத் துறையில் ஏடுகள் பலவற்றைத் தமிழில் எழுதிவரும் திருப்பதி பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் பேராசிரியருமான திரு. ந. சுப்பு ரெட்டியார் அவர்களை இந்தக் கலைக் களஞ்சியத்தின் ஆசிரியராக அண்மையில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் ஏற்கெனவே தமிழில் விஞ்ஞானத் துறையில் 36 நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். நீண்ட காலமாக அவரை அறிவேன் எந்தக் கட்சியையும் சார்ந்தவர் அல்ல. உங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவரும் அல்ல; எங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவரும் அல்ல. தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர். தமிழ்ப்பற்றும் விஞ்ஞானத்தைத் தமிழில் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் உள்ளவர். அப்படிப்பட்ட ஒருவரை இயக்குநராகப் போட்டு, ஆறு மாதங்கள் பணிகள் நடைபெற்ற பின்னர், அவருடைய முற்போக்கு எண்ணங்களின் மூலமாக பல பணிகள் தொடங்கப்பட்டும், இப்போது ஜூலை மாதத்தோடு அவரை அனுப்பிவிடுவதற்கு வழி செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். நான் கேட்டுக்கொள்வது, இந்த கலைக்களஞ்சியப் பணியை அரசே எடுத்துக்கொண்டு, அதில் பணியாற்றுகின்றவர்களுக்கும் பாதுகாப்புத் தருவதோடு, இப்போது தந்திருக்கின்ற ஐந்து லட்சம் ரூபாயோடு, இன்னும் ஐந்தாறு லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக தந்து அதில் பணியாற்றுகின்றவர்களைக் கொண்டு அதைச் செயல்படுத்த விரும்புகிறேன். அந்த அமைப்பின் நிர்வாகத்தை நடத்தும் பெரியவர்களை நான் மதிப்பவனே. ஆனால் அவர்கள் பெரியவர்கள் அல்ல என்ற உண்மை இப்போது தெரிகிறது— ஏன் என்று அதற்கு விளக்கம் சொல்லச் சொல்லாதீர்கள். இந்தப் பணியை முக்கியமாக ஏற்று அரசு சிறந்த முறையில் நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

அடுத்து உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் நடைபெறுவதற்கு ஆண்டுக்கு மூன்று லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு International Tamil Research Institute என்று பெயர். “இன்டர்நேஷனல்” என்று அண்ணா அவர்கள் பெயர் வைத்ததே — உலகத்தில் தமிழை — நம்மைவிடப் பல்வேறு நாடுகளில் உள்ளவர்கள் நுணுக்கமாக ஆராயக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டினுடைய கலையை தமிழ் நாட்டினுடைய பண்பை தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை தமிழ்நாட்டிலுள்ள சுவடிகளை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துள்ள ஜெர்மானிய நாட்டுக்காரர்கள் பலர் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆனால், நமக்கு ஏற்பட்ட சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டுக்கு என்று ஏற்பட்ட சாபக்கேடு, தமிழர்கள் சுரணையற்ற சமுதாயமாக ஆகிவிட்ட சூழ்நிலையில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் இருக்கிறோம். தஞ்சை சரஸ்வதி மகாலில் ஏறத்தாழ 2,000 தமிழ் சுவடிகளை இன்னும் அச்சடித்து வெளியிடுவதில் அவசரமும் பிடிப்பும் இல்லாத சூழ்நிலை, அதிலும் மத்திய அரசு உதவும் அளவுக்குத் தான் தமிழ்ச்சுவடிகளை தமிழில் அச்சடிக்க முடியும் என்ற நிலை அது அங்கு பொறுப்பில் உள்ள சமஸ்கிருத பேராசிரியர் சொன்னால்தான் தமிழ் சுவடிகளை அச்சடித்துக் கொண்டுவர முடியும் என்கின்ற நிலை இது அரசின் நேர்துக்கப் பொறுப்பில் இயங்கவில்லை என்றே, கருதுகிறேன். ஆனால், நாம் சார்ந்திருக்கின்ற மொழிக்கும், சமுதாயத்திற்கும் சம்பந்தப்பட்டது. இந்த நிறுவனம் இன்னும் வளைந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையை மாற்றி, இந்த 2,000 சுவடிகளையும் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகாலத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடக்கூடிய வகையில், வேலையில்லாது இருக்கும் தமிழ் புலவர்கள் ஐம்பது பேர்களை நியமித்து, வேலையில்லாது இருக்கும் தமிழறிஞர்களைப் பயன்படுத்தி — இந்த தமிழ் செல்வத்தை காக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன் சமஸ்கிருத மொழியில் தான் மூல நூற்கள் உள்ளன, தமிழ் மொழியில் மூல நூல் இல்லை என்கின்ற ஒரு கருத்து பலப்பல ஆண்டுகாலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. நானே இதைப்பல முறை கேட்டிருக்கிறேன். அந்த நிலைமையை மாற்றுகின்ற அளவில் சரஸ்வதி மகாலில் உள்ள நூல்கள் வெளிவர வேண்டும். அடுத்து உலக நாடுகளில் நடைபெறும் தமிழ் மொழி — இலக்கியப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சியினை இணைக்கும் ஆற்றலை உருவாக்கவே உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் காணப்பட்டது. இங்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வருகின்றவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சியையே மேற் கொள்வதற்கான போதிய வாய்ப்பு உருவாகவில்லை என்பது பெரிய குறை. பிரெஞ்சு நாட்டுக்காரர் ஒருவர் — பாண்டிச் சேரியிலிருப்பவர் — தமிழ் அறிஞர் அவர்கூட இந்தக் குறைவை தெரிவித்தார். அதாவது இதற்கான “அப்ரோச்” இல்லை என்றும், போதிய அளவில் ஆராய்ச்சி முறையில் நடைமுறை இல்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். என்ன நடைபெறுகிறது என்றால் ஏதோ “ஹாபி” போல கூடி தமிழ் விரிவுரைகள் நிகழ்த்திச் செல்லுகின்ற நிலைமையைப் பார்க்க முடிகிறது. இதற்கு உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் என்னும் பெயருக்கு இது ஏற்றதாகாது. தமிழ்நாட்டு தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

என்று வேண்டுமென்றால் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் என்றால் — அது இன்டர் நேஷனல் ஸ்டான்டர்ட்டு உடையதாக, உலகத் தொடர்பு வளர்ப்பதாக இருக்க வேண்டும். இதில் பணியாற்றுவவர்கள் பலர் நல்ல மொழி நூல் வல்லுநர்கள், அவர்களில் ஒருவர் பேராசிரியர் சேது பிள்ளை போன்ற வர்களால் பாராட்டப்பெற்றவர், ஐம்பது வயதை நெருங்கும் நல்ல இளைஞர், ஐம்பது வயதாகிறது என்றாலும் எனக்கு அவர் இளைஞர் தான். அவர் பல நல்ல பணிகளைத் தமிழுக்குச் செய்து கொண்டிருக்கிறார், அவர் தமது பணி தடைப் படுத்தப்படுகிறது என்று குறைபட்டுக்கொள்கிறார். நல்ல பல காரியங்களுக்குத் தடை வருகிறது, பல முறை தவறுகளைச் செய்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கு நல்லெண்ணத்தோடு இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அமைப்பை எந்த அளவு நல்ல முறையில் செயல்படுத்துவதற்கு முடியுமோ அந்த அளவுக்கு திருத்தி அமையுங்கள் அங்கே பணியாற்றுவதில் பலர் ஆங்கிலத்தில் தமது ஆராய்ச்சியினை வெளியிடாமல் தமிழில் எழுதினாலும், அவற்றைப் பின்னர் மொழி பெயர்த்துக் கொள்ளலாம் என்னும் வகையில் உரிமை வழங்க வேண்டும். எந்த முறையில் எந்த நோக்கத்துக்காக இந்த நிறுவனம் பயன்படவேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு மாற்றி அமையுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது: International Centre of Dravidian Linguistics என்னும் அமைப்புக்குச் சென்ற ஆண்டு நிதி அமைச்சர் அவர்களோடும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களோடும் பேசியதின் பின்னர் அதற்கென நிதியை ஒதுக்கித் தருவதாக சொன்னார்கள். இந்நிறுவனத்தின் அரங்குக்கு தொல்காப்பியர் பெயரை வைக்க வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்துள்ளனர். அதற்கு 4.51 லட்சம் ரூபாய் அளவுக்கு, நான்-ரெக்கிரித் தொகையாகத் தருவதாகவும், அத்துடன் ஆண்டுக்கு ஒரு இலட்சத்து முப்பத்தாறாயிரம் ரூபாய் நடைமுறை செலவுக்கு ஐந்தாண்டுக்குத் தருவதாகவும் அரசு இசைந்துள்ளது. இந்த ஆணையில் விளக்கங்கள் இருக்கின்றன. இதற்கான இசைவு தரப்பட்டது ஜூலை மாதத்தில், பின்னால் நிதி ஒதுக்குமாறு ஆணையிடப்பட்டது. செப்படம்பர் மாதத்திலும் கிடைக்காமல் திரும்பத் திரும்ப இதை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டதின் காரணமாக டிசம்பர் மாதத்தில் இதற்கான அரசு ஆணை வெளியிடப்பட்டது. Government of Tamil Nadu Education Department G.O. No. 2242 Education-ல் ஆணை வெளியிடப்பட்டது.

[முற்பகல் 11—50]

இந்த அறிக்கை வந்தும் ஜனவரி 15 ஆம் தேதி வரை பணம் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலை இருக்கிறது. இலாக்காக்களில் இருக்கின்ற ஒருங்கிணைப்புத் தன்மை காரணமாக, மார்ச்சு, ஏப்ரலில்

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

பேசப்பட்டு, ஜூலையில் ஒத்துக் கொண்டு செப்டம்பரில் அதற்கு உறுதிமொழி கொடுத்து, டிசம்பரில் ஆணை பிறப்பித்து, ஜனவரி 15 வரையிலும் நிதி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. மற்ற மாநிலங்களிலே இருந்து பணம் வந்து, செலவழிக்கப் பட்டுள்ளது எனத் தெரிகிறது. இன்றைக்கு இந்திராவிடியன் விங்கு விஸ்டிக் இன்டர் நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட்டுக்கு இப்படிப்பட்ட நிலை என்ற ஒரு கருத்து இருக்கிறது. நிதி உதவி பெற்றிருக்கிறார்களே தவிர, இது குறித்து டிமாண்டிலே தனியாக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. டிமாண்டிலே இல்லா விட்டாலும், சப்ளிமெண்டரி டிமாண்டிலே சேர்த்துக் கொள்கின்ற உரிமை உங்களுக்கு இருக்கின்றது என்று சொல்லலாம். டிமாண்டிலே எங்காவது ஒரு இடத்தில், தலைப்பில், தமிழ்க் கலை, பண்பாடு என்னும் தலைப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் என்று இங்கு கொடுத்துள்ள விளக்கமான, நிதி ஒதுக்க டிமாண்டுகளிலே கடந்த 3 நாட்களாகத் தேடிப்பார்க்கிறேன். அத்தகைய தலைப்பு எதுவும் இல்லை. ஆனால் மேதமட்டிகல் இன்ஸ்டிடியூட், இங்கிலாந்து இன்ஸ்டிடியூட் பற்றி யெல்லாம் இருக்கிறது. கேரள அரசாங்கம் மதித்து தொல்காப்பியரைப் போற்றி அங்கே அரங்கு அமைக்கும் நிலை இருக்கிறது. ஆனால், இங்கே பல ஆண்டு காலம் வரை அகஸ்தியர் பேரன் தான் தொல்காப்பியர் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். தற்போது அமைச்சர் அவர்கள் இதிலே அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு, செயல்பட விரும்புகிறேன். இதற்காகத் தீவிரமாக செயல்பட்டு வரும் வி. ஐ. சுப்பிரமணியம் தென்னாட்டு மாநிலங்களில் எல்லாம் சுற்றிவந்து, டெல்லியிலும் வாதாடி அதற்கான உதவிகளைக் கேட்டு, கேரளத்தில் இப்படிப்பட்ட உதவிகளைப்பெற்று இன்ஸ்டிடியூட்டுக்கும் நமக்கும் பெருமையைத் தேடித்தந்திருக்கிறார். அவர் என்னைப் பார்க்க வரும் போது திருநீய் பூசிக்கொண்டு வருவார். பக்திமான். அதை நான் ஒரு குறையாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவர் கேரளாவில் உலகத்தாரால் பாராட்டப்படும் தமிழுக்கும், தமிழ் மொழிக்குமான சிறப்பினைச் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரது அரிய முயற்சிக்கு அவ்வப்போது காலத்தில் நாம் உதவி செய்ய முடியாதது வருந்தத்தக்கதாகும்.

டெல்லியிலே நடைபெற்ற மாநில ஆட்சி மொழிகள் மாநாட்டிலே அமைச்சர் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்களா என்பது தெரியவில்லை. முன்னர் எழுந்த கேள்வி ஒன்றுக்கு அவரது பதிலில் அப்படி கலந்து கொண்டதாக சொல்லப்படவில்லை. இதை ஒரு பெரிய குற்றமாகச் சொல்லவில்லை. அமைச்சர் கலந்து கொள்ளவில்லை, செயலாளர் மட்டும் கலந்து கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஆட்சி மொழிக் தீர்மானம், அந்தந்த மாநிலத்தின் சட்ட மன்றத்தில், அரசாங்கத்தினால் தான் நிறைவேற்றப்படவேண்டுமே தவிர, டெல்லியிலே ஒரு மாநாடு கூட்டி, அந்த மாநாட்டிலே ஆட்சி மொழியை நடைமுறைப் படுத்துவது பற்றிய தீர்மானம் கொண்டு வருகின்ற அளவிற்கு, அதிலும், அந்த மாநாட்டிலே 8, 10 மாநிலத்தவர்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

இந்தி மொழிக்காரர்கள், ஆனால் தமிழகத்திலே இருந்து ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி, தன் பதவியைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்னும் நிலையில் உள்ள ஒருவர், கேரளாவிலிருந்து ஒருவர், ஆந்திரத்திலிருந்து ஒருவர், வங்காளத்திலிருந்து ஒருவர், என்று நான்கு பேர் தென்னாட்டவர்களாகக் கூடி அந்த மாநாட்டில் தீர்மானம்போட்டால் அந்தத் தீர்மானங்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தமிழை ஆட்சி மொழியாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்கான முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று இப்படி சொல்லிக்கொண்டே வந்து, மைய அரசு இந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருகின்ற வகையிலே, இந்தத் தீர்மானங்களில் இடம் பெற்றால் அது நல்லதா என்பதைத் தமிழக அரசைக் கேட்க விரும்புகிறேன். டெல்லியிலே ஒரு மாநாட்டை நடத்தி, அதன் மூலம் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கான அக்கறையை அவர்கள் காட்டத் தேவையில்லை. முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் தமிழை ஆட்சி மொழியாக நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்து இங்கு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வரட்டும். இதற்கு டெல்லியிலே நடக்கும் மாநாட்டில் நாம்கலந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. திரு. அரங்கநாயகம் அவர்கள் இந்த அறிக்கையிலே உள்ள ஒவ்வொரு வரியையும் படித்துப் பார்க்கவேண்டும் மாநில மொழிகளை ஆட்சி மொழியாக்குவதாகக் கூறிக்கொண்டு ஆங்கிலத்தைக் குழி தோண்டி புதைத்து, இந்தியைப் புகுத்துவதற்காக இப்படி மூடி மறைத்துப் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதற்கு இடந்தரவேண்டுமா?

‘Indirect influence of Hindi over regional languages by extinguishing the usage of English.’

என்ற முறையில் ஆங்கிலத்தை குழிதோண்டி புதைப்பதற்காக ஒரு மறைமுகமான கருத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். தமிழர்களாகிய நாம் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்பதில், அவர்களுடைய மொழி உயர்விற்குக் குறைந்தவர்கள் அல்ல. ஆனால், சில நேரத்திலே தோல்வி அடைந்திருக்கலாம். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூட ஆங்கிலம் படித்திருப்பதால் அவருக்கு இந்தத் தந்திரம் விளங்கும் என நம்புகிறேன். இந்திக்கு எதிராக ஆங்கிலம் பயன்படுவதில் தவறில்லை ஆனால், தமிழைக் காப்பதற்காகவும் இந்தியை எதிர்ப்பதற்காகவும் ஆங்கிலம் தேவை. டாக்டர் ஏ. எஸ். முதலியார் அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்றிருந்ததால்தான் டெல்லியிலேயும் நாட்டிலேயும் செல்வாக்குப் பெற முடிந்தது. ஆங்கிலம் தெரியாமல் இருந்தால், அத்தகைய ஒரு மதிப்பை அவர் பெற்றிருக்க முடியாது அடுத்து அகில இந்தியத் தேர்வுகளில் விடைத் தாள்கள் அந்தந்த மாநிலத்தின் ஆட்சி மொழிகளிலே இருப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், கேள்வித்தாள்கள் ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் மட்டுமே வழங்கப்படும் என்கூறப்படுகிறது. இந்த மாநாட்டில், எல்லா மொழிகளிலும் கேள்வித் தாள் இருக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

இந்தக் கருத்தை மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டதா, எல்லா மொழிகளிலும் கேள்வித்தாள் இருக்கவேண்டுமென்று இந்த மாநாடு சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் ஏற்கப்படவில்லை. அடுத்து ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அது இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அவரவர்கள் தாய் மொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறினாலும் எல்லாச் சட்டங்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்று அவசியம் இல்லை. சட்டங்களைத் தாய்மொழியில் நேரடியாக இயற்றலாம் என்று கூறப்படுகிறது. அப்படியானால், லிங்க் லாங் வஜ் ஆக எது இடம் பெறும்? மத்திய அரசு மத்திய சட்டங்களை மூலத்தில் இந்தியில் இயற்ற ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த மாநாடு சொல்கிறது. மையச் சட்டத்தை இந்தியில் இயற்ற வேண்டுமென்று சொல்ல அனைத்து மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் கொண்ட ஒரு ஆட்சி மொழி மாநாடா? ஆட்சி மொழி என்பது நம்மைப் பொறுத்ததே தவிர, டில்லியைப் பொறுத்தது அல்ல. அவர்கள் சொல்லுகிற யோசனையை வைத்துக் கொண்டு தமிழ்நாடு செயல்பட வேண்டுமென்ற நிலை அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பெயரால் செயல்படுகின்ற நமக்கு அவசியம் இல்லை. இதிலே என்னுடைய இறுதியான வேண்டுகோள்—கல்வி என்பது மத்திய அரசின் ஆதிக்கமுடைய கண்கரண்டி பட்டியலில் இருந்து மாநில அரசு பட்டியலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று ஏற்கெனவே இந்த அரசு சொல்லியிருக்கிறது, எல்லாக் கட்சிகளும் சொல்லியிருக்கின்றன. சட்டமன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த அறிக்கையில் அந்தக் கருத்து இடம் பெறவில்லை. கல்வித் துறையில் மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் செலுத்த இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆலோசனை சொல்லலாம். அமெரிக்கா காரன்கூட விஞ்ஞானத்தில் ஆலோசனை சொல்லலாம்; ரஷ்யாக்காரன் பொருளாதாரத்தில் ஆலோசனை சொல்லலாம். இங்கிலாந்து நாட்டுக்காரன் ஆலோசனைச் சொல்லலாம் அது வேறு. ஆனால் மத்திய அரசு அதிகாரத்தில் 'கல்வி' இடம்பெறக்கூடாது.

பள்ளி சாராக் கல்வி என்ற முறையைக் கொண்டு வந்து அதன் மூலம் முதியோர் கல்வி மூலமாக மத்திய அரசின் நேரடித் தயவு தாட்சணியத்தைப் பெற சில அமைப்புக்களை உருவாக்கி சில பேர், கல்வியில் அக்கறை இல்லாதவர்கள் பணம் சம்பாதிக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன என்ற விவரங்கள் இருக்கின்றன. கல்வியில் முழு உரிமையும் மாநில அரசுக்குத்தான் இருக்க வேண்டும். அந்த உரிமை பாதுகாக்கப்படவேண்டும். அதுதான் சமுதாயத் துறையில் நம்மை உயர்த்தும். மத்திய அரசு கல்வித் துறையில் ஆலோசனை வழங்கலாமே தவிர, சட்டம் இயற்ற எந்த உரிமையும் இருக்கக் கூடாது.

பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவுக்கு கூட இன்றுள்ள அளவுக்கு உரிமை இருக்கக்கூடாது. எந்த விகிதாச்சாரத்தில் உதவித் தொகை இருந்தாலும் மாநில அரசு மூலம் வழங்க

1979 மார்ச் 29]

[திரு. க. அன்பழகன்]

வேண்டும். பல்கலைக் கழக மாநிலக் குழு அகில இந்திய செல்வாக்கை பயன்படுத்தி சில மாற்றங்களைச் செய்ய சொல்வதன் மூலம் நம்முடைய கல்வித் துறையில் குழப்பங்கள் ஏற்பட இடம் ஏற்படுகிறது.

சட்டக் கல்லூரியில் உள்ள நிலைமை பற்றி ஏற்கெனவே கடந்த ஆண்டும் அதற்கு முதல் ஆண்டும் பேசியிருக்கிறேன். அதிலே உள்ள குறைகள் சில களையப்பட வேண்டுமென்று கடந்த ஆண்டே கூட பேசியிருக்கிறேன். அங்கு பல பேர் பணிாற்றுகிறார்கள். பேராசிரியர்கள் பலர் நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை. கடந்த எட்டாண்டு காலமாக ரெகுலரிசேஷன் நடைபெறவில்லை. இன்று பணியாற்றப்பவர்கள் பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனரல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு தகுதியுள்ளவர்கள் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டும்.

டைரக்டர் ஆப் லீகல் ஸ்டடீஸ் நியமிக்க வேண்டும். ரிடையர் ஐட்ஜ் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு வேண்டியவர்களாகப் பார்த்து வேண்டுமானாலும் போட்டுக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு போடமுடியாத காரணத்தால் கல்லூரி சரியாக நடைபெற முடியவில்லை. ஒரு ஆண்டுக்கு 30 நாள், 40 நாள் தான் கல்லூரி நடக்கிறது என்று ஆளும் கட்சி மாணவரே போர்டு எழுதி வைக்கிறார்கள். விளக்கத்திற்குப் பின் போக விருப்பவில்லை. சென்னை சட்டக் கல்லூரியின் முதல்வர் He is officiating as Principal of Madurai Law College. சென்னையில் இருக்கும் பிரின்சிபால் 'மதுரையில் அபிஷேயேட்டிங் பிரின்சிபால். மதுரையில் இருக்கும் வைஸ் பிரின்சிபால் சென்னையில் அபிஷேயேட்டிங் பிரின்சிபால். இங்கிருந்து அவரை ஏன் டிரான்ஸ்பர் செய்யாமல் இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள்? அபிஷேயேட்டிங் என்று சொல்லி அந்தப் பொறுப்பில் இருப்பதாகவும், இந்தப் பொறுப்பிலும் இருப்பதாகவும் குழப்பம் நிலைமை ஏன்? 800 மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டிய சட்டக் கல்லூரியில் இந்த ஆண்டு 360 மாணவர்கள்தான் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். திடீரென்று அந்த எண்ணிக்கையைக் குறைக்க என்ன காரணம் என்று கேட்டால் குழப்பமாக நிலைமை இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். குழப்பம் என்று இல்லை. 360 ஆகக் குறைத்த இந்த ஆண்டு தான் மாணவர் தேர்வு எழுதும்போது கூட குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேர்வு எழுதும் இடத்திற்குள் சென்று எல்லோரும் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுதுங்கள் என்று தேர்வு எழுத ஒருவர் அங்கு செல்ல வேண்டியில்லாத ஒருவர் உள்ளே நுழைந்து கூச்சல் போட்டு குழப்பம் ஏற்படுத்தியது இந்த ஆண்டில்தான். அது பற்றிக் கல்லூரி முதல்வரால் விசாரிக்கப்பட்டாரா. நடவடிக்கை ஏதேனும் உண்டா? ஆகவே இப்படிப்பட்ட குழ்நிலைகளில் அதிக அக்கறையோடும் பொறுப்போடும் செயலாற்ற முன்வருங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

[1979 மார்ச் 29]

[நண்பகல் 12-00]

மாண்புமிகு திரு செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு

தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய சட்டப் பேரவையிலே வைக்கப் பட்டிருக்கிற கல்வி நிதி ஒதுக்கத்திற்கான அனுமதியைப் பெறுகின்ற இந்த நேரத்திலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையிலே இருக்கின்ற பல குறைபாடுகளை மீண்டும் இங்கே கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அவற்றை எல்லாம் கேட்கிற நேரத்திலே நான் இதே சட்ட மன்றத்திலே இரண்டாண்டுக்காலம் எதிர்க்கட்சியிலிருந்து பேசியபோது நானும்கூட அப்படிப்பட்ட குறைபாடுகளை எடுத்துக் கூறி இருக்கிறேன் என்பது இப்போதும் என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆகவே பல ஆண்டுக்காலமாக தேங்கிக் கிடக்கின்ற அந்தக் குறைபாடுகளையெல்லாம் இந்த அரசு, இந்த நிதி ஒதுக்கத்தின் மூலம் அந்த அளவிற்குக் குறைக்க முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதை நான் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன் தவிர குறைபாடுகளே இல்லை என்றோ அல்லது அவைகளை மறுக்க முயற்சி எடுக்கிறேன் என்றோ நிலைமை இருக்குமானால் நான் சரியான முறையிலே என்னுடைய கடமையை ஆற்றியிருக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாது.

பேராசிரியர் அவர்கள் இங்கே பேசுகின்றபோது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். 1969-70 ஆம் ஆண்டிலேயிருந்து மொத்த நிதியில், கல்வி நிதியொதுக்கம் வளர்ந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது, இறுதியாக இந்த ஆண்டு 209 கோடி ரூபாய் கேட்டு உங்களுடைய அனுமதிக்காக அந்தக் கோரிக்கை இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வளர்ந்து வருகிற தொகையை வைத்து உங்களிடத்திலே நான் அதைப் பாராட்டிப் பேச முடியாவிட்டாலும் வளர்ந்து வருகிற அந்தத் தொகை மொத்தத் தொகையில் எந்த அளவிற்கு இருக்கிறது, எத்தனை சத வீதம் இருக்கிறது என்பதை நான் பேராசிரியர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன். 1969-70 இல் ஏறத்தாழ 21 சத வீதமாக இருந்தது இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 25 சத வீதமாக உயர்ந்திருக்கிறது. மொத்த நிதி ஒதுக்கத்திலே ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த குறை மாறுபாடு, அந்தத் தன்மையிலே ஏற்பட்டு இருக்கிற மாறுபாடு தான் குவாலிட்டிவ் எஜுகேஷனாக இன்றைக்கு இருக்கிறது என்று நான் சொல்லவேண்டியானால் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் யாரும் மறுக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன். இந்த மாறுதல் எந்த அளவிற்குக் கல்வித் துறையைச் சீர்படுத்தும், இந்தத் துறையிலே இருக்கிற குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கும் அதன் மூலமாக நாட்டு மக்களுக்குச் சிறந்த முறையிலே பணியாற்றுகிறது என்பதை நான் இங்கே சொல்வதன் மூலமாக உங்களுக்கு நான்

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

தரும் விளக்கமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த 25 சதவீதம் என்பதை கல்வித் துறை மூலமாக இந்த சமுதாயத்திற்காக, மிகப் பெரிய காரியத்தை, மிகப் பெரிய நல்ல பலனைத் தருவதற்கான இந்த அரசினுடைய ஆர்வத்தின் வெளியீடாக மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்கள் பேசும்போது மிக முக்கியமான ஒரு குற்றச்சாட்டைக் குறிப்பிட்டார்கள். பத்தாவது வகுப்புப் படிக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு குறைந்து இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அது அவ்வளவு சரியில்லை என்று நான் அப்போதே மறுத்தேன். இருந்தாலும் ஒரு விளக்கத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1977-78 ஆம் ஆண்டிலே உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே படித்த மாணவர்களுடைய தொகை 18.3: 1978-79 ஆம் ஆண்டிலே படித்த மாணவர்களுடைய தொகை 17.97 இதைப் பார்க்கிற போது குறைவாக இருக்கிறது, ஆகவே பள்ளிக்கூடங்களிலே மாணவர்கள் வர வரக் குறைந்துகொண்டே போகிறார்களோ அல்லது பெற்றோர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவதில் அக்கறை காட்டவில்லையோ என்ற அச்சத்தை ஐயத்தை இங்கே தெரிவித்திருப்பது மட்டுமல்ல, வெளியேயும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே நான் ஒரு கருத்தைத் தெரிவிப்பதன் மூலமாக இந்த மன்றத்தின் மூலமாக உங்களுக்கும் வெளியில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் விளக்கிட விரும்புகிறேன். 1977-78 ஆம் ஆண்டிலே பத்தாம் வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்று ஒன்று இருந்தது. அதனுடைய தொடர்ச்சியாக 11-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்று ஒன்று இருந்தது. இப்போது அந்த 11-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. கிடையாது. 10-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தான் தற்போது இருக்கிறது, 8, 9, 10 ஆகிய மூன்று வகுப்பு மாணவர்களின் தொகையை எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்தான் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு இருக்கிறதா அல்லது வளர்ச்சி குன்றியிருக்கிறதா என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். 11-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துத் தேர்வு எழுதிய மாணவர்கள் தொகை ஏறத்தாழ இரண்டு லட்சம் என்று வைத்துக் கொண்டால் 10-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த மாணவர்களின் தொகை ஏறத்தாழ 15 லட்சத்திற்கு மேல் தான் இருக்க முடியும். 11வது வகுப்பையும் சேர்த்து அந்தக் கணக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 11-வது வகுப்பை கழித்து விட்டு—அதிலே 1.15 லட்சம்—அதை கழித்துவிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். 10-வது வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 16.62 லட்சம் வருகிறது 15 லட்சத்திற்கும் 16 லட்சத்திற்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

வளர்ந்து இருக்கிறது. அதிகமான மாணவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். டிராப் அவுட் குறைந்திருக்கிறது என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

அந்த அடிப்படையில் மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்களுக்கு இந்த விளக்கத்தை நான் தருவது அவர்களுக்குத் திருப்தி அளிக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அதற்கடுத்தபடியாக பல்வேறு கருத்துக்களைப் பற்றி இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளைப் பற்றி நிறைய கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். புகார்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறைகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக பதில் சொல்வதற்கான நேரம் இங்கே இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் சபையிலே ஏற்பட்டு விட்டதற்காக வருத்தப்பட்டாலும்கூட நான் பொதுவாகச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பி.யூ.சி. வகுப்பை நீங்கள் ஹையர் செகண்டரியாகச் சொல்லி உயர்நிலைப் பள்ளிக்குக் கொண்டு போய் இருக்கிறீர்கள். ஒரு இலட்சத்து 15 ஆயிரம் பேர் படிக்கிறார்கள். அதிலே 24,000 பேர்கள் தொழிற் கல்வி படிக்கிறார்கள்., மீதியுள்ள ஏறத்தாழ 90,000 பேர்களுக்காக இவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவில், இவ்வளவு கோடி ரூபாய் நஷ்டத்தில் இப்பொழுது அரசு இந்த முயற்சிகளை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமா என்ற கேள்வியைமதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்தை ஒரு சில மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் கொண்டிருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். அதற்கு நான் தர வரும்புகின்ற ஒரு விளக்கம் பி.யூ.சி. வகுப்பில் படிக்கின்ற அந்த மாணவர்களின் நிலை என்ன? 1963-64-ஆம் ஆண்டிலிருந்து அந்த நிலைமை இருக்கிறது. அப்படி பி.யூ.சி. படித்த மாணவர்களின் நிலை யாருக்கும் புரியாத இரகசியம் இல்லை. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துப் பாஸாகியிருப்பார்கள், அவர்கள் பி.யூ.சியில் சேர்ந்து இருப்பார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. யில் தமிழில் படித்திருப்பார்கள். பி.யூ.சியில் ஆங்கிலத்தில் படித்திருப்பார்கள். இன்னும் இதிலே இருக்கின்ற மோசமான நிலைமை என்னவென்றால், சரித்திரம் போன்ற புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் எஸ்.எஸ்.எல்.சியிலே தமிழிலே எதைப் படித்திருக்கிறார்களோ அதையேதான் ஆங்கிலத்தில் படித்திருப்பார்கள். ஆனால் இன்றைக்குக் கிராமத்திலே போய் பார்த்தால் பல மாணவர்களைச் சந்திக்கலாம். எது வரையில் படித்திருக்கிறீர்கள் என்று அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டால் பொதுவாக ஊருக்கு இரண்டு பேராவது இருப்பார்கள், நான் பி.யூ.சியில் பெயில் என்று இப்படிச் சொல்கிற மாணவர்களை சந்திக்காத கிராமங்களைத் தமிழ்நாட்டிலே பார்க்க முடியாது. ஒருவேளை பி.யூ.சி. வகுப்பு இல்லை என்றாலும்கூட அந்த மாண

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

வனைக் கேட்கின்ற நேரத்தில், நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்திருக்கிறேன் என்று நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கூறுகின்ற இளைஞர்களை, எதிர்காலத்திலே வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி குவக்கின்ற இளைஞர்களைப் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால் பி.யூ.சி. என்ற ஒரு வகுப்பை வைத்துவிட்டு, அவர்கள் தமிழிலே படித்ததை ஆங்கிலத்திலே சொல்லித் தந்து, அவர்கள் ஏற்கனவே வெற்றி பெற்ற விஷயத்திலேயே தோல்வியடையச் செய்து, தலை கவிழ்ந்து நடக்கின்ற மோசமான நிலையை ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களுக்கு உருவாக்கிய படிப்புதான் பி.யூ.சி. என்ற ஒரு படிப்பு.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் ஆனவர்கள்தான் பி.யூ.சி.யில் பெயில் ஆகிறார்களே தவிர, பி.யூ.சி.யில் பெயில் ஆனவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. யில் பெயில் ஆனவர்களாக இருக்க முடியாது. ஆகவே, அவன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் ஆனவன் என்று நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சொல்லலிக் கொள்ள முடியும். ஆகவே, எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட இரண்டு இலட்சத்து எட்டாயிரம் பேர் அல்லது இரண்டு இலட்சத்துப் பத்தாயிரம் பேர் பரீட்சைக்குச் செல்கிறார்கள் என்றாலும் ஒரு இலட்சத்து எழாயிரம் பேர் பாஸாகிறார்கள், ஒரு இலட்சத்து சொச்சம் பேர் பெயில் பெயில் என்று சொல்கிறார்கள். எனவே அது வேறு விஷயம். இங்கேயுள்ள பிரச்சனைகளிலே எந்த அளவிற்குக் கல்வியிலே மாணவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பலன் கிடைக்கிறது என்பதை வேறொரு வகையிலே தான் ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தலைவரவர்களே, நோயை இப்பொழுது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேனே தவிர, அதற்கான மருந்தைப் பற்றி இப்பொழுதுதான் நாள் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறேன். 1 இலட்சத்து 15,000 பேர் இன்றையதினம் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பி.யூ.சி.யிலே சேர்கின்ற மாணவர்களின் வயது என்ன, அவர்கள் பருவம் என்ன என்ற விஷயத்தில் கல்வித் துறையைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள் அதை “அடலசண்ட் பிரியட்” என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த முறையில் சொல்லித் தர வேண்டுமென்று ஆராய்கின்றபொழுது, கல்வ் நிபுணர்களின் கருத்து, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள்தான் அவர்களுக்குச் சொல்லித் தர வேண்டுமே தவிர மச்சிங் பயிற்சி பெறாதவர்கள், அவர்கள் எம்.ஏ. பட்டதாரிகளாக இருந்தாலும் சரி, எம்.எஸ்.சி. பட்டதாரிகளாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது வேறு சிறந்த அறிஞர்களாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் லெக்சர் செய்வதால் மட்டும் மாணவர்களுக்குச் சரியான வளர்ச்சியைத் தராது. ஆகவேதான் இந்தப் பிரிவுக் கல்வியை உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலேயே தர வேண்டும், அதிலும் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள்தான் தர வேண்டுமென்ற கருத்தின் அடிப்படைதான் இந்த மாறுதல் கொண்டு வரப் பட்டதற்கான காரணம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

இன்னும் தெளிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இத்தனை வயதுள்ள மாணவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கக் கூடிய நேரத்தில், 40 பேர், 30 பேர் உட்கார்ந்திருக்கக் கூடிய வகுப்பு அறைகளிலேதான் மல்லமுறையிலே அவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சியை முழுவதும் தர முடியுமே தவிர 100 பேர் உட்கார்ந்திருக்கக்கூடிய இடத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதன் மூலம் இளம் பருவ மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வியைத் கற்றுத் தர முடியாது என்பது கல்வி நிபுணர்களால் சொல்லப்படும் கருத்தாகும். அந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில்தான் அந்த வகுப்புகள் பள்ளிகளுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று கருதினோம். பிரீ-யூனிவர்டிடி என்று சொல்ல ஆரபித்ததே, என்றைக்கிருந்தாலும் அது போய்த் தீர வேண்டும். போய்த் தீர வேண்டுமென்பது கல்வி நிபுணர்களின் கருத்து. அது போயிருப்பதாலே மகிழ்ச்சி கொள்ளலாமே தவிர, அதிலே தவறு என்று நினைத்தால் அவர்களுடைய கருத்துக்களை மறுக்கிறோமா என்பதுதான் ஐயமாக இருக்கின்றது.

[பிற்பகல் 12-10]

நான் இன்னும் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், நாம் சமுதாயத்திலே சில நீதிகளைத் தர விரும்புகிறோம். மாண்புமிகு பேராசிரியராக இருந்தாலும், அல்லது இங்கே இருக்கிற மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும் ஒரு குறைபாட்டை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் கல்வியை எந்த அளவு இலவசமாகத் தந்தாலும், எந்த அளவு சலுகைகளைத் தந்தாலும், இன்ஜினீயரிங் கல்லூரி அட்மிஷனை எடுத்துக்கொண்டாலும், அல்லது மெடிக்கல் காலேஜ் அட்மிஷனை எடுத்துக்கொண்டாலும், அல்லது எம். ஏ., எம். எஸ். சி. போன்ற பட்ட மேல்படிப்புகளுக்கான அட்மிஷன்களை எடுத்துக்கொண்டாலும், நாம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு என்று வழங்குகிற அந்தச் சலுகைகள் கூட, அந்தச் சமுதாயங்களிலே மேல்தட்டிலே இருக்கிற, வளர்ந்திருக்கிற, பரம்பரை, பரம்பரையாக இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் போய்ச் சேருகிறதே தவிர, கிராமங்களிலே இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், கிராமங்களிலே இருக்கிற பிற்பட்டவர்களுக்கும் போய்ச் சேரவில்லை என்பதை நாம் இன்னமும் மறைத்துப் பயனில்லை. இன்றைக்கு இந்தக் கல்வி, அத்தகைய கிராமங்களில் இருக்கிறவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறது என்பதை நாம் நிரூபிப்போமானால், அதற்காக நிச்சயமாக இந்த மன்றத்திலே இருக்கிற அத்தனை உறுப்பினர்களும் நல்ல ஆதரவினைத் தருவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். பி. யூ. சிக்கு 80,000-க்கு மேற்பட்ட இடங்களை நாம் தந்தாலும், ஏறக்குறைய 70,000 பேர் தான் படிக்கிறார்கள். கல்லூரிப் படிப்புக் கவர்ச்சி மங்கி வருகிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்கு என்ன காரணம்? கல்லூரிகளில் பயிலும் மாணவர்களின் நிலை என்ன என்பது மக்களுக்குத் தெரியும். இன்றைக்கு பி. யூ. சி. யை அங்கேயிருந்து எடுத்துக்கொண்டதன் மூலமாக, இரண்டு வருஷப் படிப்பு கற்றுக்கொடுப்பதாகத்தான் மக்கள் நம்பு

[1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

கிரார்களே தவிர, 70,000, 75,000 பேர்கள் படிக்கின்ற படிப்பை இன்றைக்கு 1,15,000 பேர்கள் படிக்கிறார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் 188 கல்லூரிகளாக இருந்த நிலைமையை மாற்றி கிராமங்களுக்கும் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற நிலையில், 900-க்கு மேற்பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இந்த வகுப்புகளை ஆரம்பித்ததுதான்; அரசு செய்த காரியம்தான் இது. அதன் காரணமாக, இத்திட்டம் நிறைவேறியது என்பதை நான் அழுத்தத் திருத்தமாகச் சொல்ல வரும்புகிறேன். அப்படி 35,000 பேர்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்திருப்பார்களானால், அதிகமாக வந்திருப்பார்களானால், அவர்கள் வேறு மாறும் அல்ல; 15 மைல், 20 மைல் போய் கல்லூரியில் படிக்காதவர்கள், அல்லது கல்லூரிச் செலவை, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சாதாரண மக்கள், ஏழை மக்கள், மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள், பின்தங்கிய மக்கள், இப்படிப்பட்ட சமுதாயக் கீழ்த்தட்டிலே இருக்கக்கூடியவர்கள்—யாருக்காக, பாடுபட வேண்டுமென்று திராவிட இயக்கத்தை வலுவுள்ள இயக்கமாக ஆக்கியிருக்கிறோமோ—மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் அதில் ஆர்வம் இருக்கிறதென்று கருதுகிறேன்—அவர்களுக்காகத்தான் இந்த திட்டம். 35,000 மாணவர்கள் இந்நிலையில் அதிகமாக சேர்ந்திருக்கிறார்களென்றால் அது சாதாரண ஸ்ஷயம் அல்ல. இன்றைக்கு அவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, 11 வது வகுப்பில் படிக்கின்ற இந்த மாணவர்கள் அடுத்த ஆண்டு 12 வது வகுப்பிலும் சேர்ந்து படிக்கப்போகிறார்கள்.

பி.யூ.சி.யிலே முக்கால் பங்கு மாணவர்கள் ஆங்கில மீடியத்தில் படித்தார்கள். ஆங்கில மீடியத்தில், பி.யூ.சி. வகுப்புகளை 188 கல்லூரிகளிலே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதை மாற்றி, 912 பள்ளிகளிலே, தொழிற் கல்வியுடன் சேர்த்து சொல்லித் தரப்படுகிறது. பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் தமிழிலே படிக்கிறார்கள். சாதாரண குடும்பத்திலே வாழ்கிற மாணவன் அல்லது, கிராமத்திலே வாழ்கிற மாணவனுக்கு, இன்ஜினியரிங் கல்லூரியிலும், மெடிகல் கல்லூரியிலும் அவரவருக்கேற்ற வகையில், இடம் கிடைக்கவில்லையென்றால், அதற்குக் காரணம், ஆங்கில மீடியம்தான். ஏனென்றால், அதுதான் அவருக்கு தடையாக இருக்கிறது, அவருக்கு குறுக்கே இருந்தது இன்றைக்கு தமிழ் மீடியம் வைத்து, பரீட்சை நடத்தும்போது நிச்சயமாக, 10 மார்க்காவது, ஆங்கில மீடியத்தில் படிக்கின்ற மாணவன் வாங்கியதைவிட அதிகமாக வாங்கி, இன்ஜினியரிங், மெடிக்கல் போன்ற வகுப்புகளில் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அத்தகைய சமுதாய மாறுதலை அடுத்த ஆண்டு பார்க்கலாம். இந்தக் கல்வித் திட்டத்தின் மூலமாக அரசு பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கிற நீதியை, உங்களாலே தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இன்னும் ஓராண்டுகாலத்திலே கிடைக்க இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

தொழில் கல்வி என்று வருகிறபோது வேலைக்கு உத்தரவாதமும் தரவில்லை, படித்துவிட்டு வேலைக்குப் போய்த்தான் தீரவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்படவும் இல்லை. நான் சென்ற ஆண்டே சொல்லியிருக்கிறேன். ஹையர் செகன்டரி வகுப்பில், அந்தத் தொழில் கல்வி என்பது டெர்மினல் கோர்ஸ் அல்ல. டெர்மினல் கோர்ஸாகவும் இருக்கும். பிரபரேடரி கோர்ஸாகவும் இருக்கும். இரண்டு வகையிலும் நாம் அவர்களுக்கு அந்த உரிமையைத் தந்து இருக்கிறோம். இதற்குக் காரணத்தை எங்கேயும் தேடி அலைய வேண்டாம். நாம் இதை சமுதாயப் பிரச்சனையாகப் பார்க்கிறோம். இதுவரையில் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு தரப்பட்ட கல்வியின் தரத்தை சிந்தித்துப் பார்க்கிறோம். மதிப்பிற்குரிய இந்தியப் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய் கேட்ட ஒரே ஒரு கேள்வி இதுதான். படித்ததற்குப் பின்னால் அவன் நிலைமை என்ன வென்றால் அவனுக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு குடும்பத்திற்கு பாரமாக, சமுதாயத்திற்கு பாரமாக இருக்கின்றனர். ஒருவன் குடும்பத்திற்கு பாரமாக இல்லாமல், உதவிகரமாக இருப்பதற்காகத்தான் இப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் கொண்டு வரப்படுகின்றன. கல்வித் துறையில் இந்த குறைபாடு எவ்வளவு காலமாக இருந்து வருகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். நாங்கள் வந்த பிறகு ஏற்பட்ட குறைபாடு அல்ல. பல்லாண்டு காலமாக இருந்து வருவது இந்தக் கேள்வி. இந்தக் குறைவைப் போக்க நல்ல எண்ணத்தோடும், உண்மை உணர்வோடும் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைதான், அதன் விளைவுதான் ஹையர் செகன்டரி கல்வி. இன்று எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை எழுதுபவர்கள் 180,000 அல்லது அதற்கு மேல் என்று சொன்னால், அதிலே 50,000 பேர் பட்டப்படிப்பிற்குச் சென்றாலும்கூட, மீதி 1 இலட்சத்திற்கு மேல் இருப்பவர்கள் பாஸ் செய்தாலும், அல்லது தோல்வியுற்றாலும், அவர்கள் எந்த வேலைக்கும் தயாரா இல்லை. அவர்கள் 'எஜுகேட்டட் பட் அன் எம்பிளாயபிள்' என்கிற வகையில் சமுதாயத்திற்கு பாரமாக இயங்கி வருகிறார்கள். அவர்கள் படித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் வேலைக்கு பேசாக முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் எதிர் காலத்தில் சமுதாயம் தாங்கமுடியாது. ஆகவே தான் அதைச் சமுதாயப் பிரச்சனையாகக் கருதி, அந்த நிலைமையை மாற்றுவதுதான் கல்வித் துறையின் இப்போதைய நோக்கம்.

1979 மார்ச் 29]

திரு. கோ. இளங்கோவன் : தலைவர் அவர்களே, ப்ளஸ் 2 கல்வி பற்றி பாரதப் பிரதமர் என்ன கருத்து கொண்டு இருக்கிறார் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க இயலுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இந்தக் குழப்பமான நிலையை நான் சில பேரிடத்தில் கவனித்தேன். பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் 8 ப்ளஸ் 4 ப்ளஸ் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த 4 ப்ளஸ் என்பது என்ன? அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி 8-ம் வகுப்பு வரை கட்டாயக் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அதைத்தான் பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் வலியுறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்து இந்த அரசுக்கு ஏற்புடைய கருத்துத்தான். நாம் கட்டாயக் கல்வி 5-ம் வகுப்பு வரை என்று தற்போது வைத்து இருக்கிறோம். அதையே கட்டாயப்படுத்த முடியாத நிலையில் இருக்கிறது. பெற்றோர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் அதை நிறைவேற்ற முடியாது. பல்வேறு மாநிலங்களில் 8-வது வகுப்பு வரை தான் இலவசக் கல்வி வைத்து இருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இலவசக் கல்வி என்பது கட்டாயக் கல்வியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆகவே, அவர் சொல்வது ஒன்றும் முரணானது அல்ல. நாம் எதைச் செய்து கொண்டு இருக்கிறோமோ அதைத்தான் அவர் சொல்கிறார். தமிழ்நாட்டில் நாம் பி.யூ.சி. வரையில் இலவசக் கல்வி கொடுத்து இருக்கிறோம். எல்லா மாநிலங்களிலும் அந்த நிலை இல்லை. எல்லா மாநிலங்களிலும் அந்தமாதிரி சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று மசோதா கொண்டு வந்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதிலே முரண்பாடு இல்லை, நிறைய உடன்பாடுதான் இருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

தொழில் கல்வியை அவர்கள் தரவேண்டும் என்று சொல்லவே இல்லை. மாணவர்கள் மேலே படிக்க முடியவில்லை என்று சொல்கிற நேரத்தில், எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை என்ற நிலையை மாற்றி, எனக்கு ஏதாவது ஒரு தொழில் தெரியும் என்ற நம்பிக்கை அவர்கள் மனதில் வரவேண்டும், அவர்கள் சமுதாயத்திற்கு பயன்படும் முறையில் நம்பிக்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நாங்கள் கொண்டு வந்து இருக்கிறோம். 24,000 என்பது சாதாரண எண்ணிக்கையாக இருந்தாலும் கூட இந்திய அளவில் அதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது, மற்ற எல்லா மாநிலங்களிலும் உள்ளதைச் சேர்த்துப் பார்த்தாலும் இந்த அளவிற்கு இல்லை. தமிழ்நாட்டில் தொழில் கல்வி நல்ல முறையில் வளர்ந்து இருக்கிறது, வளர வேண்டும், வளர்ந்து பயன்தரும் என்பதில் நாம் அவனவரும் நம்பிக்கை கொண்டு எல்லோரும் சேர்ந்து முழு ஒத்துழைப்பையும் முயற்சியையும் தரவேண்டும். அதற்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நல்ல ஆதரவு தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. செ. அரங்கநாயகம் [1979 மார்ச் 29]

[பிற்பகல் 12-20]

ஆகவே, உயர் செகண்டரி பள்ளிக் கல்வியைக் கொண்டு வந்து, தமிழ் சமுதாயத்தில் ஏற்படக்கூடிய பல்வேறு மாறுதல்களை, நாம் எதை விரும்புகிறோமோ அதை நிறைவேற்றக் கூடிய நம்பிக்கையை இந்த நேரத்தில் கூறுவதின்மூலம் மேலும் உங்களுடைய ஒத்துழைப்பை, நல்லாதரவை அதற்குத் தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு பல்வேறு பிரச்சனைகள் இங்கே எழுப்பப்பட்ட போதிலும் அதற்கு அரசு எடுத்திருக்கிற முடிவுகள் அல்லது அறிவிப்புகள் சிலவற்றை இங்கே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு வகுப்பறை, ஆய்வுக்கூட வசதிகள் ரூ. 6.40 கோடி அளவில் செய்து கொடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசுப் பள்ளிகளில் அநேகமாக வருகிற கல்வி ஆண்டு தொடக்கத்திற்குள் இந்தக் கட்டடங்கள் கட்டி முடிக்கப்படும்.

இந்தப் பள்ளிகளுக்கு அறிவியல் தளவாடங்களும் இரண்டு கோடி ரூபாய் மதிப்பில் அளிக்கப்படும். இதற்காகத் தனி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தனியார் மற்றும் நகராட்சி மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு வகுப்பறை, ஆய்வுக்கூடம் முதலியவற்றிற்காக 40 விழுக்காடு அளவில் அரசு மானியமாக 1.75 கோடி ரூபாய் வழங்கப்படும்.

மேலும் எல்லா மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் நூலகப் புத்தகங்கள் 37 இலட்சம் ரூபாய் அளவில் அளிக்கப்படும்.

அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் உள்ள கட்டட வசதிகள், நூலக வசதிகள், ஆய்வுக் கூட வசதிகள் ஆகியவைபற்றி விரிவான கணக்கு எடுக்கப்படும். இதனடிப்படையில் வசதிகள் மிகக் குறைவாக உள்ள பள்ளிகளுக்கு உடனடியாக வசதிகள் செய்து தரவும் படிப்படியாக மற்ற எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் எல்லா வசதிகளும் கிடைக்குமாறு திட்டங்கள் வகுக்கவும் இயலும்.

பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கட்டடங்கள் இல்லை என்பதை நாங்கள் மறுக்கவில்லை. ஆனால், கட்டடங்கள் இல்லை என்பதை மறுக்காத அதே நேரத்தில் கடந்த காலத்தில் இருந்துவந்த நடைமுறைகளை அரசு ஆராய்ந்து பார்த்ததில் ஒரு கட்டடம் கூட இல்லாத பள்ளிகளும் தொடர்ந்து

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் நாம் அந்தப் பிரச்சனையை நியாயமான ரீதியில் அணுகவில்லை என்ற குறைபாடுதான். ஆகவே, இந்த அரசு எந்தவிதமான வேறுபாடும் காட்டாமல் பிரச்சனையை நியாயமான ரீதியில் அணுகி, ஒரு கட்டடம் கூட இல்லாத பள்ளிகளுக்கு முதல் வாய்ப்புத் தரும். அதன்பின் வசதிகள் குறைவாக இருக்கும் பள்ளிகளுக்கு உடனடியாக வசதிகள் செய்துதரும். பின்னர் படிப்படியாக எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கும் வகையில் திட்டம் வகுக்கும்.

நிரந்தர கட்டிடம் ஏதும் இல்லாத உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு உடனடியாக வரும் ஆண்டில் ஒரு நிரந்தர கட்டிட மேனும் கட்டித் தரும் திட்டம் செயல்படுத்தப்படும்.

உள்ளூரில் கிடைக்கும் வசதிகள், கட்டடப் பொருட்களையும் பயன்படுத்துவதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படும்.

கிராமங்களில் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு ஆங்காங்கே குடி இரக்க வசதிகள் செய்யும் வகையில் கிராமப்புற வீட்டு வசதித் திட்டங்களின் கீழ் கடன் வழங்க சிறப்பான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், கிராமப்புற வீட்டு வசதிக்காக செலவிடப்படும் தொகைகளும் வரும் ஆண்டில் அதிகப்படுத்தப்படும்.

நடுநிலைப் பள்ளிகளில் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்கள் பணி இடம் நிரந்தரமாகக் காலி ஏற்படும்போது அந்தப் பணியிடங்கள் கீழ்க்கண்ட வகையில் நிரப்பப்படும்.

(1) குறிப்பிட்ட நடுநிலைப்பள்ளி அல்லது அந்தப் பள்ளியை நடத்தும் நிர்வாகத்தில் உள்ள மற்ற பள்ளிகள் இவற்றில் பயிற்சி பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியர்களோ அல்லது முதல் நிலைத் தமிழ் ஆசிரியர்களோ இருந்தால் அவர்களில் பணி மூப்பு உடையவரை இந்தப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக நியமித்து அவருக்கு பட்டதாரி ஆசிரியர் ஊதியம் வழங்கப்படும். (ஆரவாரம்).

(2) பயிற்சி பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியர்களோ அல்லது முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்களோ நடுநிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியராக பணி புரிந்த அவர் இடைநிலை ஆசிரியர் ஊதியம் தற்போது பெற்று வந்தால் அவர்கள் அனைவருக்கும் 1—9—79 முதல் பட்டதாரி ஆசிரியர் ஊதியம் வழங்கப்படும் (ஆரவாரம்). இந்த முறையில் தற்போது தலைமை ஆசிரியராக இருப்பவர்கள் இவ்வாறு வருங்காலத்தில் பயிற்சி பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியராகவோ, முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியராகவோ தங்கள் தகுதி

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

யை உயர்த்திக் கொள்ளும்பொழுது ஆண்டுதோறும் செப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதி இவ்வாறு அவர்களின் பதவி பட்டதாரி ஆசிரியர் நிலைக்கு உயர்த்தப்படும்.

(3, நடுநிலைப் பள்ளியிலோ அல்லது அந்தப் பள்ளியின் நிர்வாகத்தின் கீழோ பயிற்சி பெற்ற பட்டதாரி ஆசிரியர் அல்லது முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர் அங்கு பணியில் இல்லாதபோது காலி ஆகும் நடுநிலைப்பள்ளி தலைமை ஆசிரியர் பணி இடத்தை முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்களைக் கொண்டு நிரப்பி அவருக்கு பட்டதாரி ஆசிரியர் ஊதியம் வழங்கப்படும்.

கடந்த பல ஆண்டுகளாக தமிழாசிரியர்கள் தங்களுக்கு பதவி உயர்வு தரவேண்டுமென்று கோரிக்கை வைத்து வருகிறார்கள். கடந்த பல்லாண்டு காலமாக அது ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆசிரியர் பெருமக்கள் அந்தக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி வருகின்றனர். இந்த நிலையில் உயர் தொடக்கப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியராக தமிழாசிரியர் வரலாம். வரவேண்டும் என்ற விருப்பத்தை இந்த முடிவின் மூலம் இந்த அரசு இன்றையதினம் அறிவிக்கிறது.

இந்த நேரத்தில் தமிழாசிரியர்களுக்கு ஒன்றாக கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு இந்தப் பொறுப்பைத் தருவதன் மூலம் உங்கள் கட்டுப்பாட்டில் படிக்கின்ற மாணவர்கள் ஒழுக்கம், நன்னடைத்தையில் சிறந்து, தமிழ் பண்பாடு மிக்கவர்களாக, இனப்பற்று மிக்கவராக, மொழிப்பற்று மிக்கவராக எதிர்காலத்தில் அவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு வந்தாலும் கல்லூரிக்கு வந்தாலும் சிறந்த மாணவர்களாக இருக்கக்கூடிய வகையில் அந்த மாணவர்கள் உங்களிடம் பயிற்சிப் பெறுவார்கள், நல்ல கல்வி பெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த அறிவிப்பைத் தெரிவிப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பள்ளி சாராக் கல்வி வருகிற ஆண்டில் இருந்து முறையாக பள்ளிக்குச் சென்று படிக்காத இளைஞர்களை நன்மைக்காக 8வது வகுப்பு நிலையில் பள்ளி இறுதிப் பொதுத் தேர்வு நடத்தப்படும். தேர்வு நடக்கும் மாதத்தில் முதல் தேதியன்று 14வது வயது முடிந்தவர்கள் இத்தேர்வு எழுதலாம். அவ்வாறு 14-வது வயது முடிந்தவர்கள் முறையான பள்ளிகளில் கீழ் வகுப்புகளுள் எதிலாவது படித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் விரும்பினால் அவர்களும் இத்தேர்வு எழுதலாம். இப்பொதுத் தேர்வு 1979 டிசம்பர் மாதம் முதல் நடைபெறும். இச்சலுகையினால் சமுதாயத்தின் நன்றத பிரிவினர் பள்ளிச் சாராக் கல்வி வசதிகளின் முழுப் பயன் எய்த இத்தேர்வு உதவும்.

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

இன்றைக்கு நாம் கட்டாயமாகக் கல்வியைச் சொல்லித் தர வேண்டுமென்று சொன்னாலும் பல்வேறு பொருளாதார காரணங்களினால் பள்ளிக்கு வந்து பள்ளிக் கல்வியை முறைப்படி படிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றவர்கள் இதனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நல்ல வாய்ப்புக்களை இதன் மூலமாகப் பெறுவ தற்குரிய வழியை நாம் இதன் மூலமாகத் தரக்கிறோம்.

அடுத்து பாட நூல் நிறுவனத்தைப் பொறுத்தவரையில் பள்ளிப் பாட நூல்கள் தயாரிப்பதில் தவறுகள் ஏதும் நிகழ் வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாடப் புத்தகங்கள் எழுதுகின்ற குழுக்களில் எந்த வகுப்பிற் காக எழுதப்படுகிறதோ, அந்த வகுப்பிற்கு பாடம் நடத்தும் சிறந்த ஆசிரியர் இடம் பெறுவர். தமிழ், ஆங்கிலம், வரலாறு போன்ற புத்தகங்கள் எழுதும் குழுக்களில் சிறுபான்மை வகுப்பி னரையும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். இங்கே பாடப் புத்தகங் களிலே சில குறைபாடுகள் இருப்பதாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் கள் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பள்ளிப் பாட நூல் புத்தகங்கள் இவ்வாண்டு தவக்கம் இல்லாமலும் தடங்கல் இல்லாமலும் எல்லா மாணவர்களுக்கும் உரிய காலத்தில் கிடைக் கும் வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. மலிவு விலைக் காகிதத்தால் செய்யப்பட்ட நோட்டுப் புத்தகங்கள் நல்ல முறை யில் மாணவர்களுக்கு கிடைக்கும் வண்ணம் தற்போதுள்ள முறை யின் மூலம் மாற்றி பாடநூல் நிறுவனத்தின் மூலம் கிடைக்கச் செய்வது பற்றிய குறிப்பொன்று அரசின் கவனத்தில் உள்ளது.

இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வத்தீப் போன்றவர் கள் பாட நூல் நிறுவனம் வெளியிட்ட பாடப் புத்தகங்களில் இஸ்லாமிய சமுதாயத்தைப் பற்றிய சில பாடங்கள் இடம் பெற் றது பற்றிய குறிப்பைச் சொன்னார்கள். நான் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கேற்றப்படி சில மாற்றங்கள் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் நபி கள் நாயகத்தைப் பற்றி மாணவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண் டியது அவசியம் என்ற காரணத்தால் அந்தப் பாடங்கள் இடம் பெற வேண்டும். அந்தமாதிரிப் பாடங்களை அமைக்கின்ற போது அதற்கான வகுப்பைச் சார்ந்த ஆசிரியர்கள் பெரிதும் இடம் பெறுவதில்லை என்ற மிகப் பெரிய குறைபாடு இன்றைய தினம் இருந்துகொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட பாடங்களை அமைக்கின்றபோது அந்தந்த வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வது என்று அரசு முடிவெடுத்து இனி அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் வராமல் பார்த்துக்கொள்ளும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்லூரிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர் களுடைய பிரச்சினை அரசினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. 1979-80 முதல் புகழுக வகுப்பு நீக்கப்படு வதால் கல்லூரி ஆசிரியர் எவரும் பாதிக்கப்பட்டதாபடி அரசு நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறது.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

கல்லூரி ஆசிரியர் மற்றும் ஆசிரியரல்லாதோர்க்குச் சலுகைகள் வழங்கி பிறப்பித்துள்ள ஆணைகளின் விவரம் வருமாறு:

தனியார் கல்லூரிகளில், முறை பிறழ்ந்து வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களை, நிர்வாகம் கல்வித் துறையின் ஆணைக்கு ஏற்ப திரும்ப பணியிலமர்த்தாவிட்டால், 'சம்பந்தப்பட்டவர்களின் இசைவுடன் அந்த ஆசிரியரை அவருடைய பணி பதவியோடு வேறொரு கல்லூரிக்கு மாற்ற கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநருக்கு அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளது.

கல்லூரிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் 1-4-1977 முதல் நகர ஈட்டுப்படி, வீட்டு வாடகைப்படி ஆகியவைகளை மூன்றாம் ஊதியக்குழு விகிதத்தில் பெறுவதற்கு ஆணை, வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதே சமயத்தில் பழய விகிதங்கள் அவர்களுக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் பட்சத்தில் தொடர்ந்து அந்த விகிதங்களைப் பெறவும் அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கல்லூரிக் கல்வித் துறையைச் சார்ந்த பிற துறைகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு பல்கலைக் கழக மானியக் குழு ஊதிய விகிதங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

1975-76 முதல் தமிழக கல்லூரிகளில் புலவர் படிப்பிற்குப் பதிலாக பி.லிட். பட்ட வகுப்புகள் துவக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பட்டப் படிப்பையும் மற்றும் இதற்குத் தேவையான கூடுதல் ஆசிரியர்களையும் அங்கீகரித்து மானியம் அளிக்க அரசு முடிவெடுத்துள்ளது.

தனியார் கல்லூரிகளில் ஐந்தாண்டு பணி நிறைவேய்திய சிற்றேவலர்கள் அந்தந்த மாவட்ட ஆட்சியர் நிர்ணயித்துள்ள ஊதிய விகிதங்களுக்குப் பதிலாக, கடைநிலை ஊழியருக்குச் சமமான ஊதிய விகிதங்களை 1-1-1979 முதல் பெற ஆணை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் விடுப்பு, ஓய்வூதியம், குடும்ப நல நிதி போன்ற வசதிகளை அவர்கள் பெறுவார்கள்.

[பிற்பகல் 12-30].

1979-80-ல் கோயம்புத்தூரில் ஒன்றும் திருச்சிராப்பள்ளியில் ஒன்றுமாக ஆக இரண்டு சட்டக் கல்லூரிகள் துவங்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. சட்டப் படிப்பில் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பு மதுரை சட்டக் கல்லூரியில் வருகிற ஆண்டிலிருந்து துவங்கப்படும். இந்த ஆண்டு சட்டக் கல்லூரியில் மாணவர்களின் சேர்க்கையின் எண்ணிக்கை குறைவானதற்குக் காரணம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே ஒரு சட்டக் கல்லூரி துவக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது படித்து வெளியேறுகின்ற மாணவர்களுக்கு போதிய வேலைவாய்ப்பு இல்லை என்ற அடிப்படையில், நிறைய பேர்கள் நாம் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறாம். மாறாக, நாட்டின் தேவைக்கேற்ப

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தி, எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு கோயம்புத்தூரிலும், திருச்சியிலும் சட்டக் கல்லூரி துவங்கும் என்றால், இங்கே வந்து படிக்க முடியாதவர்கள் அங்கே படிப்பதற்கு அது வாய்ப்பு தரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தன் விருப்ப ஓய்வு; 20 ஆண்டு பணி முடித்தவர்கள் தாங்கள் விரும்பினால் ஓய்வூதியத்துடன் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற அரசு ஊழியர்களுக்குத் தரப்பட்ட சலுகை தனியார் மற்றும் உள்ளாட்சி மன்றப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் போன்றவற்றில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஆசிரியர் அல்லாத பணியாளர்களுக்கும் பொருந்துமென தெளிவாக்கி ஆணை வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

அதேபோல், முதியோர் கல்வி. மைய அரசு பண உதவியுடன் வரும் ஆண்டில் 2,800 கிராமப்புற எழுத்தறிவிப்பு நிலையங்கள் செயல்படத் தொடங்கும். மேலும், 800 நிலையங்கள் தொடங்க மைய அரசின் அனுமதி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதேபோல் தனியார் நிறுவனங்களால் சுமார் 1,300 எழுத்தறிவிப்பு மையங்களும், தேசியப் பணிப் பிரிவிலுள்ள கல்லூரி மாணவர்களால் சுமார் 1,000 எழுத்தறிவிப்பு மையங்களும், நேரு இளைஞர் மையத்தால் சுமார் 800 எழுத்தறிவிப்பு மையங்களும் தொடங்கப் பெறும். இதை மைய அரசும் உணர்ந்திருக்கிறது. மாநில அரசும் உணர்ந்திருக்கிறது. எனவே இதன் மூலம் பல்வேறு திட்டங்களை முழுமையாக வெற்றி பெறச் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலே தான் இன்றைக்கு நாம் இந்தத் திட்டத்தை தொடங்குவதற்கு முன்வந்திருக்கிறோம்.

அடுத்து, தொழில் நுட்பக் கல்வி: பொறியியல் கல்லூரி விரிவுரையாளர்களுக்கும், கலைக் கல்லூரி பேராசிரியர்களுக்கும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதைப் போல ரூ. 700—40—1,100—50—1,300—ஈ.பி.—50—1,600 என்ற சம்பள விகிதத்தில் ரூ. 1,100 தொடக்க அடிப்படைச் சம்பளமாக 1974-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 1-ம் நாளில் நிர்ணயிக்கப்பட்டு பணப் பயன் 1977-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 1-ம் நாள் முதல் கொடுக்கப்படும். இதைப்பற்றி பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

அடுத்து, தமிழ் வளர்ச்சி; விதி விலக்களித்த இனங்களைத் தவிர, மற்ற இனங்களுக்கு அரசு அலுவலகங்களில் தமிழையே கையாள வேண்டும் என்பது அரசின் கொள்கை ஆகும். இதனைச் செயல்படுத்த கணக்கம் காட்டும் அதிகாரிகள் மீது தக்க ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க அரசு தயங்காது. இந்த தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதிலே யாருக்கும் மாறுபாடான கருத்து இருக்காது.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

டெல்லி மாநாட்டைப் பற்றி மாண்புமிகு பேராசிரியர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மாநாட்டிலே அதிகாரிகலந்து கொண்டார்கள். அங்கே சில சிபார்சுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த சிபார்சுகளை மாநில அரசு ஏற்றுக் கொள்ளலாம்; அல்லது ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாவதற்கு மாநில அரசுதான் முடிவெடுக்கும்; அதன்படி தான் செயல்படும் என்ற உறுதியினை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தொல்பொருள் ஆய்வு; ஏற்பளித்த நான்கு மாவட்ட தொல் பொருள் ஆய்வு அலுவலர்கள் மூலம் தொல் பொருள் ஆராய்ச்சித் துறை இதுகாறும் 200-க்கும் மேற்பட்ட பண்டைய ஓலைச்சுவடிகளை சேமித்துள்ளது. இவற்றை சுவடிகள் வைத்துள்ளவர்கள் இலவசமாக கொடுத்துள்ளனர். பலர் கொடுக்கவும் முன்வருகின்றனர். பொருள் கொடுத்து வாங்கவும் அரசு அனுமதி அளித்துள்ளது. சேமித்துள்ள சுவடிகளில் பல சித்த மருத்துவச் சுவடிகளாகும். 18-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தளவாய் முதலியார் குடும்பத்தினர் திருநெல்வேலி பகுதியில் கட்டிடங்கள் எழுப்பி கலைத் தொண்டு புரிந்ததைக் குறிக்கும் ஓலைச்சுவடி ஒன்றும், 18-ம் நூற்றாண்டு “கப்பல் இலக்கியம்” ஒன்றும் இவ்வாறு புதிதாகக் கிடைத்தவையாகும். இன்னும் பல இடங்களில் பண்டைய ஓலைச்சுவடிகள் இருப்பது பற்றி செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. மேலும் மேலும் சேமிக்கும்போது இதுவரை கண்டிராத சுவடிகள் கிடைக்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டுள்ளது.

இத்துறை இதுகாறும் பாண்டியர், பல்லவர், சோழர் காலத்தைச் சார்ந்த 130-க்கும் மேற்பட்ட சிலைகளை சேமித்துள்ளது. இதுபோல் 100-க்கும் மேற்பட்ட சிலைகளைக் கண்டு அவற்றை எடுத்துப் பாதுகாக்க பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இதனை இன்னும் விரிவுபடுத்துவதற்காக மேலும் 5 மாவட்டங்களில் மாவட்ட தொல் பொருள் ஆய்வு அலுவலர்களை நியமிக்க அரசு முடிவெடுத்துள்ளது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம்: உலக நாகரீகத்திற்கு தமிழர் நாகரீகம் முன்னோடியாக அமைந்து தன் பெரும் பங்களையும் பணியையும் ஆற்றியுள்ளது. தமிழர் பண்பாட்டின் பல்வேறு சிறப்பு கூறுகளை வெளிநாட்டினரும், உள்நாட்டினரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் செயல்பட தமிழ் பண்பாட்டு மையம் தோற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர் வாழ்வில் ஏறத்தாழ ஈராயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்க்கை மரபில் கையாளப் பெற்றுவரும் கருவிகள், இசை, நாட்டிய, நாடகத்துறை செய்திகள், வீர விளையாட்டுகள் முதலியவற்றை சித்தரிக்கும் நூல்கள், ஏடுகள், பண்டங்கள், போன்றவற்றை திரட்டி வெளிநாட்டினரும் கண்டு மகிழும் வண்ணம் நூலகம், கலை அரங்கம்

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

காட்சிக் கூடங்கள் முதலியவை ஏற்படுத்தப்படும். இம் முயற்சியில் சில அரிய நூல்களும், சுவடிகளும், ஏடுகளும், அருங்கலைப் பொருள்களும் தற்பொழுது திரட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பண்பாட்டினை பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் இலக்கியப் பாடல்கள் கொண்ட இசைத் தட்டுகள் வெளியிடவுள்ளது. மேலும் நாட்டுப் பாடல்கள் தொகுப்பு நூல்களை வெளியிடவும் திரைப்படத்துறை வாயிலாக தமிழர் பண்பாட்டை காணவும் வகை செய்யப்பட்டு வருகிறது. இம் மையத்தின் தொடக்க விழா அண்மையில் நடக்கவிருக்கிறது.

நூலகங்கள் : தகுந்த நூலக கட்டிடங்கள் உள்ள இடங்கள் போக சென்னை நகரில் உள்ள 150 வட்டங்களிலும் நூலகக் கட்டிடங்கள் நல்ல முறையில் அதற்கென தனியாக கட்டப்படும். இப்போது பல நூலகங்களும் வீடுகளிலும் அலுவலகங்களிலும் இருப்பதை மாற்றி தனியாக நூலகமாக இயங்குகின்ற அளவில் தனியாக வரைபடம் தயாரித்து, நூலகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற முறையின் அடிப்படையில் சென்னை நகரில் 150 வட்டங்களிலும் மாவட்ட நூலக நிறுவனத்தில் பணம் இருக்கின்ற அளவின் அடிப்படையில் அவற்றை பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்ற முறையைப்போல்—இதற்கும் பயன்படுத்தி—150 வட்டங்களிலும் நூலகக் கட்டிடங்கள் கட்டப்படும்.

அதோடு சேலம் நகரில், மாவட்ட மைய நூலகத்திற்கு நவீன வசதிகள் கொண்ட ரூபாய் 5 இலட்சம் மதிப்புள்ள கட்டிடம் கட்டப்படும்.

கல்லூரிக் கல்வி : தனியார் கல்லூரிகளில், கடைநிலை ஊழியர் தவிர மற்ற ஆசிரியரல்லாதோருக்கு முழு ஊதியத்துடன் 18 மாத மருத்துவ விடுப்பு வெகு விரைவில் வழங்க அரசு ஆணையிடும். அதேபோன்று கடை நிலை ஊழியர் மற்றும் அதற்குச் சமமான பணியிலிருப்போருக்கு—காவல்காரர், தோட்டக்காரர் போன்ற நபர்களுக்கு—6 மாத கால மருத்துவ விடுப்பு முழு ஊதியத்துடன் வழங்கவும், ஒப்புதல் அளிக்கவும் முடிவாகியுள்ளது என்கின்ற இந்த அறிவிப்புகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக பேராசிரியர் அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். கல்வி மாநிலப்பட்டியலில் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்த அரசும் அதற்கு உடன்பாடுதான் என்பதைத்தான் நாங்களும் தெரிவித்து வந்திருக்கின்றோம், மத்திய அரசும் இதற்கு உடன்பாடுதான். ஆனால், ஏன் இது மாநிலப்பட்டியலில் சேர்க்கப்படவில்லை, லோக் சபையில் மக்கள் சபையில் இதற்கான தீர்மானம் கொண்டுவந்து ராஜ்ய சபாவுக்கு கொண்டு செல்லுகின்ற நேரத்தில் இதற்கு போதிய ஆதரவு இல்லாததின் காரணமாக மறுபடியும் கல்வி பொதுப்பட்டியலில் இருக்க வேண்டிய நிலைமை இன்னும் இருந்துவருகிறது. இன்னும் இரண்டு மூன்று

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1979 மார்ச் 29]

ஆண்டுகளில் உறுப்பினர்களுடைய கருத்தில் மாறுதல் ஏற்படுமானால் அந்த நேரத்தில் கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் வரும். அதற்கான முயற்சியில் மாநில அரசும் மைய அரசும் ஈடுபடும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படியிருந்தால்தான் பல்வேறு பிரதேச தேவைகளையும் நாம் நிறைவேற்ற முடியும். கல்வி மாநிலப் பட்டியலில் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை இந்த அரசு ஏற்றுக்கொள்கிறது, இந்த மாமன்றமும் ஏற்றுக்கொள்கிறது என்று நம்புகிறேன். அதற்காக நாம் எடுக்கின்ற முயற்சி வெற்றிபெறும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கு. ரமணி : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது குறுக்கிட்டு கேட்கலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். அதாவது இடைநிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்கள் நியமனம் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். உயர்நிலைப்பள்ளிகள், இதற்கு மேல் உள்ள மேல்நிலை உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்ற பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றுகின்ற தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் இடைநிலை பள்ளிகளிலுள்ள தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பது போல் ஊதியமும், அந்தஸ்தும் அவர்களுக்கும் நிர்ணயித்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லையென்றால் அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? மேல்நிலைப்பள்ளி என்று வருவதால் ஏராளமான பொறுப்புகள் வருகின்றன என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும், ஆகவே இவர்களுக்கு துணையாக உதவி தலைமை ஆசிரியர்கள் நியமிக்கும் உத்தேசம் உண்டா? மேலும் கடைசியாக குறிப்பிட்டது, மத்திய அரசாங்கத்தின் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்து, கல்வி கண்கரண்டி லிஸ்டில் இருக்கவேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா? இப்படிப்பட்ட நிலைமையிருப்பதால் மாநில அரசு எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும், இது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

[பிற்பகல் 12-40.]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தலைவர் அவர்களே, மத்திய கல்வி அமைச்சர் அப்படிச் கருதவில்லை. அவர்கள் தான் மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார்கள். 45-வது திருத்த மசோதா ராஜ்ய சபாவிலே ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததன் காரணமாகத்தான் இந்த நிலை. மைய அரசிடமும், மாநில அரசிடமும் இப்படிப்பட்ட பட்டியல் இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தொற்றுமை இருக்கிறது. தலைமை ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், சாதாரணமாக உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்களாக வரவேண்டுமானால் பி. டி. படித்து, 5 ஆண்டுகள் பனியில் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு

1979 மார்ச் 29] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

முறை வைத்திருக்கிறோம். அதேபோல், மேல்நிலைப் பள்ளி ஒன்றிலே தலைமை ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு 2 ஆண்டுகள் அப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு தகுதி வைத்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு மட்டுமல்ல, நிரந்தரமாகவே அப்படி இருக்கிறது. எனவே, இந்த 2 ஆண்டுகள் தகுதிகள் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அந்தத் தகுதி ஏற்படுகின்றபோது, அவர்களுக்கு அந்தச் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். மேலும், ஒன்றை நான் விளக்க விரும்புகிறேன்.....

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் அதிக நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அமைச்சர் அவர்களை இரண்டே கேள்விகளுக்கு விளக்கம் தருமாறு கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (1) சட்டக் கல்லூரி அட்மிஷன் சம்மந்தமானது. சட்டக் கல்லூரிக்கு மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டு, தகுதி அடிப்படையிலே செலக்ட் செய்யப்பட்டு, மெயின் லிஸ்ட், வெயிட்டிங் லிஸ்ட் என்றெல்லாம் இருக்கிறது, இப்படி இருக்கும்போது இதையெல்லாம் மீறி கொல்லைப்புறம் வழியாக 9 பேர்கள் சட்டக் கல்லூரியிலே இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஒழுங்கீனமான முறைக்கு இப்படி நடந்துகொண்டதற்கு யார் காரணம் என்பதை தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். (2) சட்டக் கல்லூரி சம்மந்தமானது. சட்டக் கல்லூரியிலே இருக்கக்கூடிய முதல்வருக்கு, அதாவது டைரக்டர் ஆப் லீகல் ஸ்டடீஸ்க்கு பி.ஏ. வாக நியமிக்கப்படுவதற்கு சில விதிமுறைகள் வகுத்திருக்கிறார்கள். டிகிரி இருக்கவேண்டும்; அல்லது பி.டி. படித்திருக்க வேண்டும்; எஜுகேஷன் சர்வீசிலே இருக்கவேண்டும்; அக்கவுண்ட் டெஸ்ட் பார் சப்பாடினேட் ஆபீசர்ஸ் பாஸ் செய்திருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால், இந்த பி.ஏ. போஸ்டுக்கு 5 பேர்கள் விண்ணப்பம் செய்திருக்கிறார்கள். ஒருவர் ஓம்; அடுத்து ராமலிங்கம், சுந்தர் சிங், இன்னும் கலைவாணன் என்றெல்லாம் இதிலே ஓம் என்பவர் பி.ஏ., பி.எல்., பாஸ் செய்திருக்கிறார். அவருக்கு அந்தத் தகுதியிருக்கிறது. ஆனால், இந்தத் தகுதியையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, செகரடேரியட்டில் இருக்கும் செக்ஷன் ஆபீசர் ஒருவரை அதாவது ஈ. கே. கலைவாணன் என்பவரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இது எப்படி நடந்தது?*

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : * என்று சொல்கிறீர்கள். அதை அனுமதிக்க முடியாது. சபைக்குறிப்பேட்டிலே இருந்து நீக்கிவிடும்படி உத்தரவிடுகிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பி.ஏ., டு லா காலேஜ் அதாவது டைரக்டர் ஆப் லீகல் ஸ்டடீஸ் பற்றி எனக்கு வந்துள்ள

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக் கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[திரு. அ. ரகுமான்கான்] [1979 மார்ச் 29]

தகவல்களைச் சொல்கிறேன். இதிலே சர்வீஸ் கமிஷன் இப்படி செகரட்டேரியட் செக்ஷன் ஆபீசரை பீ.ஏ. வாகப் போடக்கூடாது என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் முதலில் சொல்லியதையேதான் சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிப் பேசவேண்டியதில்லை. * என்று தாங்கள் யாரைச் சொல்லுகிறீர்கள்?

திரு. அ. ரகுமான்கான்: *

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: குற்றச் சாட்டுகளாகச் சொல்வதாக இருந்தால், தாங்கள் முதலிலேயே எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். அப்போது தான், அந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியும். தயவுசெய்து என் அனுமதி இல்லாமல் இப்படிப் பேசுவதற்கு நான் அனுமதிக்க முடியாது. உட்காருங்கள். திடீரென்று குற்றச்சாட்டுக்களைச் சொன்னால், எப்படி அமைச்சர் விளக்கம் சொல்ல முடியும்.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: இப்படி ஊழல் நடந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அனுமதியில்லாமல் பேசுகிறீர்கள். தயவுசெய்து உட்காருங்கள். * சம்பந்தமாக சொன்னவைகளை சபைக் குறிப்பிலே இருந்து நீக்கும்படி உத்தர விடுகிறேன். பத்திரிக்கைகளிலும் வரக்கூடாது.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தலைவர் அவர்களே, ஒழுங்கான குற்றச்சாட்டுகளாக இருந்து, என் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், முறையாக விசாரணை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். யாரும் விதிநியதிகளுக்குப் புறம்பாக நியமிக்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THIRU A. RAHMAN KHAN; I request the Hon. Deputy Speaker to allow me to speak. The Hon. Minister is misleading the House. I raise a matter of privilege. I am raising a privilege matter.

* மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

1979 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பிரிவிலேஜ் என்றால் எழுதிக் கொடுங்கள். இப்போது உட்காருங்கள்.

THIRU A. RAHMAN KHAN : Then O.K.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக இந்த சட்ட மன்றத்தில் சில மரபுகள் இருக்கின்றன. சில பிரச்சினைகள் எழுப்பப்படுகின்றபோது, அமைச்சர்கள் தங்களிடம் இருக்கின்ற தகவல்களைத் தருகிறார்கள். அமைச்சர்கள் தருகின்ற பதிவை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் மரபு. ஒவ்வொரு பதிலுக்கும், அது சரியில்லை, இது சரியில்லை, ஆகவே உரிமைப் பிரச்சனை என்று சொன்னால், மன்றத்தை எப்படி நடத்துவது? நீங்கள் தான் இதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உரிமைப் பிரச்சினை என்று சொன்னவுடனே உரிமைப் பிரச்சினையாகி விடாது. கான்பிளிக்டிங் விசூஸ் இருந்தால் ஏதாவது தவறாக இருக்குமானால் எழுதிக் கொடுத்த பிறகு அதிலே உரிமைப் பிரச்சினை இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பார்த்து பின்னால் நிச்சயமாக அறிவிக்கப்படும்.

திரு. க. அன்பழகன் : அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளிக்கும் போது பள்ளிகளிலே அரசு உதவி பெற்று பணியாற்றுகிற கண்டின் ஜென்ட் ஸ்டாபுக்கு ஆறு மாத காலம் விடுமுறை அளிப்பது பற்றியும் அந்த அடிப்படையில் ஊதியம் பெற உரிமை அளிப்பது பற்றியும் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் மாதம் 18 ரூபாய் மட்டும் சம்பளம் பெற்று 1,500 பேர் வேலை பார்ப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். வெறும் 18 ரூபாய் என்றால் அதை மாற்ற வேண்டும். அதைப் பற்றிப் பரிசீலித்திருக்கிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இங்கே தெரிவித்தது தவிர வேறு ஏதாவது இருக்குமானால் நிச்சயமாகப் பரிசீலிக்கிறேன்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணன் : கல்வியில் அக்கறை கொள்ள வேண்டியவர்கள் மாணவர்கள். கல்லூரிக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள சிண்டிகேட், செனட் ஆகியவற்றில் மாணவர்கள் அங்கம் வகிக்க வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று கோரிக்கை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன்.

[திரு. ரா. கிருஷ்ணன்] [1979 மார்ச் 29]

மேல்நிலைக் கல்விக் கூடத்தில் அசிஸ்டெண்ட் ஹெட்மாஸ்டர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். மாநிலக் கல்விக் குழு எந்த அடிப்படையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாநிலக் கல்வி ஆலோசனைக் குழு என்று ஒன்று போடப்பட்டு அதிலே எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் போட்டிருக்கிறார்கள். பொதுவாகக் கல்வி போன்ற பிரச்சினைகளில் இங்கு நீண்ட நேரம் விளக்கமாகப் பேச முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படுகிற காரணத்தால் அவற்றைப் பற்றித் தெளிவாகக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறி எடுக்கப்படுகிற முடிவுகளுக்கு எல்லோரும் ஆதரவு தந்து ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுமென்ற முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது சிறப்பாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்ன யோசனைகள் நிச்சயமாக கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

திரு. கோ. இளங்கோவன் : பாலிடெக்னிக் ஆசிரியர்கள் கலைக் கல்லூரி ஆசிரியர்களைப் போல் ஊதியம் பெற்று வந்தார்கள். இப்போது ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதாகச் சொல்லப் படுகிறது. அதைக் களைய அரசு முன் வருமா? தமிழிசை ஆராய்ச்சிப் பிரிவு ஒன்றை தமிழகத்தில் தொடங்க வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதற்கு அரசு ஆவன செய்யுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் யோசனைகளைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

திருவாளர்கள் கோ. இளங்கோவன், ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன், கு. ரமணி, ஜே. ஜேம்ஸ், சேலம் மு. ஆறுமுகம் ஆகியோரின் வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப்பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றன.

திரு. செ. சிவசாமி : அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பெற்றதாகக் கருதப்பெற்றது.

1979 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

“ மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 208,53,13,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று நிறைவேற்றப்பெற்று, கோரிய தொகை வழங்கப்பெற்றது.

(ஆ) கோரிக்கை எண் 20—வேளாண்மை.

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் ,

மானியக் கோரிக்கை எண். 20—வேளாண்மை என்ற தலைப்பின்கீழ், ரூ. 44,04,65,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

[புறப்பகல் 12-50]

திரு. சு. பாலன் : தலைவர் அவர்களே, விவசாயக் குடும்பத்தில் பட்டம் பெற்ற படித்த மாணவர்களை வெளிநாடு செல்ல சர்க்கார் செலவில் உதவி செய்வது பற்றி விவாதிக்க—

“ மானியக் கோரிக்கை எண் 20—வேளாண்மை என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 44,04,65,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும் ” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் : தலைவர் அவர்களே, நெல் விலை அதிகரிக்கவும், பணப்பயிர்களுக்குக் கட்டுப்படடியான விலைகளை நிர்ணயிக்கவும் ஆவன செய்யவேண்டுமென்பது பற்றி விவாதிக்க—

மானியக் கோரிக்கை எண் 20— வேளாண்மை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 44,04,65,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. வி. கே. கோதண்டராமன் : தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யும் உணவுப் பொருளில் 25 சதவீதம் உற்பத்தி செய்யும் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் பாசன வசதி செய்யாததால், விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டு வருவதைப்பற்றி விவாதிக்க—

“ மானியக்கோரிக்கை எண் 20—வேளாண்மை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 44,04,65,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

[1979 மார்ச் 29]

THIRU J. JAMES : Sir, to discuss the necessity for starting Agricultural College at Udayagiriam in Kanyakumari District, I move—

“That the allotment of Rs. 44,04,65,000 under Demand No. 20 Agriculture be reduced by Rs. 100”.

திரு. செ. சிவசாமி இருக்கையில் இல்லாததால் அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் முன்மொழியப்பெறவில்லை.

திரு. சேலம் மு. ஆறுமுகம் : தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண் 20—வேளாண்மை என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 44,04,65,000—இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

THIRU P. CHANDRAN: Sir, to discuss the need to establish Agricultural demonstration field in taluk level, I move—

“that the allotment of Rs. 44,04,65,000 under Demand No. 20 Agriculture be reduced by Rs. 100.”

கோரிக்கை எண் 36—பாசனம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :

‘மானியக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 22,56,83,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்’.

திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம் : தலைவர் அவர்களே, 100 ஏக்கருக்குக் கீழ் பாசனமுள்ள ஏரிகளின் வரத்துக் கால்வாய்களையும் அரசு மாண்டத்திலேயே அக்கால்வாய்களை செப்பனிட நிதி ஒதுக்கீடு செய்யக் கோரி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 22,56,83,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

திரு. சி. பழனிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, பெத்த நாயக்கன் பாளையம் ஒன்றியத்திலுள்ள உமையாள்புரம், ஆரிய பாளையம் ஆகிய ஏரிகளுக்கு வஷ்முட்ட நதியிலிருந்து புதிய நீர்ப்பாசன கால்வாய் வெட்டிக் கொடுப்பது பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 22,56,83,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

1979 மார்ச் 29]

திரு. ரா. வெங்கிடுசாமி என்கிற் வெங்கிடு : தலைவர் அவர்களே, கோவை தாலுக்கா, கானப்பட்டி கிராமத்தில், குட்டைக்குத் தண்ணீர் வந்து சேர தடுப்பு அணையை விரிவுபடுத்தி, வாய்க்காலை பெரிதாக்கிப் போதிய தண்ணீர் குளத்திற்கு வர நடவடிக்கை எடுப்பது பற்றி விவாதிக்க.—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 22,56,83,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. அ. சுவாமிதாஸ் : தலைவர் அவர்களே, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் மாம்பழத் துறை அணையை பெரிய அணையாகக் கட்டுவதற்கு அரசு திட்டமிடாதது குறித்து விவாதிக்க—

“மாயனிக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 22,56,83,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சிவசாமி அவர்கள் இருக்கையில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் முன்மொழியப்பெறவில்லை.

திரு. சேலம் மு. ஆறுமுகம் : தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 36—பாசனம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 22,56,83,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU P. CHANDRAN : Sir to discuss the need to conduct special repairs to Panchayat Union tanks in flood affected areas. I move—

“That the allotment of Rs. 22,56,83,000 under Demand 36—Irrigation be reduced by Rs. 100/”-

கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு.

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

“மானியக் கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 11,12,11,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெறவேண்டும்,,.

[1979 மார்ச் 29]

திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம் : தலைவர் அவர்களே, விவசாயிகளின் ஒன்பது அம்சக் கோரிக்கையைப்பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண். 50 —வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 11,12,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் : தலைவர் அவர்களே, தென்னை, வாழை, கரும்பு, பழத்தோட்டம் ஆகியவைகளின் ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகள் அதிகப்படுத்தவும், பெருக்கவுமான விஷயங்கள் குறித்து விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 11,12,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சி. கோவிந்தராசன் : தலைவர் அவர்களே, கடலூர் வட்டம் சென்னப்பநாயக்கன் பாளையத்திலுள்ள ஏரியை வெட்டி ஆழப்படுத்திப் பாசனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வது பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 11,12,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. பொ. விஜயராகவன் : தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 11,12,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. செ. சிவசாமீ : அவர்கள் இருக்கையில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் முன்மொழியப்பெறவில்லை.

திரு. சேலம் மு. ஆறுமுகம் : தலைவர் அவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக்கோரிக்கை எண். 50—வேளாண்மை குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 11,12,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

1979 மார்ச் 29]

கோரிக்கை எண். 52—பாசனம் குறித்த மூலதனச் செலவு.

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத் தை முன்மொழிகிறேன்.

‘மானியக்கோரிக்கை எண் 52—பாசனம் குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 31,46,20,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெறவேண்டும்’.

திரு. என். கிட்டப்பா : தலைவர் அவர்களே, சிறுபாசன ஏரிகளுக்கு மழை நீரைக் கொண்டு செல்லும் எல்லாவரத்துக் கால்வாய்களையும் மேம்படுத்த வேண்டும், புதுப்பிக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த—

‘மானியக் கோரிக்கை எண் 52—பாசனம் குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 31,46,20,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சி. பழனிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, தொடர்ந்து வறட்சி நிலவி வரும் ஆத்தூர் தாலுகாவில் நீர் பாசனப் பெருந் திட்டம் (Master Plan) ஒன்றை செயல்படுத்தாமல் தாமதிப்பது பற்றி விவாதிக்க—

‘மானியக் கோரிக்கை எண் 52—பாசனம் குறித்த மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 31,46,20,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்’ என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU J. JAMES : Sir, to discuss the necessity to execute the Neyyar left bank extension channel scheme in Kanyakumari District to serve both for drinking water purpose and irrigation purpose in the Villages of Arunana, Chitharal, Villamkode, Thickurichy etc., I move—

‘That the allotment of Rs. 31,46,20,000 under Demand No. 52. Capital Outlay on Irrigation be reduced by Rs. 100/-

திரு. சேலம் மு. ஆறுமுகம் : தலைவரவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 52—பாசனம் குறித்த மூல தனச் செலவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 31,46,20,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் அவைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்படுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள்.

[1979 மார்ச் 29]

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கைகளின் பேரில் நான் ஆற்ற வேண்டிய உரை * அச்சிட்டு அவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அவர்களுக்கும் அவை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனை நான் படித்ததாக அவைக் குறிப்பில் ஏற்றுக்கொண்டு* மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய மேலான கருத்துக்களைச் சொன்னால் அவைகளையெல்லாம் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சூத்தகுடி ச. சண்முகம் : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, வேளாண்மைத் துறை மானியத்தைப்பற்றி விவாதிக்கிறபொழுது அநேகமாக எல்லோருக்கும் பசியெடுக்கிற நேரம். விவசாயப் பெருமக்களே இன்றைக்குப் பசியோடு இருக்கிற நேரத்திலே தான் இந்த வாதத்தை நான் தொடங்கி வைக்க விரும்புகிறேன். ஏனென்று சொன்னால், விவசாயத்திலே வேளாண்மைத்துறையும், பாசனத்துறையும் இணைந்து நடக்கிற விவாதம் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் கீழ் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே வேளாண்மைத்துறை தனியாகவும், பாசனத் துறை தனியாகவும் வாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

வேளாண்மைத் துறையைப் பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம், வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே கடந்த ஆண்டு ஒதுக்கிய தொகையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பெரிய அளவில் வேறுபாடு இல்லை என்பதை அமைச்சரவர்களும் அறிவார்கள். இந்த அவையும் அறியும் என்பதை உங்களுக்கு எடுத்துகாட்ட விரும்புகிறேன். உழவு முக்கியமானது என்று பேசாத அரசியல் கட்சிகள் இல்லை. இருப்பினும் கூட வேளாண்மைத் துறைக்குப் போதிய நிதி ஒதுக்கப்படவில்லை என்பதை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

குற்றச்சாட்டு என்று வாயால் சொல்வது மட்டுமல்ல, நடைமுறையிலே பெரிய அளவிற்கு ஒதுக்கப்படவில்லை என்பது இவர்களுடைய வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தாலே தெரியும். போன ஆண்டு 52 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இன்றைக்கு 55 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி 3 கோடி ரூபாய் அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வரவு-செலவுத் திட்டம் ஏறக்குறைய 849 கோடி ரூபாய்.

அதுபோல நீர்பாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட, 3 கோடி, 4 கோடி ரூபாய்தான் அதிகமாக ஆக்கியிருக்கிறார்களே தவிர பெரிய அளவில் நீர்பாசனத்திற்காக ஒதுக்கவில்லை. இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொகையைக் கடந்த ஆண்டு

[*608—672ம் பக்கங்களில் இணைப்பு I, II ஆக அச்சிடப் பெற்றனது].

1979 மார்ச் 29] [திரு. சுத்தக்குடி ச. சண்முகம்]

நிதிநிலையோடு ஒப்பிட்டால் 2 கோடி 3 கோடி ரூபாய்தான் அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, அதிகமான அளவிற்கு இந்த ஆண்டு விவசாயத் துறைக்கு ஒதுக்கப்படவில்லை என்று இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், உங்களுக்குத் தெரியும், விவசாயிகள் அதிகமானவர்கள், கொள்கைக், குறிப்பில், விளக்கக் குறிப்பில் சொல்லும்போது தமிழ்நாடு விவசாயப் பொருளாதாரத்தையே நம்பி இருக்கிறது என்ற கருத்து சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறு விவசாயப் பொருளாதாரத்தையே நம்பியிருக்கின்ற தமிழ்நாட்டிற்கு இந்த விவசாயத் துறைக்கு அதிகமான பணத்தைக் கொடுக்காததற்கான காரணங்கள் என்ன வென்பதை அமைச்சரவர்கள் கட்டாயமாகப் பதிலில் சொல்ல வேண்டும். உழவின் சிறப்பு பற்றி நாம் மேடைகளிலே பேசுகிறோம். வள்ளுவனாக இருக்கலாம். கம்பனாக இருக்கலாம், ஆனால் உழவுத் தொழில் இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே நடக்காது என்பது நாம் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மையாகும். அப்படியானால் இதைச் சீரமைக்க, இதை ஒழுங்குபடுத்த ஏன் மேலும் பணத்தை ஒதுக்க முடியவில்லை என்ற காரணத்தைப் பதில் சொல்லும்பொழுது சொல்லுங்கள்.

இருந்தாலும்கூட, இன்றைக்குப் பிரதானமாக நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டு வர வேண்டும். இந்த நாட்டின் விவசாயத் திற்கு நீர்ப் பாசனத்திற்குப் பிரதான முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால் பாசனத்தையும் வேளாண்மையோடு சேர்த்திருக்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்த்துக் கொண்டதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் பாசனத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை தமிழ்நாட்டிலே எந்த அளவிற்குச் செலவழிக்கப்படுகிறது, எந்த அளவிற்கு எங்கெங்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். காவிரி நீர்ப் பிரச்னை சம்பந்தமாக இதில் இப்பொழுது நான் பேச விரும்பவில்லை. தனியாக அதைப்பற்றி வாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் பின் தங்கிய பகுதிகளுக்கு, தண்ணீர் இல்லாத இடங்களுக்கு என்ன முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. போன ஆண்டு பேசியதற்குப் பதிலாக, இந்த ஆண்டு கீழ் ஊற்றுக்களை, நீர் ஊற்றுக்களைக் கண்டு பிடிக்க அதிக நிதி ஒதுக்காதது மட்டுமல்ல, இராமநாதபுரம் மாவட்டம் போன்ற இடங்களில் போன ஆண்டு 400 கிணறுகள் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது 100 என்றுதான் அங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

[பிற்பகல் 1-00]

ஆகவே. விவசாயத் துறையிலே நீர்ப்பாசனம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்று சொன்னால் நீர்ப்பாசனத்திற்கு இந்த அரசு எடுத்திருக்கக்கூடிய முயற்சி இருக்கிறதே அது மிகக் குறைவானது. அதற்கு வேண்டிய நிதி இதிலே இல்லையென்பதை எங்கள் கட்சியின் சார்பாக நான் கூறிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கூத்தகுடி ச. சண்முகம்]

[1979 மார்ச் 29]

நீர்ப்பாசனத்தைப் பற்றி பல்வேறு குறிப்புகள் இருந்தாலும் எங்களது புதுக்கோட்டை மாவட்டம் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் சம்பந்தமாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தஞ்சாவூரிலே தண்ணீர் வருகிறது. அந்தத் தண்ணீருக்காக, காவரிக்காக, போராடுகிறோம். ஆனால், புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களிலே, தமிழ் நாட்டிலே மொத்தமாக எடுத்துக் கொண்டால், குளங்கள், ஏரிகள் அதிகம். அந்தக் குளங்கள், ஏரிகள் இவைகளையெல்லாம் நிரந்தரமாக ஆழப்படுத்துகிற முறையில்லாமல், அதாவது கல்வெர்ட்டு கட்டி, மண் போடுவது, தண்ணீர் வீணாகப் போகாமல், அப்படி என்ன ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறேன். ஆண்டுதோறும் கண்மாய்கள் வெட்டுகிறோம், குளங்களை ஆழப்படுத்துகிறோம் என்ற பெயரில், ஏராளமான கண்மாய்களைத் திரும்பவும் வெட்டக் கொடுத்து, மீண்டும், மீண்டும், கான்ட்ராக்ட் கொடுத்து, அரசாங்கப் பணம் செலவழிகிறதே தவிர, அவைகளை நிரந்தரமாக ஆழப்படுத்த என்ன திட்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, முதுகுளத்தூர் தாலுக்காவிலே, 100 கிணறுகள் தோண்டப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர, குளங்கள் அதிகம் இருக்கிற காரணத்தால் நீருற்றுக்கள் அதிகம். அதனால், அங்கே, தண்ணீர் தேங்குகிறது. தண்ணீர் தேங்குகிற இடத்தில் குழாய் கிணறுகள் வெட்டினால்தான் தண்ணீர் கிடைக்கும். விஞ்ஞான ரீதியாகப் பார்த்தாலும் அதுதான் சரி. எங்கே தண்ணீர் தேங்குகிறதோ அந்த இடங்களிலே குழாய்க் கிணறுகளை அதிகப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, விஞ்ஞான ரீதியிலே செய்வதற்குப் பதிலாக, வேறு இடங்களிலே அதிகமாக்கியிருக்கிறீர்கள். ஆக, கிணறுகள் தோண்டப்படும் என்று திட்டம் இடுவதிலே கூட, ஒரு விஞ்ஞானப் பார்வை கிடையாது. எங்கே நீர்த்தேக்கம் இருக்கிறதோ, அங்கே குளங்கள் வெட்டும் முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த ஊனத்தை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை]

தண்ணீருக்கு, பாசனத்திற்குத் தேவையான தண்ணீருக்கு உத்தரவாதத்தை ஏற்படுத்தாமல் நிச்சயமாக நாம் விவசாயத்திலே பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியாது, தற்பொழுது தண்ணீர் இருக்கிறது, நெல் அதிகம் விளைந்திருக்கிறது என்பதிலே நீங்கள் மகிழ்ச்சி அடையலாம், அமைச்சர் நிச்சயம் ஒன்றைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததிலிருந்து வெள்ளமும் புயலும் வந்தாலும் கூட, மழை பெய்தது சேதாரம் இருந்தாலும், கூட, தண்ணீருக்கு உத்தரவாதம் இருந்தது, ஆகவே, இப்பொழுதுள்ள விளைச்சல், இயற்கையாகப் பெய்த மழையால் தானே தவிர, உங்களுடைய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தால் அல்ல என்பதைப் புரிந்துகொண்டால் தான் நல்லது. கடுமையான வறட்சி வந்தபொழுது நீர்ப்பாசனத்திற்கு திட்டம் இல்லாத நிலையில் கடந்த ஆட்சிக்காலம் தொல்லைக்கு ஆளானது. 3 ஆண்டுக்காலம்

1979 மார்ச் 29] [திரு.கூத்தக்குடி ச. சண்முகம்]

நெல் விலை உயர்ந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். புயல் வெள்ளம், மழை ஓரளவு சிரமத்தைக் கொடுத்தாலும், தெளிவாக தண்ணீர் கிடைத்தது. ஆகவே, இரண்டு ஆண்டுக்கால அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு, நீர்ப்பாசன முக்கியத்துவத்தைக் குறைப்பீர்களானால், எதிர் காலத்தில், நிச்சயமாக உணவுப் பற்றாக் குறையால், அரிசி விலை உயர்வால், அரசுக்கு எவ்வளவு சிரமம் ஏற்படும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசுகள் அதனால்தான் மாறியிருக்கின்றன என்பது கடந்த கால வரலாறுகள். அது, பக்தவத்சலம் காலமாக இருக்கலாம், கருணாநிதி காலமாக இருக்கலாம், நீர் எங்கே யெல்லாம் இருக்கிறதோ அதை வெளிக் கொண்டு வரக் கூடிய முறையிலே அரசு முயற்சிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்துகிறேன்.

நீர்ப்பாசனத்திற்கு அடுத்த முக்கியமான நிகழ்ச்சி, உற்பத்தி பண்ணுகிற விவசாயப் பொருளுக்கு விலை இல்லை. அமைச்சரவர்கள் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய யதார்த்தமான நிலையைப் புரிந்து கொண்டு தான் சொன்னார்கள், ஆனால், சொன்னதோடு இருக்கக் கூடாது. இன்றைக்குத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே தண்ணீர் வருகிறது, நான் கொஞ்சம் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதாக நீங்கள் நினைக்கக்கூடாது. அதிலேகூட, புது சச்சரவைக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு போல், ஏன் தண்ணீருக்கு உச்ச வரம்பு இருக்கக்கூடாது. 3 போகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிறீர்களே தஞ்சாவூரில், ஒரு போகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுங்கள் இராமநாதபுரத்திற்கு என்று கேட்பதாக நீங்கள் கருதக் கூடாது. ஏனென்றால், நிலங்களுக்கு உச்ச வரம்புபோல், ஒரு போகத்திற்கே உத்தரவாதம் இல்லாதபொழுது மூன்று போகத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது என்ற ஒரு கருத்து வருகிறது. ஏன் இதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன் என்றால், தண்ணீருக்கு உத்தரவாதம் இல்லையென்றால், தண்ணீரை இறைத்து, விளைவிக்கிறோம். அதனால், உற்பத்திச் செலவு அதிகம் ஆகிறது. ஆனால், நெல் விலை நிர்ணயிக்கிறபொழுது, ஒரே விலைதான். நீர்ப்பாசனத்திற்கும் உத்தரவாதம் கிடையாது, செலவும் அதிகம் விலையும் ஒரே விலைதான். ஆகவே, புஞ்செய் பிரதேசங்களில், வறட்சியான மாவட்டங்களில் விளையும் நெல்லுக்கு இந்த அரசாங்கம் கூடக் கொஞ்சம் விலை கொடுக்க ஏன் இந்த பட்ஜெட்டிலே நிதி ஒதுக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இது ஒரு யதார்த்த உண்மை. கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், தைரியமாக ஒதுக்க வேண்டும். அப்படி ஒதுக்கி விட்டால் உற்பத்தி பண்டங்கள் நியாய விலை பெற்றால், நிச்சயமாக உற்பத்தி பெருகும். அவன் ஊக்கம் பெற முடியும். இல்லையென்றால், உற்பத்தி குறையும், அவன் மனம் உடைவான். தமிழ் நாட்டில் உணவு நெருக்கடி வர காரணமாக இருக்கும்.

[திரு. கூத்தக்குடி ச. சண்முகம்] [1979 மார்ச் 29]

ஆகவே, உற்பத்திச் செலவுக்கேற்ற வகையில் விலை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்பதை சாதாரணப் பிரச்சனையாகக் கருதாமல், இந்த உணவு விலையை பிரதான பிரச்சனையாகக் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடனைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் இங்கே திருப்பித் திருப்பி அது குறித்துப் பேசியிருக்கிறேன். ஒரு பழைய பாட்டை சொல்வேன், ஒரு விவசாயி பாடினான். “ஆவின மழை பொழிய, இல்லம் வீழ, அகத்தடியால் மெய்நோக, அடிமைசாக, மாயீரம் காயும் முன் விதை கொண்டு ஓட, வழியில் கடன்காரன் மறித்து நிற்க . . .” ஒரு விவசாயியின் குடும்பத்தின் நிலை பற்றி ஒரு பழைய புலவன் சொல்கிறான், மாடு கன்றுக்குட்டி போடுகிறது, மழை பொழிகிறது, வீடு இடிந்து விழுகிறது, மனைவி பிரவச வேதனைப்படுகிறான், உழுகிறவன் செத்துப்போகிறான், ஈரம் காயாத விதை நெல்லை விவசாயி எடுத்துக் கொண்டு போகிறான். அதைப் பிடுங்கிக் கொண்டு போகிறான் கடன்காரன்; இது தான் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தின் நிலை. அப்படியானால் தமிழ் நாட்டில் ஒரு விவசாயியின் குடும்பம் எந்த அளவிற்கு சீரழிந்து போய் இருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவன் சீரழிந்ததற்குக் காரணம் என்ன, கடன். கடன் பளு தாங்க முடிய வில்லை. அதனால் தான் சும்பன் சொன்னான், கடன் பட்டாற் நெஞ்சம் போல் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன் என்று. அவன் மனம் உடைந்தது என்று சொல்லவில்லை, நெஞ்சம் உடைந்தது என்று சொன்னான். கடன் பட்ட விவசாயிகளின் பொருளாதாரம் நெஞ்சத்தை உடைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த அரசாங்கம் அந்த விவசாயிகள் கடன்களை அடைக்க நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் ஏன் ஒரு 50 கோடியை ஒதுக்கித் தரக் கூடாது. ஏன் அந்தத் துணிச்சல் உங்களுக்கு இல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மத்திய அரசின் மீதும் ரிசர்வ் வங்கியின் மீதும் குறை சொல்கிறீர்கள், குற்றம் சாட்டுகிறீர்கள். அதை எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் நடத்துங்கள், எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழ் நாட்டில் அந்த விவசாயிகளின் கடன் பளுவைக் குறைக்க இந்த பட்ஜெட்டில் 5 சதம் மானியம் கொடுக்கிறோம் வட்டி செலுத்துவதற்கு என்று ஏன் சொல்ல வில்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை நாம் ஆராய்ந்து செய்ய வில்லை என்று சொன்னால், விவசாயப் பொருளாதாரத்தை நாம் மேம்படுத்துவது என்று சொல்வது கற்பனை தான் என்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

இரண்டொரு விஷயங்களைச் சொல்லி நான் முடித்து விடுகிறேன். அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன். ஊருக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது.

1979 மார்ச் 29] [திரு. கூத்தக்குடி ச. சண்முகம்]

கடன் பிரச்னை, விலை பிரச்னை மட்டும் இல்லாமல், நிர்வாக சம்பந்தமான சில பிரச்னைகளையும் நான் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று நினைக்கிறேன். நிர்வாகத்தில் பார்க்கிறபோது புதிதாக கண்காணிப்பாளர்கள் என்று 25 பேர் போட்டு இருக்கிறீர்கள். ஏற்கனவே, ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இருக்கும் விவசாய அதிகாரிகள் என்ன வேலை செய்கிறார்கள். நான் அப்படிச் சொன்னால் அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டுவதாக கருதக் கூடாது. அவர்கள் வேலை பெரும்பகுதி நேரம் செய்வது இல்லை. அவர்கள் பெறும் சம்பளம் ஒய்லுதியம் என்ற அளவில் தான் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். பெருவாரியான பேர்—பீல்டுமேன்கள்—நிலங்களைக் பார்க்கவருகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மேலும் புதிதாக கண்காணிப்பாளர்களைப் போட்டால் அவர்களுக்கு முழு நேர வேலை இருக்குமா என்பது சந்தேகம். 8 மணி நேரம் அவர்களுக்கு வேலை என்றால் அவர்கள் அலுவலகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு வேலை பார்ப்பது என்பது அல்ல. அவர்கள் விவசாயிகளுக்கு அறிவுரைகள் ஆலோசனைகள் வழங்கத் தான் வைத்து இருக்கிறோம். இதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நிர்வாகம் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்பொழுது இரண்டு சீப் இன்ஜினீர் போஸ்ட் காலியாக இருக்கிறது. 23 எக்சிகியூட்டிவ் இன்ஜினீர் போஸ்ட் காலியாக இருக்கிறது. நீங்கள் எவ்வளவு வேகமாகச் செயலாற்றுகிறீர்கள் என்பதை இதைப் பார்த்தால் தெரிகிறது. அவர்களையும் கூட லஞ்சம் இல்லாமல் நடந்து கொள்ளும்படி வைத்தால் நல்லது. அவர்களுக்கு முறையாக பதவி உயர்வு கொடுத்து, சம்பளம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் இந்த நிலை குறையும். இந்தியா பூராவும் எடுத்துப் பார்த்தால் தமிழ்நாட்டில் தான் இளநிலைப் பொறியாளர்கள், உதவிப் பொறியாளர்கள் சம்பள விகிதாச்சாரம் நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் தான் கடைக்கோடியில் இருக்கிறது. அவர்கள் பணம் போதாமல் காண்டிராக்டரிடம் கடன் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்குச் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுத்தால் அவர்கள் மேலும் வேலையைத் திருப்திகரமாகச் செய்ய முடியும், இது சம்பந்தமாக நிச்சயமாக முதலமைச்சரைக் கலந்து கொண்டு ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டும். வரக்கூடிய வரவு-செலவு திட்டத்திலாவது இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பூச்சி மருந்துகள், உரம் வினியோக சம்பந்தமாக நான் சொல்ல விரும்புவது, ஒரு பூச்சியையும் கொல்ல சக்தி அற்ற மருந்தைத் தான் இப்போது வினியோகிக்கிறார்கள். பல ஆண்டு காலமாக மிகப் பெரிய பொறுப்புகளில் உள்ளவர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு பூச்சிகளைக் சொல்லாத மருந்தை ஒப்பந்தக்காரர்களிடருந்து நேராக வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

[திரு. கூத்தக்குடி ச. சண்முகம்] [1979 மாகச் 29]

[பிற்பகல் 1-10.]

விவசாயிகள் பொருளாதாரத்தை முன்னுக்கு கொண்டு வர வேண்டுமென்றால் இந்த மாதிரியான முறைகேடுகளைப் போக்கி நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே பணம் ஒதுக்கி, கடனை ரத்து செய்து, நிரந்தரமான வருமானத்திற்கு உத்தரவாதம் செய்து, விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கி அதற்கு நியாயமான விலை கிடைக்கச் செய்து, நிர்வாகத்தை ஒழுங்குப்படுத்தி, நிர்வாக இயந்திரத்தை முடுக்கி விட்டால்தான் அவர்கள் வாழ்க்கையில் மேம்பாடு காண முடியும்.

இன்னொரு முக்கியமான பிரச்சனை என்னவென்றால் அதிகாரிகள் கொடுக்கின்ற புள்ளி விவரங்கள். என்னுடைய மாவட்டத்தைப்பற்றி போன கூட்டத்திலேயே நான் குறிப்பிட்டேன். 2,500 ஹெக்டேரில் எலி ஒழிப்பு. அதேமாதிரி வயல் விழா. வயல் விழா என்றால் என்ன என்று கேட்டேன். விளக்கம் சொன்னார்கள். மக்களை அங்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்து காட்டுவதற்கு வயல் விழாவாம். ஆட்களை அழைத்து வந்து வயலைக் காட்டுவது ஒரு விழாவா? வயல் விழா, எலி ஒழிப்பு இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சி எல்லாம் வேண்டாம் என்று சொல்லி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. என். கிட்டப்பா : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, அவை முன்னுள்ள வேளாண்மை மற்றும் நீர்ப்பாசன மானியக் கோரிக்கைகளை ஒட்டி எனது மாயூரம் தொகுதி சம்பந்தப்பட்ட சில விவரங்களை மாண்புமிகு வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்களின் மேலான கவனத்திற்கு இந்த உரையின் மூலமாக எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாயூரம் தொகுதி சம்பந்தப்பட்டவரையில் நீர்பாசனத்தைக் கொடுப்பது காவிரி. அதனுடைய உப நதிகள் விக்கிரமன் ஆறு, மன்னியாறு, பழவாறு. வெள்ளக்காலங்களில் காவிரியை அடைத்து உபநதியான விக்கிரமன் ஆற்றில் மட்டும் திறந்துவிடப் படுவதனால் பெருவெள்ளம் ஏற்படுகிறது, காவிரி, விக்கிரமன், இரண்டையுமே திறந்து விட வேண்டுகிறேன். அதனால் பல இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. காவிரி வெள்ளம் பூராவும் உப நதியில் புகுந்து, பல இடங்களில் உடைப்பு ஏற்பட்டு, வெள்ளத்தால் சூழப்படுகிறது. ஆகவே, இந்த வெள்ளப் பெருக்கை தடுக்க காவிரி, விக்கிரமன் ஆறு இரண்டையும் திறந்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாயூரத்திற்குக் கிழக்கே செம்பனார்கோயில், புஞ்சை கடாரங் கொண்டான், மேலையூர், பூம்புகார் பகுதிகளில் ஓடும் காவிரியை ஆழப்படுத்தி, கரைகளை வலுப்படுத்தினால் உட்பகுதிகளில் தண்ணீர் புகுந்து, வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படாமலிருக்க, வெள்ளம் வடிந்து செல்ல ஏதுவாக இருக்கும். அதற்கு வழிவகை காண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1979 மார்ச் 29] [திரு. என். கிட்டப்பா]

காவிரிபூம்பட்டினம் என்று பெயர் வைத்ததே காவிரி கடலோடு கலக்கும் காரணத்தால்தான். ஆனால் இப்போது காவிரி கடலோடு கலப்பதில்லை. மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களும் அதைப் பார்த்திருக்கக்கூடும். பூம்புகார் என்று மறுபடியும் பெயரிட்டு அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் முன்னெப்போல காவிரி கடலோடு கலப்பதில்லை. ஆகவே, காவிரியை ஆழப்படுத்தி, கரைகளை வலுப்படுத்தி, முன்போலவே அதை கடலோடு கலக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி காலத்தில் எங்கள் பகுதியிலே இருக்கிற ஆறு, அது பழவாறு—அமைச்சரவர்கள் தயவு செய்து கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த பழவாறு கரையே இல்லாத ஆறாக இருந்தது. என்னுடைய கவனம் சரியாக இருந்தால் 75 இலட்சம் அல்லது 80 இலட்சம் ரூபாய் செலவிட்டு, அந்த ஆற்றுக்கு கரைகளை அமைத்தது திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி. பிறகு கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது. கலைக்கப்பட்ட பிறகு, இந்த ஆட்சி வருவதற்கு முன்னாலிருந்து ஏறத்தாழ 3 ஆண்டுக் காலம்வரை அந்தப் பழவாறு கரை பராமரிக்கப்படாதவாறு இருந்து, வெள்ளம் பெருவாரியாக ஏற்பட்டு, சுற்றுவட்டார கிராம மக்கள், குறிப்பாக நஞ்சை, புஞ்சை நிலங்கள் எல்லாம் பாதிக்கப்பட்டன, மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற நேரத்தில் நிவர்த்தி செய்வதற்கு அமைச்சரவர்கள் முன்வருவார்கள் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாயூரம் பகுதியில் பழவாற்றின் கரையை பலப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். மழைக் காலங்களில் பாபநாசம், கும்பகோணம், குற்றாலம், மாயூரம் போன்ற பகுதிகளிலுள்ள தண்ணீர் எல்லாம் பழவாற்றில் வந்து சேர்ந்து, பழவாறு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. ஏற்கெனவே பழவாற்றிலும் தண்ணீர் அதிகமாக வருவதால், அப்போது பல மடங்கு அதிகமாகி, பழவாற்றின் பலகீனமான கரைகள் மாயூரம் பகுதியில் இருப்பதால் அங்கே வெள்ளம் புகுந்து கிராமங்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தால் சூழப்படுகின்றன. அந்தக் கிராமங்களின் பெயர்களைச் சொல்ல நேரம் இல்லை. வேண்டுமானால் அமைச்சரவர்களிடம் தனியாக எழுதித் தருகிறேன்.

அண்மையிலே கூட மாயூரத்தைச் சார்ந்த நமச்சிவாயபுரம் என்ற பகுதியில் பல இடங்களில் உடைப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த உடைப்பு ஏற்பட்ட நேரம் இரவு நேரம். அப்போது ஏதோ ஒரு பெரிய வெடி குண்டு வெடித்ததுபோல் அந்த வட்டார முழுவதுமே அதிர்ச்சி அடையக்கூடிய அளவுக்கு பெரிய சத்தம் கேட்டிருக்கிறது. அந்த வட்டாரத்தில் ஏறத்தாழ 5, 6 மைல்கள் எங்கு நோக்கினும் தண்ணீர்தான் என்ற நிலையில்

[திரு. என். கிட்டப்பா]

[1979 மார்ச் 29]

அங்கே இருந்த நஞ்சை, புஞ்சை நிலங்கள் குடிசைகள் எல்லாம் மூழ்கக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆகவே இதனை சுட்டிக்காட்டி பழவாற்றின் கரையைப் பலப்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மீண்டும் மீண்டும் நான் வலியுறுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொன்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு திட்டம் எங்களது தொகுதிக்கு உருவாக்கினார்கள். அதாவது சேத்தூர் வாய்க்கால் சீரமைப்புத் திட்டம் என்ற பெயரில் ஒரு 6, 7 இலட்ச ரூபாய் செலவில் தயாரிக்கப்பட்டது அந்தத் திட்டம். இந்தத் திட்டம் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு கலைக்கப்பட்டதற்குப் பிறகும் கூட பல முறை அங்கே உள்ள குறைபாடுகள் பற்றி முறையீடுகள் வைக்கப்பட்டன. ஒருமுறை நமது மாண்புமிகு மதிப்பிற்குரிய முதல்வர், புரட்சித் தலைவரை தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையிலே அங்கே உள்ள விவசாயிகளுடன் சந்தித்து, என் முன்னிலையில் அங்கே உள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய தினம் வரையில் அந்த நியாயமான கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டனவா என்று கேட்டால் நிறைவேற்றப்படவில்லை. அதிலே உள்ள கோரிக்கைகள் பெரும்பாலும் நிறைவேற்றப்பட முடியாத திட்டங்கள் அல்ல. ஆகவே அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று அந்தத் தொகுதி விவசாயப் பெருங்குடி மக்களின் சார்பாக நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்தப் பழவாற்றிலே வெள்ளத்தால் பாதிப்பு ஏற்படுவதை எடுத்துச் சொல்லி அரசாங்கத்துக்கு ஒரு யோசனை சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு நான் உள்ளவன் அல்ல. ஆனால் ஒரு நிலையைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். பழவாற்றின் ஒரு பகுதியில் தேனூர் என்ற இடத்தில் ரெகுலேட்டர் மூலமாக உப்பனாற்றின் வழியாக வடிய விடுகிறார்கள். அந்தத் தண்ணீர் திருமுல்லை வாசலில் வங்கக் கடலிலே கலக்கிறது. பழவாற்றின் அத்தனை தண்ணீரையும் உப்பனாற்றால் கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் உப்பனாற்றில் உடைப்பு எடுத்துக் கொண்டு சீர்காழியின் பல பகுதிகளையும் வெள்ளத்தில் ஆழ்த்துகிறது. ஆதலால் சித்தமல்லி, வண்ணார் உடைப்பு—நான் ஒரு இனத்தின் பெயரைச் சொல்ல விரும்பாவிட்டாலும் சொல்லி ஆக வேண்டிய நிலை இருந்ததால் சொல்கிறேன்—ஆகவே தேனூர் அணைக்கட்டி விருந்து பழவாற்றின் ஒருபகுதி வெள்ளத்தை வண்ணார் உடைப்பு மதகு வழியாக, கொள்ளிடத்தில் வடியும் வாய்க்கால் வைக்க அதிகாரிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று நான் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1979 மார்ச் 29]

[திரு. என். கிட்டப்பா

பழவாற்றிலே பிரியும் A. 2 கோவிந்த காவிரி வாய்க்காலில் பழவாற்றின் வெள்ளத் தண்ணீரும், இடையில் கோவிந்த காவிரி வாய்க்காலில் விழும் தண்ணீரும் கோவிந்த காவிரி சேத்தூர் வழியாக வந்து சேத்தூர் வாய்க் காலை ஒட்டி வரும்போது அங்கே பல ரெகுலேட்டர்கள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் தண்ணீர் தேங்கி அந்தத் தண்ணீர் சேத்தூர், பருத்திக்குடி, உடையூர் சேத்தூர்வேடு, கண்ணையாகுடி, போன்ற இடங்களுக்கு வருகிறது. ஆகவே கோவிந்தக்காவிரியின் கரைகளை பல இடங்களில் கரைகளை உயர்த்தி அகலப்படுத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சேத்தூர் ஏ 24 என்ற இடத்தில் 6 கிலோ மீட்டரிலிருந்து 9 கிலோ மீட்டர்வரை கல்வெட்டிடை அகலப்படுத்தி அதைக் கொண்டத்தூர் வண்ணியாற்றில் வடித்துவிடச் செய்யலாம். இதனை இந்தக் கோடையிலேகூட செய்ய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்து ஏ 24 சேத்தூர் வாய்க்காலில் கிலோ மீட்டர் 0/0 லிருந்து கிலோமீட்டர் 6/0 வரை மீண்டும் அகலப்படுத்தி அதன் கரைகளை உயர்த்தி பலப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமாறு நான் என்னுடைய கோரிக்கையை இங்கே வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[பிற்பகல் 1-20]

இத்தகைய கோரிக்கைகளை நீர்ப்பாசன பொறியாளரிடமும், கும்பகோணத்தில் கோட்டாட்சிப்பொறியாளரிடமும் நேரடியாகவும், மனுக்கள் மூலமாகவும் பலதடவை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்களைக் கேட்டால், அந்தத் துறையைக் கேட்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அந்தத் துறையைக் கேட்டால் இந்தத் துறையைக் கேட்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். எனவே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதிலே தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அங்கே சேத்தூர் வாய்க்கால் புறம்போக்கில் ஒரு ஆக்கிரமிப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் தனியார் ஆக்கிரமிப்பு. அவர் ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்தவர் அல்ல, எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்தவர் அல்ல. ஒரு காலத்தில் மாபூரம் தாலுகா ஆபீசில் பணி புரிந்தவர். அவர் ஆற்றுப் புறம்போக்கு நிலம் என்று சொல்லி ஆர்.எஸ். 413/2, 413/3, 239/1 ஆகிய புலங்களை தன் பெயரிலோ அல்லது தனக்கு வேண்டியவர்கள் பெயரிலோ தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அடமானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அடமானங்களை உடனடியாக நீக்க வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் அது நிறுத்தப்பட்டது. நெருக்கடி காலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்த ஆற்றுப் புறம்போக்கு நிலங்களை அந்தப் பெரிய மனிதர் மீண்டும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு ஆர்ஜிதம் செய்து விட்டார். அதனால் வாய்க்காலின் வேலை தடைபடுவதால் அந்த அடமானங்களை ரத்து செய்ய வேண்டுகிறேன்.

[திரு. என். கிட்டப்பா]

[1979 மார்ச் 29]

அந்த வாய்க்கால் பயன்பெறத் தக்க அளவிற்கு அதன் கரைகள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன் மாயூரம் நகரப் பகுதியில் காவிரி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி சென்ற தடவை இதே அவையில் நான்குறிப்பிட்டேன். காவிரி ஆற்றின் இரு கரைகளையும் பலப்படுத்த வேண்டும் என்று பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். இதைச் செய்யாததனால் வெள்ளம் ஏற்படும்போது பாதிக்கப்படுகிறது. இவன் ஒரு வண்டிக்காரன் மகன் என்று ஆளுங்கட்சி காரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் நையாண்டியாக இருக்கலாம். தேர்தல் காலத்தில் கூட வண்டிக்காரன் மகன் போட்டு கேட்கிறான் என்று கூட சொல்லப்பட்டது. என் தந்தை வண்டிக்காரர்தான். அவர் இப்போது இல்லை. அந்தத் தொழிலாளர்கள் என்னைச் சார்ந்தவர்கள்தான். அவர்கள் ஆற்றில் மணல் எடுக்கிறபோது தங்கள் வண்டியை காவிரி ஆற்றின் கரைகளின் மீது ஓட்டிச்செல்வதால், அதந்தக் கரைகளைக் குறைத்து விடுவார்கள். இதைப்பற்றி அமைச்சர்களுக்குத் தெரியும். அந்தப் பகுதிக்கு அமைச்சர்கள் அடிக்கடி வருகிறார்கள். அங்கே ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்த நண்பர்களைக் கேட்டால் சொல்வார்கள். இதை அரசு உடனடியாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது.)

முடித்துக் கொள்கிறேன். காவிரி ஆற்றின் கரையைப் பலப்படுத்துவதற்கு ரிவெட்மென்ட், சிமெண்ட் லையனிங் எல்லாம் போட்டுத் தர ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த டெக்னிக்கல் வார்த்தைகள் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் கரைகளையெல்லாம் உடனடியாகப் பலப்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், வேளாண்மை பல்கலைக்கழகம், கல்லூரி வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் நீண்ட நாட்களாக இருக்கின்றன. தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு அதிக நிதி ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். நான் சொல்வதற்குக் காரணம் எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இரண்டு பேர்கள் அமைச்சர்களாக இருக்கிறார்கள். சுறுசுறுப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற அண்ணன் தொழிலாளர் அமைச்சர் கூட தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே பெருமை அடைவார்கள். வருவாய்த் துறை அமைச்சர் எஸ்.டி.எஸ். அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர். அவர் எவ்வளவு உயர்ந்தவர் என்பதில் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் பெருமைப் படுகிறோம். தஞ்சை மாவட்டம் என்று விட்டுவிடாமல் அந்த மாவட்டத்திற்குத் தேவையான நிதி ஒதுக்கி அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மழையாலும் வெள்ளத்தாலும் அடிக்கடி பாதிக்கப்படுகின்ற தஞ்சைவட்டத்திலேனும் பயிர் பாதுகாப்புத் திட்டத்தை அதாவது கிராப் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை அது நமது தமிழக அரசின்

1979 மார்ச் 29]

[திரு. என். கிட்டப்பா]

அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதா, அல்லது மத்திய அரசின் அதி காரத்திற்கு உட்பட்டதா — என்பது எனக்குத் தெரியாது. அது அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்தல் திட்டத்தில் — இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தைப்பற்றி சொல்லியிருந்ததாக கேள்விப்பட்டேன். ஆகவே, அந்த முறையை அமல் நடத்திப் பார்க்கவேண்டும். அடிக்கடி தஞ்சை மாவட்டம், ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாதிக்கப்படுகிறது. விவசாயிகள் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். எனவே எந்த முறையிலேனும் இந்தத்திட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு — பக்கத்திலுள்ள அரிசனநலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் உதவி புரிவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த வகையில் எப்படியாவது அதை அமல் நடத்துவதற்கு முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இதில் பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்த மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய மனமாற்ற நன்றியை கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. தி. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, வேளாண்மைத் துறைக்கும் நீர்ப்பாசனத் துறைக்கும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற மான்யத்தின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு நாட்டின் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவது விவசாயம், இந்த விவசாயம் முன் னேறுவதற்கு அடிப்படை தேவை நீர்ப் பாசனம். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் என்று சொல்வதற்கு ஒப்பவும், நீரின்றி அமையாது உலகம் என்பதற்கொப்பவும், நீர்ப்பாசனத் துறைக்கும் வேளாண்மைத் துறைக்கும், முக்கியத்துவம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நீர்ப்பாசனமும், வேளாண்மை யும் ஒன்று என்றிருப்பதால், ஒரே அமைச்சரிடம் இதை புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை பொறுப் பேற்றுக்கொண்டது முதல் நமது அமைச்சர் அவர்கள், வேளாண் மைத்துறையில் செலுத்திவந்த தனிகவனத்தின் மூலமாக ஆண்டில் டுக்காண்டு உற்பத்தித்திறன் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது 1976-77-ல் 53 லட்சம் டன்னாக இருந்தது, 1977-78-ல் நமது உற்பத்தி 62 லட்சம் டன்னாகவும், அதை போல் 1978-79-ல் 64 லட்சம் டன்னாகவும் உயர்ந்தது, 1978-79-வது ஆண் 65 லட்சம் டன் உயரும் என்று எதிர்ப்பார்க்கிறோம். இதே போல் இந்தத் துறையில், பிற பயிர்வகைகள் எண்ணெய் ஷத்துக்கள், கரும்பு, பருத்தி போன்றவை எல்லாவற்றிலும் ஆண்டு தோறும் உற்பத்தி பெருகிகொண்டே போயிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் 70 சதவீத மக்கள் விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உழைப்பை மட்டுமே மூல தனமாகக் கொண்டு பல இன்னல்களுக்கிடையில் வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உழவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழக்கு நெல் மிஞ்சாது என்று சொல்வார்கள். அதை போன்று பல்வேறு இழப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு விவசாயிகள் நல்ல காரியங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத்தரம் இன்னும் உயரவில்லை.

[திரு. தி. அன்பழகன்]

[1979 மார்ச் 29]

விவசாய உற்பத்தி செய்கின்ற பொருளுக்கு போதிய விலை கிடைப்பதில்லை. மேலும் விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படும், கருவிகள், விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படும் சாமான்களின் விலை எல்லாம் உயர்ந்து காணப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் விவசாயப் பொருளுக்கு விலை குறைவாகத்தான் கிடைக்கிறது. ஆகவே விவசாய உற்பத்திப் பொருட்கள் அனைத்துக்கும் கூடுதலான விலை கிடைப்பதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும். மேலும் விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படும் விதை, உரம், பூச்சிமருந்துகள், விவசாயக் கருவிகள் இவைகளை எல்லாம் விவசாயிகள் குறைந்த விலையில் வாங்கிக்கொள்வதற்கு சிறிதளவு மானியம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பயிர்பாதுகாப்பு இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை மத்திய அரசின் அனுமதியோடும், மத்திய அரசின் உதவியோடும் கொண்டு வர வேண்டும். மேலும் வறட்சி, புயல், வெள்ளம் காரணமாக பாதிக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு எல்லாம் இருக்கின்ற நிலவரியை தள்ளுபடி செய்வதற்கும், விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பூச்சி மருந்துகள், கருவிகள், பேன்றவை வாங்குவதற்கும், மானியம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேளாண்மையைப் பொறுத்தவரையில், வேளாண்மையைப் பெருக்குகின்ற வகையில் விற்பனை விளைபொருட்கள் கூடம், கரும்பு சாலைகள் திட்டம் இவைகள் ஏற்படுத்தவேண்டும். ஒருங்கிணைந்த கிராமவேலைத் திட்டம், சிறு விவசாயிகள் மேம்பாட்டுத்திட்டம், இவைகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் செயல்படுத்த வேண்டும்.

நீர்ப்பாசனத்தைப் பொறுத்தவரையில், விவசாய மக்களைக் குவிப்பதற்குத் தகுந்த முறையில் பல திட்டங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த அரசு 1979-80 ஆம் ஆண்டில் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக 22.12 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இந்த அளவுக்கு சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக 2.50 கோடி ரூபாயை தூர் எடுப்பதற்காகவும் சிறிய நீர்ப்பாசனங்கள் சீரமைப்புத் திட்டத்திற்காகவும் 25 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு 24 சிறப்பு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் வேண்டுகோளாக, இந்த அரசின் நீர்ப்பாசனத் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு கருத்தைச் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[பிற்பகல் 1-30]

ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு கூடுதலான செலவில் இதனை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்கிற சிறுபாசனம் பற்றிய விவரம் அறிக்கை 1-ல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே, ஒரு திட்டம் மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

1979 மார்ச் 29] [திரு. தி. அன்பழகன்]

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில், பாசன வசதிகள் எதுவும் இன்றி இருக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய மாவட்டம். எனவே, இதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன் (மணியடிக்கப் பெற்றது)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் மீண்டும் நாளை தொடர்ந்து நடைபெறும்.

பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளை காலை 9-00 மணிக்கு பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-31 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

(6) பேரவைமுன் வைக்கப்பெற்ற ஏடுகள்.

அ. சட்டப்படிக்கான விதிகளும், ஆணைகளும்.

* 128. 1978 ஆம் ஆண்டிற்கான பூம்புகார் கப்பல் போக்கு வரத்துக் கழகத்தின் 4-வது ஆண்டு அறிக்கை [1956 ஆம் ஆண்டு நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619-எ பிரிவின் கீழ் பேரவைமுன் வைக்கப் பெற்றது].

ஆ. அறிக்கைகள், அறிவிப்புகள், ஏனைய தாள்கள்.

† 101. 1978-79 ஆம் வருட நீர்பாசனம் மீதான மானியக் கோரிக்கையின் மீது நடைபெற்ற விவாதத்தின்போது சட்டப் பேரவை /மேலவை உறுப்பினர்கள் அளித்த ஆலோசனைகளின் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் விவர அறிக்கை (தமிழ், ஆங்கிலம்).

*. தமிழ் நாடு சட்ட மன்றப் பேரவை விதிகளின் 21 (5) விதியில் கண்ட வரம்பு நிபந்தனையை ஒட்டி சட்டமன்ற நூலகத்தில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

† 1979 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 26 ஆம் நாள் அன்று உறுப்பினர்களுக்கு அனுப்பப்பெற்றது.